

شامیلا

لیکوال
فریداللہ مہاجر

Ketabton.com

شامیلا

لیکوال
فریدالله مهاجر

د کتاب حقوق خوندي دي

د دې کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي. د متن هر ډول چاپ، نقل، خپرول یا ژباړه د لیکلي اجازې پرته منع ده.

سریزه

بسم الله الرحمن الرحيم

په نوم د هغه خالق پیل کوم، چې د رحمت موجونه یې له هستی تر هستی خپاره دي، د هری ذری په سینه کې یې د حکمت نښه‌ایښودلې، او زما په زړه کې یې د پوهې او د سفر شوق راوستی. هغه رب چې موږ ته یې د فکر ځواک راوړی، د کلمې عزت یې را زده کړی، او د حق لټون یې زموږ فطرت ګرځولی دی.

ګرانه لوستونکی

هغه پانې چې اوس یې لولي او اړوي یوازې خبرې یا جملې نه دي؛ دا د روح د بیدارۍ یوه وړه کیسه ده، د معرفت یو نرم ټکان، او د زړه لپاره یو لاره. په دې کتاب کې هڅه شوې چې کلمات له ریا پرته، له تکلفه لرې، خو له ژورې معنا او صفا سره وړاندې شي. داسې معنا چې زړه پرې آرام شي او فکر پرې روښانه شي.

دا اثر د دې لپاره لیکل شوی چې لوستونکی د خپل ژوند، خپل وجود او خپل رب په اړه یو ځل بیا د تأمل دریځ ته ودرېږي. هر څومره چې نړۍ بوختېږي، غږونه زیاتېږي، او فکرونه ګډوډېږي، هغومره اړتیا ډېرېږي چې انسان خپل دروني خاموشۍ ته ستن شي، او له هغه ځایه د حقیقت رڼا وويني. دا کتاب غواړي همدا دروازه تا ته پرانيزي.

په دې پانو کې خومره چې د عقل پیغام دی، هغونه د زړه لهجې ته هم حای ورکړل شوی. ځکه ژوند یوازې په پوهه نه سمېږي، او یوازې په احساس نه روانېږي؛ دواړه چې سره یو حای شي، انسان بشپړ درک پیدا کوي.

هیله ده چې دا کتاب ستا د فکر په لاره کې یوه وړه رڼا شي، ستا د زړه په فضا کې یو تازه هوا، او ستا د روح لپاره یو نرم جهېل چې سکون ور وړاندې کړي. که د دې پانو له منځه یوازې یوه جمله، یوه کلمه، یا یو احساس هم ستا په زړه کې د خیر یو څرک وځلوی، نو د لیکوال مقصد پوره دی.

راځه، د الله په سپېڅلي نوم دا سفر پیل کړو

کېدای شي دا سفر ستا د فکر لاره بدله کړي، او ستا د روح خوا ته هغه دروازه پرانیزي چې پسي گرځي ،
په درنښت...

بسم الله الرحمن الرحيم

شروع کوم په نامه د الله چی ډیر زیات مهربان پوره رحم لرونکی دی،

الله اکبر

الله تعالی ډیر لوی دی ، د کائنات مالک دی ، هر څه چی پیژنم هر هغه څه چی نه پیژنم ټول د یوه برلاسی خالق مخلوق دي،

لا إله إلا الله

ژباړه:

په ټوله نړۍ کې هېڅوک د عبادت، بندګۍ، تکیې، امید او وېرې مستحق نه دي، نه بتان، نه انسانان، نه پیریان، نه دولتونه او نه کوم بل مخلوق، یوازې الله جل جلاله د عبادت وړ دی، ځکه یواځې هماغه خالق، رازق او مالک دی.

د عبادت حق یوازې الله ته ځانګړی دی،

همغه یواځې د هستۍ واکمن او د انسانانو روزونکی دی.

سورة الإخلاص

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ١ اللَّهُ الصَّمَدُ ٢ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ

٣ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ٤

ژباړه:

ووايه (ای پیغمبر ص □): الله یواځینی معبود دی، شریک او سیال نه لري. ۱

هغه ذات دی چې ټول مخلوقات ورته اړتیا لري، خو هغه هیڅ چا ته اړتیا نه لري، ۲

نه اولاد لري او نه د چا اولاد دی، ځکه د کمزوري او محتاجی ټولو نښو څخه پاک دی. ۳

او هېڅوک، په هېڅ صفت، قدرت، عظمت او کمال کې د هغه ورتهوالی نه لري. ۴

سورة الفاتحه (حمد)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۱ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۲ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۳ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ
نَسْتَعِينُ ۴ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۵ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ

وَلَا الضَّالِّينَ ۶

ژباړه:

ستاینه او شکر یوازي هغه الله ته لائق دي، هغه چې د هستی ټول نظام په خپله روزي او اداره کوي ۱

هغه رحمن دی چې رحمت یې پر ټولو خپور دی، او رحیم دی چې د مؤمنانو په حق کې ځانگړې مهرباني لري. ۲ هغه د قیامت مطلق واکمن دی، هغه ورځ چې هر څوک به د خپلو عملونو حساب ورکوي. ۳ ای پروردگاره! یوازې ستا بندگي کوو او یوازې له تا مرسته غواړو، ځکه بل څوک حقيقي ځواک نه لري. ۴ ای خدایه! موږ نېغی، رښتیني او د نجات لارې ته هدایت کړه. ۵ هماغه لاره چې پر خلکو یې نعمت کړی، د ایمان، عمل او معرفت خاوندان.

نه لاره ده هغو کسانو چې ستا غضب پر سوی ،

او نه د هغو په لاره چې د نادانی او گمراهۍ له کبله بې لارې شوي. ۶

هلک دا توری همیشه پر ژبه جاری وه،

او خپل له کورنۍ سره د ژړی په کمپونو کې اوسیده ، له نوی نړۍ سره بیخي بیگانه وو، دیني او دنیاوی تعلیم یې ډیر کم کړی وو، یواځې هغه څه یې زده کړي وه چې پلار او مور یې وربښولی وه ، خو د مطالعې او کتاب سخت شوقی وو، داسې چې پلار به یې د کار یا روزانی لپاره قندهار ته تلې نو هلک به یواځې د کتاب د راوړلو غوښتنه کول ، پلار یې ډیر ښه سړی وو یو تعلیم یافته او مجاهد ، چې د سرو لښکرو د ماتې وروسته غازی ، پاته سوی وو ، او خپل د کورنۍ مشري یې کوله،

د هلک سلوک له خپلو خپلوانو او دوستانو سره ډیر ښه او غوره وو،

مور پلار او د کلی خلک ترې خوشاله وه ، یوه ورځ له معمول سره سم هلک ، خو د اوبو بوشکې له ځانه سره راواخستلی او د رود د پوری غاړی له برمی

څخه يې اوبه راوړي، هلته يې غلام جان کاکا وليد، غلام جان کاکا چې برمی ته يې د اوبو لپاره بوشکې راوړي وی، خو ډیر سپینږيري سوی وو له وسه يې تیره وه او په بی حوصلگي برمه وهله او بوشکې يې ډکولی، هلک ور وړاندې شو ویل غلام جان کاکا زه برمه وهم تاسو فقط بوشکې ورته نیسي چې ډکې شي، غلام جان کاکا ورته د نیکمرغي دعا وکړه، بوشکې ډکې سوی، هلک ویل کاکا بوشکې به در سره یوسم هغه مننه وکړه ویل یا لمسیه زه يې خپله کولای سم همدومره چې دی مرسته وکړه مننه، هلک خپلې بوشکې ډکې کړې او کورته راغلی، غرمه وه د سرای په منځ کې منا ولاړه وه، ده منا په سایه کې له کورنۍ سره کښیناست ده کوچی ملاصاحب له کوره يې یو پتک شلومبی په لس افغانۍ اخستی وی هغه يې له شنو پیازو، وچې ډوډۍ، سیر، او نعناع، سره څښلي، له خوراک وروسته د منا سایې ته يې کتاب مطالعه کوي، چې زړه يې خوب یووره،

خوب کې د یو دروازي مخکې ولاړ دی دروازه يې وتکول هیچا نه خلاصول او نه يې ږغ کوي تر ډېره ولاړ وو خو بیا هم چا دروازه خلاصه نه کړه په دې حال کې له خوبه راویښ شو ویل دا څنگه خوب وو

خو خیر په دی کی لس کاله تیر سول هلک دوی له کورنۍ سره ده هرات و یوی سیمې ته لاړل هلته څه موده له کورنۍ سره وو او بیا له هغه ځای د کار لپاره ایران ته کډه سو اوس نو هلک ځوان سوی دی او کار کوي د ځان او کورنۍ لپاره، کله د اوستا برنا سره کار کوي کله پر فلکه او کله بیا په باغونو کې خو د مسافری او کار ژوند دی تیريږي، په همدې کی يې د یو چا سره په

ویلا کی کار شروع کړی ده ویلا ی له رغېدو او بشپړتیا وروسته همالته ده هغی ویلا ساتونکي سو، ورځی کلونه تیریري یوه غرمه ځوان شلومبی واخیستلي نعناع سیر شنه پیاز او یو شین تریخ مرچ ور اضافه کړی ، له نیمه کلکي بربری پوډی سره یی خوړلی ، له هغه وروسته آرام پریوت زړه یی خوب

یوړ خوب وینی چې یو نوی ځای نوی منطقه او نوی ماحول وی، یو داسی ځای چی ده تر اوسه نه وو لیدلی د خوبونو او رویا نړی چی ناممکن پکښی ممکن دی، خیالونو پکښی په ریښتیا بدلیري ، ځوان ده یوه ښار دروازی ته ورسیدی ورخطا وو لکه لاره یی چې ورکه کړي وی دروازه کټ مټ هماغه وه چې د څو کاله مخکي خوب کي لیدلی وه ،

یوه پیغله چی د حیا او عفته ډکه ښکاریده ، په مخه ورغله ځوان په ناپېژندلی انداز ورته وکتل، پیغله د دروازی مخي ته راغله د دروازی مخکي پر لوحه یو څه لیکلي وه ، ځوان یی په لیکنه پوه نه شو په بله ژبه لیکل سوی وه، زړه نازړه یی پیغلي څخه پوښتنه وکړه هی محترمي دا کم ځای دی او پر دی لوحه څه لیکلي دي ، پیغلي په حیا ناکه ږغ د پلو تر شا ورته وویل چې پر دی لوحه لیکلي، د علم ښار ته ښه راغلاست ، ځوان حیران سو او پیغلي څخه یی پوښتنه وکړه ایا تاسو هم په همدی ښار کی ژوند کوی ، پیغلي ځواب ورکړ هو موږ په همدی ښار کی ژوند کوو، او پیغلي دروازه وټکول د دروازی له شا څخه ږغ وسو څوک یی پیغلي وویل شامیلا یم د میرویس لور، یو عسکر دروازه خلاصه کړه ، شامیلا ، دننه لاړه او دروازه وټړل سوه ځوان یو گړی ده

دروازې مخې ته ولاړ وو ، خو اخر ده هم دروازه وټکول ، د دروازي له شا
برغ وسو څوک يې ځوان ويل مسافر يم لاره مې ورکه کړې ده،

هغوی ويل نوم دی څه دی ده ويل ځوان ، هغوی ويل د پلار نوم دی څه دی
ويل عبيدالله ، هغوی بيا وپوښتل د کوم ځای يې، ځوان ويل د افغانستان عسکر
چی دا نوم واوریدې،

په تلوار يې دروازه خلاصه کړه ويل ډير ښه راغلاست او ځوان يې په غير
کې ټينگ ونيوه ځوان حيران سو ويل وروره څه خبره ده، عسکر ورته ويل ،
چی وروره زه هم دافغانستان يم خو کلونه مخکې راغلی يم ، او دادی دلته ژوند
کوم، خو له کله نه چې راغلی يم دلته عسکر يم تر اوسه مې لاره نه ده پيدا
کړې چې افغانستان ته ولاړ سم، ځوان حيران سو

عسکر دوام ورکړ ويل زه په يو وخت کې د افغانستان د حکومت عسکر وم ،
خپل خدمت مې کوی د عسکري موده دوه کاله وه بايد ما پوره کړی وای خو
ما يې حوصله نه لرله له عسکري وتښتېدل ، د غره خواته راغلم په غره کې
شپه راباندې راغله ستړی هم وم او هلته ده يو غټی ټبرې پر سر پريوتلم، ویده
سوم کله چې راوینس شوم ددی دروازي مخکې پروت وم او دې ښار ته راغلم
بل کار مې نه شو کولای نو عسکر سوم دا څو کاله کيږی په دی ځای کې
عسکري کوم زما او زما د کورنۍ پوښاک څښاک خوراک ټول مصارف ددی
ښار حکومت راکوي او دلته ښځه بچي لرم ،

په دی ښار کې د مختلفو ملکونو مسافر زما او ستا په شان نابوبره راغلی دی ،
او هر څوک په يو کار بوخت دی او دولت يې ټول مصارف ورکوي ، ځوان

حیران وو چی دا اوس خوب ویني که وینس دی ، په دی حال کی عسکر ورته وویل ځوان جانہ تاسو باید و سپینږيري اوستاد ته چی ددی بنار پاچا دی ورسې او کاروبار ځان ته خوښ کړی ، ځوان ویل هغه څنگه وکړم ، هغه ویل دلته یا باید کار وکړي یا باید زدکړه ، که کار وکړي هم حکومت ستاسو مصارف په غاړه اخلي او که کار وکړي هم ، ځوان ویل زه سپینږيري ته څنگه او له کومه ورسم ، عسکر ویل په بنار کې پوښتنه وکړه چې د سپینږيري استاد تالار چیرې دی هر څوک یې در ښيي ، اوس ځوان راروان شو راغلی ، په بنار کې گرځي چی هغه په دروازه کې نجلۍ یې په مخه ورغله ، ځوان ورته سلام وکړی او ستړی مشي ، هغی د سلام جواب ورکړ ، ځوان ویل مزاحمت می غرض نه دی ستاسو څخه می یو پوښتنه لرله؟ هغی ویل مهرباني وپوښتئ ، ځوان ویل ماته د دروازی عسکر ددی بنار په اړه ویلي دي ، او اوس په سپینږيري اوستاد پسې گرځم ، که کیږی راته یې ځای راوښیاست ، شامیلی ویل زه هغی خواته ځم که تاسو خوښه وي زه به مو هغه ته ورولم ، ځوان ویل بیخی می خوښه ده ، خدای دی اجر درکړي ، اوس شامیلا د مخه ، دی په پسې سو راغله د یو غټ تالار مخی ته د تالار په دروازه ورننوتل د تالار په منځ کې یو سپینږيري سړی وو شامیلا سپینږيري ته ورنږدې سوه ویل سلامونه معلم صاحب هغوی هم ځواب ورکړ ، ځوان هم سلام وکړ هغوي ځواب ورکړ ، ورسته شامیلی ټول حال اوستاد ته ووايه ، استاد خوشحاله سو او په سترگو کې اوبه ډنډ سوی ویل ځوانه ډیر ښه راغلاست او ځوان یې پر تندي مچ کړ شامیلا او ځوان حیران شوه چی دا څه کیسه ده ، سپینږيري ویل

دا ځوان زما د هیواد زما د سیمې دی ، شامایلی ویل هغه څنگه اوستاد ویل ،
راځی چی دلته په دغه چوکۍ کښېني چی زه درته کیسه وکړم ،

ده سپینږيري استاد کیسه

سپینږيري ویل کلونه مخکې زه چی ځوان وم د افغانستان په یوه سیمه کې اوسېدم، زما مور پلار وروڼه او کورنۍ وه، د شوروي اتحاد یرغل پر افغانستان د ۱۹۷۹ کال د ډسمبر په ۲۷مه نېټه پیل شو ، هغه وخت زه ۲۲ کلن ځوان وم په یوه کوچني کلي کې اوسیدو، د غرونو په لمنه، کی یو څو نور ځوانان هم اوسېدل چې د وطن مینه یې په زړه کې د اور په څېر بله وه. جگړه گرمه وه او شوروي ټانکونه د هیواد پر خاورې د اشغال سیوري غورځاوه. خو د همدې سیوري تر شا د افغان ځوانانو د غیرت رڼا نه مړ کېدله.

یو له دغو ځوانانو څخه زما ملگري احمد وو یو ارام خو زړور هلک. هغه د شپې پر غونډۍ ولاړ و، د کلي څراغونه یې کتل او د خپلې مور خبرې یې په زړه کې گرځولې:

"زویه، وطن مور ده... وطن بې له زامنو نه شي پاتې کېدای".

احمد، عبدالرحیم، عبدالکریم او نور هلکان هره ورځ له ایمان، دعا او امید سره روانېدل. وسله یې کمزورې وه، خو زړه یې پیاوړی. هغوی به د خاورې بوی ته سوگند خوری چې خپل وطن به یرغلګرو ته نه پرېږدي.

یو ماښام چې جگړه سخته شوه، احمد زما لاس ونيو او ويې ويل:

"موږ د خاورې ساتونکي یو. که موږ نه شو درېدلی، نو څوک به ودریږي؟"

ما هم ورسره نظر یو وو،

زه هم د هماغو زلمیانو له ډلې وم؛ د وطن د خاورې بوی مې په زړه کې د ایمان په شان حای درلود. هره ورځ به له خپلو ملګرو سره د غرو په لمنو کې ګرځېدم، د سپکو وسلو او درنو دعاوو سره.

یوه ورځ جگړه ډېره سخته شوه. د غرونو له سرونو د باروتو لوڅرې پورته کېدې او د ټانک غبرونه به د وریځو غونډې را تاوېدل. زه د رحیم او کریم ترڅنګ روان وم چې ناڅاپه ده جیت غږ سو او بمبارۍ یې وکړه ده بمبارۍ غږ مې هرڅه واخیستل... او بس، دنیا مې توره شوه.

په نیمه بې هوښۍ کې مې احساس کاوه چې وینه مې د لاس پر سر څڅېږي. د غرونو یخ باد مې پر مخ لګېده، خو سترګې مې نه خلاصیدې. ولیدلی وم، یوازې... خو بیا داسې یو شی وشول چې هېڅکله به یې هېر نه کړم.

د باد له منځه د قدمونو یو ډېر نرم غږ را روان شو. داسې لکه د گل پر پاڼه چې څوک روان وي. سترګې مې په زور پرانیستې؛ ما یوه نجلۍ ولیدله، سپین شال یې پر سر و، او مخ یې د غرونو د سپیدې په شان روښانه.

هغې زما ټپ ته وکتل، د اوبو یوه کوچنۍ مشکۍ یې زما څنګ ته کېښوده او په ډېر نرم غږ یې وویل:

"وروره، سترگي مه رپوه... الله به تا ساتي".

د هغي لاسونه یخ نه ول، تاوده ول، لکه د رحمت سیوری. زما په ټپ یې پټی وټرله، او زه د هغي د حضور په آرامی کې بیا بې هوښه شوم.

کله چې په هوښ کې راغلم دلته وم ددی ښار د دروازی مخې ته نه می ټپ وو نه خوړ سوی وم لکه له خوبه چې وینس سم، بیا راغلم ښار ته ډیری هڅی می وکړی چې د بیرته تللو یو لار پیدا کړه چې تر اوسه نه یم بریالی شوی، ما دلته تعلیم وکړ او نوی ژوند می پیل کړ واده می وکړ بچیان لرم او اوس په دی ښار کی ده سپینږيري استاد په نامه پیژندل کیږم او ددی ښار خلکو خپل مشر ټاکلی یم، ځوان چې دا کیسه واورېدل وژړل یې، ویل نو زه هم بیرته نشم کولی لار سم، استاد تسلی ورکړه ویل څه معلومه ده شاید په دواړو یوه لاره ومومو، ځوان لږ په ارامه سو، شامایلی له دوی څخه رخصت واخیست او لاره، ځوان سپینږيري استاد ته ویل محترمه زه اوس څه وکړم، لاره او چاره راوښیه، استاد ورته ویل تاسو تعلیم کړی هغه ویل کړی می خو ډیر نه، ویل ډیر ښه زه یو پیشنهاد لرم که یې قبول کړي نو نوی ژوند به دی ډیر ښه پیل سی تاسو تعلیم وکړی ځکه تعلیم د ډیرو چارو لاره ده، څه خبر یې گوندې په همدغه وخت کې خپل کور کلی هیواد ته ورسیري، ځوان ویل سمه ده، استاد ویل سبا چې شامیلا راغله له هغي سره یو ځای زدکړې پیل کړه ځکه هغه به تاسو ته ډیره مرسته وکړی، ځوان ورسره ومنله، سپینږيري استاد ویل همدلته په تالار کې تاسو ته د هستوگنې ځای شته، ځوان مننه وکړه خو خیر شپه تیره سوه دا بل سهار ځوان د تالار منځ کې د استاد او شامایلی په انتظار

ولار وو، کړی وروسته شامیلا او اوستاد راغله، ځوان ښه راغلاست ورته ووايه، سپین ږيري استاد وویل دلته به ستا لومړنۍ زده کړه طب او د انسان د بدن علم وي، هغه بل استاد ته چې د کتابخانې په یوه خوا کې ولاړ و غږ وکړ او ویې ویل راسه، سپین ږيري استاد له شامیلا او ځوان څخه رخصت واخیست او ولاړ. هغه بل استاد راغی او ویې ویل السلام علیکم، ځوان ژر وویل وعلیکم السلام، عالم موسکې شو او ویې ویل زه حکیم عبدالرحمن یم، دلته د طب او د انسان د بدن د علم استاد یم، ځوان حیران شو او ویې ویل طب، استاد وویل هو، انسان تر ټولو پېچلی مخلوق دی، که څوک د انسان بدن وپېژني د ژوند ډېر رازونه به درک کړي، استاد د ځوان لوری ته وکتل وویل فکر کوم تاسو ده زدکړې مینوال یاست ځوان لږ موسکې شو او ویې ویل هو خو زما پوهه او زدکړه نه شته نالوستي یم، استاد وویل همدا د علم لومړی شرط دی، هغه څوک چې ځان عالم بولي ډېر وخت ناپوه وي، خو هغه څوک چې ځان زده کوونکی بولي ډېر ژر پوهه ترلاسه کوي، استاد ځوان ته اشاره وکړه او ویې ویل راحه نن به د انسان د بدن له لومړي راز څخه پیل وکړو، د کتابتون تر شا یوه لوی تالار وه، د تالار په منځ کې د انسان د بدن یو لوی ماډل ولاړ و،

د طب زدکړه

استاد وویل ځوان د انسان بدن شاوخوا اووه دېرش تریلیونه حجرې لري، ځوان حیران شو او ویي ويل اووه دېرش تریلیونه، استاد سر وخواوه او ویي ويل هو، هره حجره لکه یو کوچنی ښار دی، پکښې انرژي تولیدیږي، مواد انتقالیږي او معلومات لېږدول کېږي، هغه دوام ورکړ د انسان بدن څو مهم سیستمونه لري د اعصابو سیستم، د وینې سیستم، د تنفس سیستم، د هاضمې سیستم، د عضلو او هډوکو سیستم او د دفاع سیستم، ځوان وویل نو بدن لکه یو حکومت دی چې هره اداره خپله دنده لري، استاد وخنډل او ویي ويل هو بالکل، استاد د مایل سر ته اشاره وکړه او ویي ويل دا د انسان تر ټولو مهم غړی دی

مغز

د انسان مغز د بدن تر ټولو زیاته انرژي مصرفوي، هغه وویل مغز شاوخوا اتیا تر سل میلیاردو نیورونونه لري، ځوان حیران شو او ویي پوښتل نیورونونه څه دي، استاد وویل دا هغه حجرې دي چې فکر، حافظه او احساسات کنټرولوي، هغه زیاته کړه د مغز درې مهمې برخې دي مخکنی مغز د فکر او تصمیم لپاره، منځنی مغز د حرکت او توازن لپاره او شا مغز د بدن د حیاتي فعالیتونو لپاره، ځوان وپوښتل استاد د مغز د روغ ساتلو لپاره څه کول پکار دي، استاد وویل څو مهم ټکي دي، سالمه غذا لکه ماهي، مغز لرونکي مېوې لکه بادام، جوز او پسته، سبزیجات او تازه مېوې، د غوړو فاسټ فوډ او شکرو کمول او کافي اوبه څښل، ذهني تمرین لکه مطالعه، لیکل، معما او فکري لوبې او نوې مهارتونه

زده کول، بدني فعالیت لکه هره ورځ لږ تر لږه دېرش دقیقې قدم وهل یا نرم ورزش چې د وینې جریان بڼه کوي او مغز تازه ساتي، کافي خوب په شپه کې اووه تر اته ساعته او منظم د خوب وخت، آرام او روحي سلامتۍ ته پاملرنه لکه د سترس کمول، ژوره ساه، ذکر او دعا او د آرامۍ لنډې وقفې اخیستل، له ضررونو ځان ساتل لکه سگریټ او الکول نه کارول او د سر ساتنه، طبي کنټرول لکه د شکري، فشار او کولیسټرول کنټرولول، ځوان وویل دېر بڼه استاد، استاد وویل آفرین، استاد د سینې برخې ته اشاره وکړه او ویې ویل،

زړه

د انسان زړه د ژوند پمپ دی، زړه هره دقیقه شاوخوا اویا ځله ضربان کوي او په یوه ورځ کې نږدې اووه زره لیټره وینه پمپ کوي، ځوان حیران شو او ویې ویل دا خو دېر زیاته ده، استاد وویل هو ځکه که زړه ودرېږي ژوند هم پای ته رسېږي، ځوان وویل نو دا دېر مهم غړی دی لږ نور معلومات هم راکړئ، استاد شامیلا ته اشاره وکړه او ویې ویل تاسو کولی شئ د زړه په اړه معلومات وړاندې کړئ، هغې وویل بالکل کولی شم، بیا یې ځوان ته مخ کړ او ویې ویل ځوان جانه زړه د بدن اصلي پمپ دی، هره ورځ زرگونه ځله درزېږي او وینه ټول بدن ته لېږي، د سینې په منځ کې لږ چپ لوري ته پروت دی او څلور خونې لري دوه دهلېزونه او دوه بطینونه، دنده یې دا ده چې د بدن ټولو حجرو ته اکسیجن او غذا ورسوي او ککړه وینه بېرته سږو ته ولېږي، ځوان وویل ماشاءالله شامیلا تا دېر بڼه معلومات راکړل، شامیلا وویل هیله کوم همدې لپاره مې دلته راوستی یې، ځوان وویل د زړه د سالم ساتلو لپاره

څه کول پکار دي، شامیلا وویل سالم خواره لکه سبزیجات، مېوې، کاملې داني، زیتون غوړي، مغز لرونکي مېوې او ماهي کارول او د مالګې، غوړو، فاسټ فوډ او بورې کمول، منظم حرکت لکه هره ورځ دېرش دقیقې قدم وهل، د وزن کنټرول، د وینې فشار شکر او چربي کنټرول، له سګرټو او نشه یي موادو لرې اوسېدل، د سترس کمول، ذکر دعا او منظم خوب او منظم طبي معاینه، استاد د کالېوت پښتورگو ته اشاره وکړه او ویې ویل

پښتورګي

پښتورګي د انسان د بدن مهم غړي دي چې د ملا دواړو خواوو ته موقعیت لري او عموماً انسان دوه پښتورګي لري، پښتورګي د بدن د پاکولو او تنظیم یو مهم سیستم دی چې د وینې څخه زهرجن مواد لرې کوي، متیازې جوړوي، د بدن اضافي اوبه خارجوي، د وینې فشار کنټرولوي، د بدن املاح تنظیموي او د سري وینې حجرو د جوړېدو لپاره هارمون تولیدوي، ځوان وپوښتل استاد پښتورګي ولې مهم دي، استاد وویل که پښتورګي سم کار ونه کړي په بدن کې زهرجن مواد جمع کېږي او جدي ستونزې پیدا کېږي، ځوان وپوښتل د خرابېدو لاملونه یې څه دي، استاد وویل شکره، لوړ فشار، د درملو بې احتیاطي، انتانات، جنیټیکي ناروغۍ او د اوبو کم استعمال، ځوان وپوښتل د سالم ساتلو لارې یې څه دي، استاد وویل کافي اوبه څښل، د فشار او شکر کنټرول، د مالګې کم استعمال، بې ضرورته درمل نه کارول، متوازن غذا، د وزن کنټرول، سګرټ نه څکول او منظم طبي معاینات، استاد وروسته د معدې لور ته اشاره وکړه او ویې ویل

معدہ

د هاضمې مهم غړی دی چې د زړه لاندې د چپې خوا په منځ کې موقعیت لري او د خوراکي موادو نرمولو او کیمیاوي تجزیې دنده لري، ځوان وویل دا هم ډېر مهم غړی دی، استاد وویل هو که معدہ سالمه نه وي ټول بدن اغېزمن کېږي، د معدې د سالم ساتلو لارې دا دي منظم او متوازن خوراک، د خوړو نظم، کافي اوبه، د سترس کمول، له ضررناکو موادو ځان ساتل، فزیکي حرکت او طبی معاینه، وروسته استاد د کبد یا اینې لور ته اشاره وکړه او ویې ویل

کبد

کبد د بدن له مهمو غړو څخه دی چې د نس په بني پورتنۍ برخه کې موقعیت لري او د خوړو مواد بدلوي، زهرجن مواد پاکوي، صفرا جوړوي او انرژي ذخیره کوي، ځوان وویل دا هم ډېر مهم غړی دی، استاد وویل هو بلکل د بدن هر غړی خپله دنده لري، ځوان وپوښتل کبد ته کومې ناروغۍ پېښېدای شي، استاد وویل هپاتیت، د کبد غوړ کېدل، سیروز او د کبد سرطان، ځوان وویل د دې نښې څه دي، استاد وویل ستړیا، د سترگو ژېړوالی، د نس درد او د اشتها کمېدل، ځوان وویل خدای دې مو له ناروغیو وساتي، استاد وویل امین، ځوان وپوښتل د کبد د سالم ساتلو لارې څه دي، استاد وویل سالم خواړه، د وزن کنټرول، له نشه یي موادو ځان ساتل، کافي اوبه، منظم ورزش او د هپاتیت B

واکسین، استاد وروسته وویل انسانان له څو لویو ناروغیو سره ډېر مخ دي د زړه ناروغی، سرطان، شکر، د سږو ناروغی او ذهني ناروغی، ځوان وپوښتل ولي دا زیاتې دي، استاد وویل درې لوی علتونه لري ناسم خوراک، کم حرکت او ذهني فشار، ځوان وپوښتل د روغ ژوند اصول څه دي، استاد وویل پاک او متوازن غذا، ورځنی حرکت، کافي خوب، ذهني آرام او اعتدال، استاد وویل اسلام هم د همدې اصولو لارښوونه کوي، شامیلا موسکۍ شوه او وپي ويل استاد تل وايي چې علم او دين سره مخالف نه دي، استاد وویل هو بلکل بلکې يو بل پياوړي کوي، وروسته استاد ځوان او شامیلا د یوې الماری مخي ته راوستل او وپي ويل دا د حکمت کتابونه دي، هغه وویل

یوناني طب

د بدن د څلورو اخلاطو نظریه لري دم، بلغم، صفرا او سودا، که دا څلور په توازن کې وي انسان روغ وي او که گډوډ شي ناروغي پيدا کېږي، ځوان وپوښتل نو درملنه څه ده، استاد وویل درې لارې لري غذا، بوټي او د ژوند طرز بدلول، شامیلا ورو ځوان ته وکتل او موسکۍ شوه وپي ويل دا یوازې د علم پیل دی، ځوان حیران و او وپي ويل زه داسې احساس کوم لکه څو کاله مې دلته تېر کړي وي، استاد موسکۍ شو او وپي ويل نه دا یوازې لومړی ورځ ده.

ورځ تیره سوه دا بله ورځ راغله سهار ځوان راغلی گوری چی شامیلا او استاد دواړه ناست وو او وپي ويل ځوان ښه راغلاست، ځوان وویل مننه

ډېر خوشحاله يم چې بيا هم تاسو سره وينم، هغوی وویل موږ هم ستا انتظار کاوه، استاد وویل نن به،

د انسان د بدن درې مهم سیستمونه

په تفصیل سره زده کړو، ځوان په شوق وویل کوم سیستمونه، استاد وویل د تنفس سیستم، د هاضمې سیستم او د بدن دفاعي سیستم، استاد د انسان د سینې د ماډل مخې ته ودرېدی او ویې ویل انسان هره ورځ شاوخوا شل زره ځله ساه اخلي، ځوان حیران شو او ویې ویل ما هېڅکله دا نه دي شمېرلي، استاد موسکې شو او ویې ویل ډېر خلک یې نه شمېرې خو ژوند پرې ولاړ دی، هغه د سږو ماډل ته اشاره وکړه او ویې ویل هر انسان دوه سږي

لري، دا نرم سپنجي غړي دي چې د هوا څخه اکسیجن اخلي، هغه دوام ورکړ کله چې انسان ساه واخلي هوا د پوزې له لارې بدن ته داخلېږي او لار یې داسې ده پوزه، ستونۍ، حلق، نلۍ یا تراشیا او بیا سږي، استاد وویل په سږو کې کوچني کڅوړې دي چې الویولي بلل کېږي او د انسان په سږو کې شاوخوا درې سوه میلیونه الویولي شته، ځوان وویل دا څه کوي، استاد وویل همدلته د اکسیجن او کاربن ډای اکساید تبادله کېږي، وینه اکسیجن اخلي او بدن ته یې رسوي، استاد وویل ځینې مشهورې ناروغۍ چې سږي زیانمنوي دا دي اسما یا د ساه تنګي، سینه بغل، نري رنځ یا TB او د سږو سرطان، ځوان پوښتنه وکړه د دې مخنیوی څنګه کېږي، استاد وویل پاکه هوا، تمباکو نه کارول، ورزش او

د بدن قوي دفاعي سیستم، وروسته استاد د بل ماډل مخي ته ولاړ شو او ويي ويل انسان د خوړو پرته ژوند نه شي کولی خو خواړه بايد سم هضم شي، هغه وويل د هاضمې سیستم له خولي پيل کېږي او د هاضمې لارې دا دي خوله، مری، معده، وړه کولمه او لويه کولمه، استاد وويل په خوله کې لارې د خوړو ماتول پيلوي او په معده کې اسيد او انزایمونه خواړه نور هم تجزیه کوي، ځوان پوښتنه وکړه معده څومره قوي ده، استاد وويل د معدې اسيد دومره قوي دی چې فلز هم زیانمنولی شي خو معده خپل ځان د ځانگړي پوښ له لارې ساتي، استاد د بدن په بني اړخ کې یو لوی غړی وښود او ويي ويل دا ځيگر دی، هغه وويل ځيگر د بدن تر ټولو لوی داخلي غړی دی او دندې يې د زهرو پاکول، د انرژۍ ذخیره کول، د صفرا تولید او د وينې د کيمياوي توازن ساتل دي، ځوان وويل نو که ځيگر خراب شي بدن ته څه کېږي، استاد وويل انسان ژر ناروغ کېږي او ځينې مهمې ناروغۍ يې هيپاتايټس، د ځيگر غوړوالی او سيروز دي، وروسته استاد د بل ماډل مخي ته ودرېد او ويي ويل انسان يوازې نه دی، هره ورځ ميلیونونه میکروبونه بدن ته د ننوتلو هڅه کوي، ځوان حيران شو او ويي ويل میکروبونه، استاد وويل بکټرياوې، وروسونه او فنگسونه پر بدن حمله کوي خو بدن يو قوي پوځ لري چې دفاعي سیستم بلل کېږي، دا پوځ له څو برخو جوړ دی لکه سپينې وينې حجرې، انټي باډي او لمفاوي سیستم، استاد وويل کله چې میکروب بدن ته داخل شي سپينې حجرې پرې حمله کوي، استاد ورو وويل ځوان جانۀ د انسان بدن د الله تعالی له ستر قدرتونو څخه یو دی، هره حجره، هر رگ او هره ساه د يو دقيق نظام برخه ده، ځوان وويل بېشکه الله اکبر، هغه د بدن ماډل ته کتل او ورو يې وويل ما مخکې يوازې ژوند کاوه

خو اوس پوهېرم چې ژوند څومره پېچلی دی، شامیلا موسکې شوه او ویې ویل او دا یوازې پیل دی، ځوان پوښتنه وکړه بیا به څه زده کوو، استاد وویل راتلونکې ورځ به موږ د درملو او درملنې علم زده کړو، ته به زده کړې چې څنگه تبه درملنه کړې، انتان کنټرول کړې او د زړه او شکر ناروغۍ اداره کړې، شامیلا ورو وویل کله چې دا کال پای ته ورسېږي ته به داسې علم ولري چې ډېر ډاکټران یې هم نه لري، ځوان ژوره ساه واخیسته او د علم د دې اوږده سفر یوه بله ورځ پای ته ورسېده. شپه تیره سوه په دغه بل سهار ځوان راغلی تالار ته نژدې پارک ته

شاوخوا یې وکتل، حکیم عبدالرحمن یې په سترگو شو. هغه ورنږدې شو او ویې ویل: سلامونه. حکیم وویل: وعلیکم سلام، ښه راغلاست. حکیم ویل راسره راځه چې نن یو نوی شی در وښیم. دواړه د یو تالار پر لور روان شول. دا تالار د نورو تالارونو څخه بېل و؛ په الماریو کې درمل، بوتې، زړې نسخې او عصري وسایل ایښي وو. استاد وویل: ځوان، نن به د طب تر ټولو مهم درس پیل کړو. ځوان وپوښتل: کوم درس؟ استاد ورو وویل:

د ناروغیو پېژندنه او درملنه

. ځوان وویل: هو، زما هم سودا ده، ناروغي څه ده؟ استاد وویل: کله چې د بدن طبیعي توازن گډوډ شي، ناروغي رامنځته کېږي. هغه زیاته کړه چې ناروغي درې لوی ډولونه لري: انتاني ناروغي، مزمنې ناروغي او جنیټیک ناروغي. ځوان وپوښتل: انتاني ناروغي څه دي؟ استاد وویل: هغه ناروغي

چې د میکروبونو له لارې خپرېږي، لکه انفلونزا، نري رنځ، ملاریا او کورونا.
 حُوان بیا وپوښتل: استاد،

تبه

هم ناروغي ده؟ استاد وویل: تبه خپله ناروغي نه ده، بلکې د بدن دفاعي غبرگون دی. حُوان وویل: یعنې بدن جگړه کوي؟ استاد موسکې شو او وپې ویل: بالکل، کله چې میکروب بدن ته داخل شي، بدن خپل حرارت لوړوي تر څو میکروبونه کمزوري کړي. حُوان وپوښتل: د تبې درملنه څه ده؟ استاد وویل: استراحت، اوبه څښل او مناسب درمل. هغه زیاته کړه: خو که تبه ډېره لوړه شي، بیا باید درمل وکارول شي.

د زړه ناروغي

وروسته استاد د زړه د یو ماډل مخې ته ودرېد او وپې ویل: د نړۍ تر ټولو ډېرې مړینې د زړه د ناروغيو له امله کېږي. مهم علتونه یې د وینې لوړ فشار، زیات غوړ، سکرېټ او کم حرکت دي. حُوان وپوښتل: د زړه ساتنه څنګه کېږي؟ استاد وویل: څلور مهم اصول لري؛ ورزش، کمه مالګه، متوازن غذا او ذهني آرام. حُوان وویل: استاد،

شکر

څنګه ناروغي ده؟ استاد وویل: شکر هغه ناروغي ده چې د وینې شکر لوړ شي. دا ناروغي د انسولین له ستونزې سره تړاو لري. انسولین هغه هورمون دی چې شکر د حجرو دننه رسوي. که انسولین کم شي یا کار ونه کړي، شکر

په وینه کې پاتې کېږي. ځوان وپوښتل: ایا شکر ځانګړې نښې لري؟ استاد وویل: هو، مهمې نښې یې زیاته تنده، زیات ادرار، ستړیا او د وزن کمېدل دي. ځوان وویل: ایا دا درملنه لري؟ استاد وویل: په بشپړ ډول درملنه نه لري، خو کنټرول کېدای شي. لارې یې صحي غذا، ورزش، درمل او کله کله انسولین دي. ځوان بیا وپوښتل:

سرطان

څنګه ناروغي ده؟ تالار ناڅاپه ډېر چوپ شو. استاد وویل: سرطان هغه ناروغي ده چې حجرې بې کنټروله وده وکړي. ځوان وپوښتل: ولې داسې کېږي؟ استاد وویل: کله د جینونو د بدلون له امله او کله د چاپېریال له امله. مهم عوامل یې تمباکو، کیمیاوي مواد، اشعې او ځینې ویروسونه دي. خو استاد وویل چې اوس ساینس ډېر پرمختګ کړی. د درملنې لارې یې جراحي، کیموتراپي، اشعوي درملنه او نوي معافیتي درملنه ده. په همدې وخت کې ځوان شامیلا ته متوجه شو. شامیلا د یوې المارۍ څخه څو ډوله بوټي راوايستل. ځوان وپوښتل: دا څه دي؟ شامیلا وخنډل او ویې ویل: طبیعت هم یو لوی درملتون دی. ځینې مهم درملیز بوټي لکه زنجبیل چې د هاضمې لپاره ډېر ښه دی، هوربه چې د زړه لپاره ګټوره ده، شات چې د بدن دفاع قوي کوي او تور زعفران چې د مزاج لپاره ګټور دی. استاد وویل: هو، خو بوټي باید د علم له مخې وکارول شي. بیا استاد ځوان ته مخه کړه او ویې ویل: ځوان، یو حقيقي طبیب یوازې درمل نه ورکوي، هغه رحم، صبر او حکمت هم لري. ځوان وپوښتل: ولې؟ استاد وویل: ځکه ناروغ یوازې د بدن درد نه لري، کله کله د زړه یا روحي

درد هم لري. شامیلا وویل: همدا دلیل دی چې استاد تل وایي طب یو عبادت دی. ځوان ژور فکر کې لار. هغه احساس کاوه چې د علم دا نړۍ یوازې د معلوماتو نه ده، بلکې د انسانیت نړۍ هم ده.

ریاضي ښار

سهار وختي چې لمر د ختیځ له غرو ورو ورو پورته کېده، شامیلا د ځوان ترڅنګ ولاړه وه او په نرم غږ یې ورته وویل: ځوان جانه، نن به تا د هغه ښار لیدو ته یوسم چې د عقل او نظم ښار بلل کېږي. ځوان په حیرانتیا وویل: دا به کوم ښار وي؟ شامیلا موسکۍ شوه او ویې ویل: دا د ریاضي ښار دی. بیا هغې د رڼا یوه دروازه پرانیسته او ځوان، شامیلا او استاد عبدالرحمن د علم یوې نوې نړۍ ته داخل شول. کله چې ځوان خپلې سترګې شاوخوا واپړولې، حیران شو؛ ځکه د ښار ټولې ودانۍ په دقیق تناسب جوړې شوې وې، کوڅې سمې وې، زاوېې برابرې وې، او حتی د باغونو بوټي هم داسې منظم ایښودل شوي وو لکه د حساب د کتاب په پاڼه کې چې لیکل شوي وي. ځوان ورو وویل: شامیلا، دا ښار ولې دومره منظم ښکاري؟ استاد عبدالرحمن په مهربانۍ وویل: زویه، ځکه دا ښار د ریاضي پر قانون ولاړ دی. ریاضي د نظم ژبه ده. هر ځای چې اندازه، حساب او ترتیب وي، هلته ریاضي موجوده وي.

د ښار په منځ کې یوه لویه تخته ولاړه وه. استاد ځوان ته اشاره وکړه او ویې ویل: دلته د شمېرونو نړۍ پیلېږي. عددونه د نړۍ د اندازه کولو او د شیانو د پوهېدلو وسیله ده. انسان له عددونو پرته نه شي کولای چې نړۍ په سمه توګه وپېژني. بیا استاد د عددونو ساده لړۍ داسې بیان کړه: یو، لس، سل، زر، لس

زره، سل زره، میلیون، میلیارد، تریلیون او کوادریلیون. هغه وویل چې یو د شمېر پیل دی، لس د یوې ډلې بشپړوالی بڼې، سل د لوی شمېر پیل دی، زر د پراخو شمېرونو بنسټ دی، میلیون د غټې کچې شمېر لپاره کارول کېږي، میلیارد د لویو اقتصادونو د شمېر لپاره، او تریلیون او کوادریلیون بیا د ساینس او کایناتو په لویو شمېرونو کې کارېږي. ځوان په حیرت وویل: نو عددونه بې پای دي؟ استاد موسک شو او ویې ویل: هو، عددونه د عقل یوه اوږده او نه ختمېدونکې لاره ده.

وروسته استاد د حساب بنسټیز اصول وروښودل. هغه وویل که دوه منې ولري او درې نورې درکړل شي، نو ټولې پنځه کېږي، دې ته جمع وایي ځکه شیان یو ځای کېږي. او که له پنځو درې لري شي، دوه پاتې کېږي، دې ته تفریق وایي ځکه شمېر کمېږي. بیا استاد د ضرب او تقسیم مثال ورکړ. هغه وویل که درې صندوقونه وي او په هر صندوق کې څلور کتابونه وي، نو ټول دولس کتابونه کېږي، دې ته ضرب وایي ځکه یو شمېر څو ځله تکرارېږي. او که دولس کتابونه په درې کسانو ووېشل شي، هر کس ته څلور کتابونه رسېږي، دې ته تقسیم وایي ځکه شیان په برابر ډول وېشل کېږي. ځوان وویل: نو دا حساب د ژوند په ټولو کارونو کې کارېږي. استاد وویل: بالکل، د بازار سودا، د سفر فاصله، د وخت حساب او د کار اندازه ټول د ریاضي برخه ده.

بیا دوی د اندازې تالار ته ننوتل. هلته د واټن او فاصلې واحدونه لیکل شوي وو. استاد وویل چې کوچنۍ اندازه له میلی-متره پیلېږي، وروسته سانتي-متر راځي، بیا متر چې د انسان د قد او د خونې د اوږدوالي لپاره کارېږي، بیا

کیلومتر چې د ښارونو او لارو د واټن لپاره کارېږي. هغه زیاته کړه چې کله انسان له ځمکې پورته فضا ته وگوري نو واټنونه ډېر لوی شي، نو ساینسپوهان د نوري کال په نوم واحد کاروي. نوري کال هغه فاصله ده چې رڼا یې په یو کال کې وهي، او د ستورو او کهکشانونو ترمنځ واټن په همدې اندازه کېږي.

بیا دوی د وزن تالار ته لاړل. استاد وویل چې د جامدو شیانو وزن د څو واحدونو په وسیله معلومېږي. کوچنی واحد مثقال دی چې زیاتره د سرو زرو او قیمتي شیانو لپاره کارول کېږي. وروسته گرام دی چې د خوراكي موادو او درملو لپاره کارېږي. له هغه وروسته کیلوگرام دی چې د ورځنیو شیانو وزن پرې اندازه کېږي. د لویو توکو لپاره قنطار او بیا تن کارېږي، او یو تن د ډېر دروند وزن لپاره کارول کېږي لکه ماشینونه او فلزات. بیا استاد د مایعاتو په اړه هم وضاحت ورکړ او ویې ویل چې مایع شیان اکثره د حجم له مخې اندازه کېږي، ځکه هغوی شکل بدلوي. د دې لپاره واحدونه لکه میلی لیتر، لیتر او متر مکعب کارول کېږي. مثلاً اوبه، شیدې او تیل په لیتر اندازه کېږي، او که ډېر لوی مقدار وي نو متر مکعب کارول کېږي. ځکه یو لیتر تقریباً د یو کیلوگرام اوبو سره برابر وزن لري.

وروسته شامیلا ځوان د ښار هغې برخې ته بوتلو چې د هندسې په نوم یادېده. هلته ودانۍ د مختلفو شکلونو په بڼه جوړې شوې وې. ځینې مربع وې، ځینې مثلثي برجونه وو، ځینې گرد تالارونه وو او ځینې شپږ کونجه باغونه وو. استاد وویل چې هندسه د شکلونو او فضا علم دی او معماران، انجنیران او نقشه جوړونکي ټول له همدې علم څخه کار اخلي. هغه وویل چې هر شکل له یوې

نقطې پیلېږي. نقطه یوازې یو ځای ښيي خو اندازه نه لري. کله چې دوه نقطې سره وصل شي نو کرښه جوړېږي. که څو کرښې سره یو ځای شي لیکي جوړوی او له لیکو شکلونه جوړېږي. مثلث د درې کرښو څخه جوړېږي، مربع څلور مساوي خواوې لري، مستطیل دوه اوږدې او دوه لنډې خواوې لري، او دایره هغه شکل دی چې ټولې نقطې یې له مرکز څخه په یوه اندازه فاصله کې وي.

استاد وویل چې د زاویو پوهه هم د هندسې مهمه برخه ده؛ ځینې زاوې کوچنۍ وي چې تیزه زاویه بلل کېږي، ځینې پراخې وي چې ګونګه زاویه بلل کېږي، او هغه زاویه چې نولس درجې وي نېغه زاویه بلل کېږي. د همدې علم په مرسته انسان پلونه جوړوي، کورونه ډیزاین کوي او ښارونه منظم جوړوي.

کله چې ورځ پای ته ورسېده، ځوان د ریاضي ښار له یوې لوړې غونډۍ ښار ته کتل. هغه ورو وویل: نن پوه شوم چې ریاضي یوازې عددونه نه دي، بلکې دا د نظم، فکر، اندازه، او د نړۍ د سم درک کولو علم دی. استاد عبدالرحمن موسک شو او ویې ویل: څوک چې ریاضي زده کړي، هغه د عقل دروازي پرانیزي. شامیلا هم ورو وویل: او دا د علم د اوږدې لارې پیل دی.

استاد ورو وویل: اوس وخت راغلی چې ته بل علم ته لاړ شي. ځوان وپوښتل: کوم علم؟ استاد موسکي شو او ویې ویل: هغه علم چې د انسان ژوند ساتي... د ځمکې علم، کرنه. خو نن شامیلا پرېږده چې آرام وکړي او زه هم لږ کار لرم، بل وخت به بیا خبرې وکړو. ځوان وویل: څنګه چې ستاسو خوښه وي. خو خیر ورځ او شپه تیره شوه دا بل سهار ځوان.

دکړنی او زرع تالار

ته راغلی د تالار په منځ کې یو اوږد میز ایښی و او د میز پر سر څو ډول خاوري، تخمونه او کوچني بوټي ایښي وو. استاد موسکي شو او ويي ويل: ډاکټر ځوان، ښه راغلاست. ځوان وخنډل او ويي ويل: مننه استاد، تاسو ډېر شوخ طبيعت لرئ. استاد وخنډل او ويي ويل: راځه چې دا لږ وخت يوځای تېر کړو، گوندي له خپل علم نه درته يو څه د تحفي په ډول در زده کړم. ځوان وويل: په وياړ به يې زده کړم.

کرنه زرع

استاد وويل: ځوان، انسان يوازي د طب د علم په وسيله ژوند نه کوي، د انسان ژوند د ځمکې له خاوري سره تړلی دی. که خاوره ژوندي وي، انسان هم ژوندي وي. شامیلا هم هلته ولاړه وه. هغې د کرکې له لارې دباندې اشاره وکړه. له کرکې بهر يو ستر باغ ښکاره کېده، د میوو ونې، د غنمو پټي، د اوبو ويالي او زرغون چمن. استاد وويل: دا د علم ښار د کرنې ښوونځی دی. دلته به ته د ځمکې له خاوري تر حاصل پورې هر څه زده کړي. ځوان حيران و. هغه وويل: زما په وطن کې ډېر خلک کرنه کوي، خو ډېر وخت حاصل ښه نه وي، ولې داسې کېږي؟ استاد لږه خاوره په لاس کې واخيسته او ويي ويل: ځکه چې ډېر خلک د خاوري علم نه لري. هغه زياته کړه چې کرنه درې اساسي شيان لري: خاوره، اوبه او لمر. بيا يې وويل: خو تر ټولو مهمه خاوره ده.

خاوره درې اساسي ډولونه لري: شگنه خاوره، خټینه خاوره او منځنۍ یا لومي خاوره. شگنه خاوره نرمې ذرې لري او اوبه ژر ترې تېرېږي. خټینه خاوره کلکه وي او اوبه ساتي. خو غوره خاوره هغه ده چې دواړه ځانګړتیاوې ولري، هغې ته لومي خاوره وايي. استاد ځوان ته وویل: که ته د ښه حاصل غوښتنه لري، باید د خاورې درې مهم مواد وپېژني. هغه پر تخته ولیکل: نایتروجن، فاسفورس او پوتاشیم. دا درې مواد د نباتاتو د ژوند اساس جوړوي. ځوان وپوښتل: که خاوره دا مواد ونه لري، نو څه باید وکړو؟ استاد وویل: دوه لارې شته. لومړۍ طبیعي سرې دي او دوهمه کیمیاوي سرې. طبیعي سرې لکه د حیواناتو سرې، کمپوست او د نباتاتو پاتې شوني دي. دا سرې خاوره ژوندۍ کوي. خو کیمیاوي سرې باید په اندازه وکارول شي، ځکه چې ډېر استعمال یې خاوره کمزورې کوي. شامیلا د باغ په لور روانه شوه او ځوان یې هم له ځان سره بوتلو. د باغ په منځ کې یوه باریکه ویاله روانه وه. شامیلا وویل: کرڼه د اوبو پرته ناممکنه ده، خو ډېرې اوبه هم زیان لري. د اوبو درې مهم سیستمونه دي: سیلابي اوبه، څاڅکي اوبه او باراني سیستم. سیلابي اوبه هغه دي چې ټول پټۍ پرې ډکېږي. دا پخوانۍ طریقه ده خو اوبه ډېرې ضایع کوي. څاڅکي سیستم عصري طریقه ده، په دې کې اوبه د پایپونو له لارې مستقیم د بوټي رینو ته رسېږي. باراني سیستم د باران په شان اوبه شیندي. ځوان حیران شو او ویي ویل: که دا طریقه زموږ په وطن کې وي، ډېر حاصل به پیدا شي. په همدې وخت کې استاد وویل: همدا ستا د راتلونکي ماموریت یوه برخه ده. د باغ په منځ کې یوه ستره ونه ولاړه وه. استاد وویل: اوس د نبات د ژوند راز واوره. نباتات د لمر له انرژۍ نه غذا جوړوي، دې عمل ته فوتوسنتز وايي.

په فوتوسنتز کې درې شیان مهم دي: لمر، اوبه او کاربن ډای اکساید. نبات دا درې شیان اخلي او له هغې نه غذا او اکسیجن جوړوي. استاد وویل: له همدې امله ځنگلونه د ځمکې سږي بلل کېږي. وروسته استاد د تخم په اړه خبرې پیل کړې. هر حاصل له یو کوچني تخم پیلېږي. هغه د غنمو یو تخم پورته کړ او ویې ویل: بڼه تخم باید درې ځانګړتیاوې ولري: روغتیا، قوي جین او مناسب اقلیم. ځوان ورو ورو پوهېده چې کرڼه یوازې بیل او کجوره نه ده، بلکې یو لوی علم دی. شامیلا موسکې شوه او ویې ویل: ځوان، ته به دلته یوه ورځ د کرنې ټول رازونه زده کړې. هغې د لرې غرونو په لور اشاره وکړه او ویې ویل: هلته د علم ښار ستر فارمونه دي. ته به هلته د دې شیانو زده کړه وکړې: د غنمو کرڼه، د مېوو باغونه، د سبزیجاتو تولید، د خاورې ساتنه او د اقلیم د بدلون سره مقابله. ځوان د باغ په منځ کې ودرېد. هغه د شنو پټو، د اوبو ویالو او د میوو ونو ته کتل. هغه پوه شو چې د انسان راتلونکې د خاورې سره تړلې دی او دا د هغه د زده کړې یوازې پیل وو.

د علم ښار د باغونو تر شا پراخې کروندې پرتې وې. کله چې ځوان او شامیلا له استاد سره هلته ورسېدل، ځوان ته داسې ښکاره شوه لکه یو لوی زرغون سمندر چې د ځمکې پر سر خپور وي. استاد وویل: ځوان، اوس به د کرنې تر ټولو مهم پړاو زده کړې، او هغه د تخم نه تر حاصل پورې سفر دی. هغه د غنمو یوې کوچنۍ کروندې ته ورننوت. استاد وویل د هر فصل لپاره لومړی باید خاوره چمتو شي. د خاورې چمتو کول څو مرحلې لري: لومړی قلبه کول، دوهم نرمول، درېیم سطحه برابرول. قلبه کول هغه وخت کېږي چې خاوره په

ژوره توگه واپول شي. دا کار د دې لپاره کېږي چې هوا خاورې ته ورسېږي او زاړه وابنه له منځه لاړ شي. استاد وویل که خاوره ژوره قلبه نه شي، د نبات ريښې سمه وده نه کوي. له قلبی وروسته خاوره نرمېږي تر څو تخم په اسانه وکرل شي.

حوان پوښتنه وکړه: تخم باید څومره ژور وکرل شي؟ استاد موسکی شو او ویې ویل: دا د تخم په ډول پورې اړه لري، خو عمومي قاعده دا ده چې تخم باید د خپل اندازې دوه یا درې چنده ژور وکرل شي. هغه وویل د غنمو تخم معمولاً درې تر پنځه سانتي متره ژور کرل کېږي. د کرلو وروسته تر ټولو مهم شی اوبه دي، خو اوبه باید په اندازه ورکړل شي. که اوبه کمې وي نبات وچېږي او که ډېرې وي د هغه ريښې خرابېږي. شامیلا د پټي پر سر یو باریک پایپ وښود. هغې وویل: دا د څاڅکي اوبو سیستم دی، دا طریقه تر ټولو اقتصادي او اغېزمنه ده. حوان د پایپ نه راوتونکو کوچنیو څاڅکو ته کتل. هغه حیران شو او ویې ویل: یعنې هر بوټي ته جلا اوبه ورکول کېږي؟ شامیلا وویل: هو، دا طریقه تر اویا سلنه پورې د اوبو سپما کوي. استاد بیا وویل: اوس د نبات د ودې مرحلې واوره. نبات معمولاً پنځه پړاوونه لري: د ټوکیدو مرحله، د پانو جوړېدو مرحله، د ودې مرحله، د گل کېدو مرحله او د حاصل پخېدو مرحله. هغه وویل په هره مرحله کې نبات مختلفو غذايي موادو ته اړتیا لري. د مثال په ډول نایتروجن د پانو وده زیاتوي، فاسفورس د ريښو وده پیاوړې کوي او پوتاشیم د نبات مقاومت زیاتوي. حوان د پټي په منځ کې یو بوټی ولید چې پانې یې ژیرې وې. هغه وویل: استاده، دا ولې داسې دی؟ استاد وویل: دا د

نایتروجن د کمښت نښه ده. هغه وویل کرونډگر باید د نبات نښې وپېژني. نباتات خبرې نه کوي خو خپلې ستونزې ښکاره کوي. وروسته استاد ځوان د مېوو باغ ته بوتلو. هلته د مېو، انارو، انځرو او زردالو ونې ولارې وې. استاد وویل: باغداری د کرنې تر ټولو ګټوره برخه ده، خو باغدار باید درې مهم کارونه وکړي: قلمه کول، شاخه‌بري او د آفتونو کنټرول. شاخه‌بري د ونې هغه زاړه او بې‌ګټې ښاخونه پرې کول دي چې ونه پیاوړې شي، چې ارس هم ورته وایي. استاد وویل که ونه سمه شاخه‌بري ونه شي حاصل کمېږي. ځوان پوښتنه وکړه: آفتونه څنګه کنټرول کېږي؟ استاد وویل: آفتونه د کرنې لوی دښمنان دي. ځینې مهم آفتونه دا دي: ملخان، شته، سپرې او فنجي ناروغۍ. خو استاد وویل هر وخت کیمیاوي دوا کارول ښه نه وي. هغه وویل تر ټولو ښه طریقه طبیعي کنټرول دی. د مثال په ډول ځینې مرغان آفتونه خوري او ځینې حشرات د نورو حشراتو دښمنان وي. شامیلا وویل: په علمي کرڼه کې دې ته بیولوژیک کنټرول وایي. وروسته استاد د اقلیم په اړه خبرې وکړې. هغه وویل اقلیم د کرنې سرنوشت ټاکي. تودوخه، باران او باد د نبات په ژوند مستقیم اغېز لري. هغه وویل د اقلیم بدلون د نړۍ د کرنې لویه ستونزه ده. د دې لپاره درې مهمې لارې شته: د وچکالۍ پر وړاندې مقاوم تخمونه، د اوبو سپما سیستمونه او د خاورې ساتنه. د خاورې ساتنه هم ډېره مهمه ده. استاد وویل که خاوره له منځه ولاړه شي انسان هم له منځه ځي. د خاورې ساتنې لارې دا دي: د ونو کرل، د پټو تر منځ واښه ساتل او د باد ماتونکي کمربندونه جوړول. ځوان د دې ټولو خبرو په اورېدو فکر کې ډوب شو. هغه ته داسې ښکاره شوه چې کرڼه یوازې یو کار نه دی بلکې یو علم دی چې د انسان د ژوند بنسټ جوړوي. ځوان د

زرغونو پټو په لور وکتل. هغه پوه شو چې د ځمکې هره دانه خاوره یو راز لري او هغه لا د دې رازونو د زده کړې په پیل کې وو.

د وچکالۍ او د خاورې د ساتنې علم

د علم ښار د کرنې فارمونه ډېر پراخ وو. د غرونو تر لمنو پورې زرغونې کروندې خپرې وې، خو د هغو تر څنګ داسې ځمکې هم وې چې وچې او خړې ښکارېدې. ځوان د هغې خړې ځمکې په لور وکتل او پوښتنه یې وکړه: استاد، ولې ځینې ځمکې حاصلخیزې دي خو ځینې داسې وچې ښکاري؟ استاد لږ چوپ شو او بیا یې وویل: دا د خاورې د خرابېدو ستونزه ده. که خاوره سمه ونه ساتل شي، ورو ورو خپله ځواک له لاسه ورکوي. هغه د وچې ځمکې نه یو مټ خاوره پورته کړه. خاوره په اسانه د باد سره والوتله. استاد وویل: دې ته د خاورې تخریب وايي. د خاورې تخریب درې مهم لاملونه لري: د باد له خوا تخریب، د اوبو له خوا تخریب او د انسان ناسم استعمال. کله چې ونې پرې شي، خاوره بې ساتونکي پاتې کېږي، باد یې وړي او باران یې هم وینځي. شامیلا وویل: په ځینو سیمو کې هر کال زرگونه ټنه خاوره له منځه ځي. ځوان حیران شو او ویې ویل: یعنې خاوره هم له منځه ځي؟ استاد وویل: هو. خاوره په زرگونو کلونو کې جوړېږي، خو په څو کلونو کې له منځه تللی شي. بیا استاد ځوان د یوې بلې کروندې خواته بوتلو. هلته د پټو تر منځ د ونو اوږده کرښه ولاړه وه. استاد وویل: دا د باد ماتونکي کمربندونه دي. هغه تشریح کړه چې کله باد ډېر تېز وي، دا ونې د باد زور کموي او خاوره له الوتلو ژغوري. وروسته استاد وویل: اوس د وچکالۍ په اړه خبرې کوو.

وچکالي

هغه وخت رامنځته کېږي کله چې د اوږدې مودې لپاره باران کم شي. دا د نړۍ په ډېرو هېوادونو کې یوه لویه ستونزه ده. استاد وویل: خو علم د دې ستونزې لپاره هم حل لارې لري. لومړی حل د وچکالي مقاوم تخمونه دي. دا داسې تخمونه دي چې په لږو اوبو کې هم ژوند کولی شي. دوهم حل د اوبو سپما سیستمونه دي، لکه د څاڅکي اوبه چې مخکې مو ولیدل. درېیم حل د خاورې د رطوبت ساتنه ده. د دې لپاره کروندګر د خاورې پر سر واښه یا د نباتاتو پاتې شوني اچوي. دې ته ملچ وايي. ملچ د خاورې رطوبت ساتي او د اوبو تبخیر کموي. ځوان وویل: دا طریقه علمی ده نو پلی کول یې اسانه دی. استاد سر وځواوه او ویي ويل: هو، که علم له عمل سره یو ځای شي، ډېرې ستونزې حل کېږي. وروسته استاد د کرنې د عصري ټکنالوژۍ په اړه خبرې پیل کړې. هغه وویل: په عصري نړۍ کې کرڼه یوازې د بیل او قلبي پورې محدوده نه ده. نن سبا په کرڼه کې دا وسایل کارېږي: کرنیز ماشینونه، سپورمکي معلومات او هوښیار سنسرونه. استاد وویل ځینې فارمونه داسې سنسرونه لري چې د خاورې رطوبت اندازه کوي. کله چې خاوره وچه شي، سیستم په خپله اوبه ورکوي. ځوان حیران شو او ویي ويل: یعنې ماشین پخپله پټي ته اوبه ورکوي؟ شامیلا موسکۍ شوه او ویي ويل: هو، دې ته سمارټ کرڼه وايي. استاد دوام ورکړ او ویي ويل: همدارنګه سپورمکي د ځمکې انځورونه اخلي او کروندګرو ته ښيي چې د پټي کومه برخه کمزورې ده. ځوان د علم ښار پراخو فارمونو

ته کتل. هغه پوه شو چې د انسان راتلونکی د علم او طبیعت تر منځ په توازن کې دی. استاد ورو وویل: ځوان، که انسان د ځمکې قدر ونه کړي، ځمکه هم د انسان ملاتړ نه کوي

د حیواناتو روزنه او د کرنې بشپړ نظام.

د علم ښار د کرنې په ستر فارم کې د ونو او پټو تر څنګ یو بل لوی ځای هم و چې له لرې نه د حیواناتو غرونه اورېدل کېدل. ځوان د هغه ځای په لور وکتل او ویې پوښتل: استاده، هلته څه دي؟ استاد وویل: کره یوازې نباتات نه دي، د حیواناتو روزنه هم د کرنې مهمه برخه ده. هغوی هغه ځای ته ورغلل. هلته د غواوو، پسونو، وزو او چرګانو لوی فارمونه وو او هر حیوان په منظم ډول ساتل کېده. استاد وویل: دې ته د حیواناتو د روزنې علم یا مالداري وايي. هغه د یوې قوي غوا خواته ودرېد او ویې ویل: غوا د انسان لپاره درې مهمې ګټې لري: شیدې، غوښه او سره. ځوان وویل: سره هم؟ استاد وویل: هو، د حیواناتو سره د خاورې لپاره ډېرې ګټورې دي او دا د طبیعي سرې تر ټولو مهمه سرچینه ده. وروسته استاد وویل: خو حیوانات هم علمي پاملرنې ته اړتیا لري. هغه درې مهم اصول بیان کړل: صحتمنده غذا، پاک چاپېریال او وترنري درملنه. که حیوان ښه غذا ونه لري، شیدې او غوښه به یې هم کمزورې وي. د حیواناتو غذا معمولاً له دې شیانو جوړېږي: واښه، غنم یا جوار، پروټیني خوراک او منرالونه. استاد وویل: په پرمختللو فارمونو کې حیواناتو ته داسې غذا ورکول کېږي چې ټول غذايي مواد پکې برابر وي. ځوان د چرګانو فارم ته ورننوت، هلته زرګونه چرګان وو. استاد وویل: چرګان د نړۍ تر ټولو مهمه

د پروتین سرچینه ده. هغه تشریح کړه چې یو چرگ په کال کې تر دوه سوه پورې هګۍ ورکولی شي، خو دا یوازې هغه وخت ممکنه ده چې مناسبه غذا، مناسبه تودوخه او پاک ځای موجود وي. شامیلا بیا ځوان د بل کوچني باغ خواته بوتلو. هلته کوچني لرګي صندوقونه ایښي وو او د مچيو شور اورېدل کېده. ځوان حیران شو او ویې ویل: دا څه دي؟ شامیلا موسکۍ شوه او ویې ویل: دا

د شاتو مچيو

فارم دی. استاد وویل: مچۍ د طبیعت یو حیرانوونکی مخلوق دی. هغه وویل: مچۍ یوازې شات نه جوړوي، بلکې د نباتاتو د ګرده افشاني مهم کار هم ترسره کوي. ګرده افشاني هغه عمل دی چې د نبات د گل نه ګرده بل گل ته انتقالېږي او د مېوې د جوړېدو سبب کېږي. استاد وویل: په حقیقت کې د نړۍ د ډېرو میوو تولید د مچيو له کار سره تړلی دی. هغه زیاته کړه: که مچۍ له منځه ولاړې شي، د نړۍ د خوراکي نظام یوه لویه برخه به له خطر سره مخ شي. ځوان د مچيو الوتو ته کتل. هغه پوه شو چې حتی کوچني مخلوقات هم د طبیعت په لوی نظام کې مهم رول لري. وروسته استاد د کرنې د اقتصاد په اړه خبرې وکړې. هغه وویل: یو بريالی کروندګر یوازې د کرلو علم نه لري، بلکې د بازار علم هم پېژني. هغه درې مهم اصول بیان کړل: د محصول کیفیت، د بازار اړتیا او د ذخیرې او انتقال سیستم. ځینې وخت کروندګر ښه حاصل ترلاسه کوي، خو ځکه تاوان کوي چې بازار ته د رسولو سیستم سم نه وي. استاد وویل: د همدې لپاره عصري کرنه د سپرو خونو، ترانسپورت او بازار له علم سره

تړلي ده. وروسته استاد د کرنې يو بل مهم راز بيان کړ. هغه وويل: په طبيعت کې هر څه له يو بل سره تړلي دي. د نباتاتو پاتې شوني د حيواناتو غذا کېږي، د حيواناتو سره د خاورې غذا کېږي او خاوره بيا نباتاتو ته غذا ورکوي. دې ته د طبيعت دوره يا ايکوسيستم وايي. ځوان د فارم په منځ کې ودرېد. هغه ته داسې ښکاره شوه چې ټول ژوند د يو لوی نظم برخه ده.

شامیلا ورو وويل: ځوان، کله چې انسان دا نظم درک کړي، نو کولی شي طبيعت ته زیان ونه رسوي. د لمر وړانګې ورو ورو د فارم پر سر خپرېږي. استاد وويل: د کرنې علم یوازې د حاصل لپاره نه دی، بلکې د انسان د بقا لپاره دی. ځوان پوه شو چې د ځمکې سره مینه کول د انسان د راتلونکي ساتنه ده. او د علم ښار د کرنې ښوونځی د هغه د پوهې يو بل ستر باب خلاص کړی و، خو د هغه د علم سفر لا پای ته نه و رسېدلی.

د تخمونو علم او د نبات د نسل اصلاح

استاد ځوان او شامیلا د کرنې د علم ښار یوې بلې برخې ته بوتلل. هلته لویې شیشې ودانۍ ولارې وې چې دننه یې بېلابېل نباتات کرل شوي وو. ځوان حیران شو او ویې پوښتل: استاده، ولې دا نباتات په شیشې ودانیو کې کرل شوي دي؟ استاد وويل: دې ته شنې خونې يا گرین هاوسونه وايي. په شنه خونه کې د نباتاتو لپاره مناسب چاپېریال جوړېږي. تودوخه، رطوبت او رڼا ټول د انسان له خوا تنظیمېږي. استاد وويل: په داسې ځایونو کې کروندګر کولی شي په هر موسم کې نباتات وکړي. ځوان د روميانو، بادرنگو او مرچو بوټو ته وکتل چې ډېر سالم او شین ښکارېدل. استاد بيا وويل: خو د کرنې تر ټولو مهم شی

تخم دی. هغه د تخمونو یو کوچنی بکس راوویست او ویی ویل: هر لوی فصل د یوه کوچني تخم نه پیل کېږي. استاد تشریح کړه چې یو ښه تخم باید درې ځانگړتیاوې ولري: قوي جنیټیک جوړښت، د ناروغیو پر وړاندې مقاومت او لوړ حاصل. ځوان وویل: دا څنگه معلومېږي چې کوم تخم ښه دی؟ استاد وویل: د همدې لپاره د نباتاتو د نسل اصلاح علم رامنځته شوی. د نسل اصلاح یا بریدینګ هغه علم دی چې پکې ساینسپوهان د نباتاتو غوره ډولونه جوړوي. استاد وویل: ساینسپوهان دوه قوي نباتات سره یو ځای کوي تر څو یو نوی نبات رامنځته شي چې د دواړو ښه ځانگړتیاوې ولري. د بېلګې په ډول یو نبات چې د وچکالۍ پر وړاندې قوي وي او بل نبات چې ډېر حاصل ولري. کله چې دا دواړه سره یو ځای شي، نوی نسل پیدا کېږي چې هم قوي وي او هم ډېر حاصل ورکوي. ځوان وویل: دا خو ډېر هوښیار کار دی. شامیلا موسکۍ شوه او ویی ویل: همدا د علم ځواک دی. استاد بیا د تخم ساتنې په اړه خبرې وکړې. هغه وویل: د نړۍ په ځینو ځایونو کې د تخمونو ستر بانکونه جوړ شوي دي. هلته د زرگونو نباتاتو تخمونه ساتل کېږي تر څو که په نړۍ کې کومه ستونزه رامنځته شي، نباتات له منځه ولاړ نه شي. استاد وویل: د تخم ساتنه د انسان د راتلونکي د خوراک ساتنه ده. وروسته استاد د کرنې د راتلونکي په اړه خبرې وکړې. هغه وویل: د نړۍ نفوس هر کال زیاتېږي او انسانان ډېر خوراک ته اړتیا لري. د همدې لپاره ساینسپوهان هڅه کوي چې په لږه ځمکه ډېر حاصل ترلاسه کړي، په لږو اوبو کرنه وکړي او د چاپېریال ساتنه هم وکړي. ځوان د شنې خونې له کړکۍ نه بهر پراخو کروندو ته کتل. هغه وویل: زه اوس پوه شوم چې کرنه یوازې کار نه دی، بلکې یو لوی علم دی. استاد سر وڅوځاوه او

ویي ویل: هو ځوان ، که انسان د ځمکې علم زده کړي، نو کولی شي د میلیونونو انسانانو ژوند وساتي. د لمر وړانګې د شیشې له دیوالونو تېرېږي او د نباتاتو پانې یې روښانه کړي

د اوبو ساتنه او د راتلونکې کرڼه

د ورځې په وروستیو ساعتونو کې استاد ځوان یو بل مهم ځای ته بوتلو. هلته لوی حوضونه او د اوبو کانالونه جوړ شوي وو. ځوان وویل: استاد، دا ځای د څه لپاره دی؟ استاد وویل: دا د اوبو د مدیریت مرکز دی. هغه ورو وویل: په راتلونکې نړۍ کې تر ټولو مهمه شتمني اوبه دي. استاد ځوان د یوې لویې نقشي مخې ته ودراره. په نقشه کې د نړۍ بېلابېل هېوادونه ښودل شوي وو. ځینې سیمې شنې وې او ځینې بیا سوري. استاد وویل: شنې سیمې هغه ځایونه دي چې اوبه ډېرې لري، او سوري سیمې هغه دي چې د اوبو له کمښت سره مخ دي. ځوان حیران شو او ویي ويل: یعنې د اوبو کمښت هم دومره لویه ستونزه ده؟ استاد وویل: هو، که اوبه کمې شي، کرڼه هم له ستونزو سره مخ کېږي. بیا استاد د اوبو د ساتنې درې مهم اصول بیان کړل: د اوبو سپما، د باراني اوبو ذخیره او د اوبو د ضایع کېدو مخنیوی. هغه د باران د اوبو د راټولولو یو سیستم وښود. د ودانیو له چتونو نه اوبه د پایپونو له لارې حوضونو ته راتلې. استاد وویل: دا اوبه وروسته د کرنې لپاره کارول کېږي. شامیلا وویل: په ځینو هېوادونو کې کروندګر د باران هره څاڅکه ساتي. وروسته استاد د راتلونکې کرنې په اړه خبرې وکړې. هغه وویل: راتلونکې کرڼه به له

ټکنالوژۍ سره یو ځای وي. هغه څو بېلګې ورکړې: ډرون الوتکې چې پټي څاري، روبوټونه چې حاصل راټولوي او هوښیار سیستمونه چې اوبه او سري تنظیموي. ځوان وویل: یعنې انسان به لږ کار کوي او ماشینونه به ډېر کار کوي؟ استاد وویل: انسان به لا هم مهم وي، خو علم به یې کار اسانه کړي. وروسته استاد ځوان د کرنې د علم ښار وروستي برج ته بوتلو. هلته د ښار ټول فارمونه له پاسه ښکاره کېدل. شنې کروندې، باغونه، فارمونه او د اوبو کانالونه ټول یو لوی ژوندي نظام ښکارېده.

استاد وویل: ځوان، ته اوس پوه شوی چې کرڼه د ژوند بنسټ دی. ځوان ورو وویل: هو... که کرڼه نه وي، انسان هم ژوند نشي کولی. شامیلا موسکۍ شوه او ویې ویل: همدا د دې علم تر ټولو مهم درس دی. د لمر وروستۍ وړانګې د کروندو پر سر خپرېږي. استاد وویل: د علم ښار د کرنې ښوونځی دلته پای ته رسېږي. ځوان د زړه له کومې مننه وکړه. هغه پوه شو چې د ځمکې، اوبو او طبیعت درناوی د انسان د راتلونکې ساتنه ده. خو د علم ښار لا ډېر رازونه لرل. شامیلا د لرې ښار لور ته اشاره وکړه. هلته د لوړو برجونو، ځلېدونکو سکرینونو او برېښنايي رڼاګانو ښار ښکاره کېده. هغې ورو وویل: ځوان... سبا به موږ د علم ښار بل ستر ځای ته ولاړ شو. ځوان پوښتنه وکړه: چېرته؟ شامیلا وویل: د ټکنالوژۍ ښار ته. هلته به ته د برېښنا، ماشینونو، کمپیوټرونو، انټرنېټ او مصنوعي ځیرکتیا نړۍ وويني. ځوان د اسمان ستورو ته وکتل. هغه پوه شو چې د علم سفر یې اوس له ځمکې نه د ټکنالوژۍ نړۍ ته داخلېږي او دا سفر به د هغه ژوند بدل کي، خو خیر شپه تیره سوه سهار سو ځوان د

شامایلی او استاد څنگه راغلی ، دوی په موټر کی سپاره وه ځوان ته یې ویل مهرباني وکړئ تاسو هم زموږ سره سپور سی، ځوان همداسې وکړه موټر روان سو، ځوان ورو په شیشه پورې وکتل او په ژوره ساه اخیستو یې وویل: دا خو بل ډول ښار ښکاري. شامیلا موسکی شوه او ویې ویل: دا

د ټکنالوژۍ ښار

دی. کله چې هغوی د ښار دروازی ته ورسېدل، لویه دروازه په اوتومات ډول خلاصه شوه. د دروازی پر سر لیکل شوي وو: د ټکنالوژۍ مرکز. ځوان چې ښار ته دننه شو، حیران پاتې شو؛ هر ځای رڼاګانې ځلېدې، لوی سکرینونه په دیوالونو لګېدلي وو، او په لارو کې کوچني روباتونه په منظم ډول تګ راتګ کاوه. هغه په حیرانتیا وویل: دا کوچني ماشینونه څه دي؟ استاد په خور غږ وویل: دا روباتونه دي، زویه. روبات هغه ماشین دی چې انسان ورته یو کار وروښيي، او هغه بیا هماغه کار ترسره کوي؛ ځینې شیان انتقالوي، ځینې پاکاري کوي او ځینې داسې هم شته چې ډېر پیچلي کارونه ترسره کوي. ځوان وویل: یعنې ماشین هم کار کولی شي لکه انسان؟ استاد وویل: هو، خو دا هر څه د انسان د عقل نتیجه ده. هغوی د یوې سترې ودانۍ مخې ته ودریدل چې پر سر یې لیکل شوي وو: د برېښنا مرکز. ځوان بې اختیاره پوښتنه وکړه: برېښنا څه شی ده؟ استاد ورو وویل: برېښنا د انرژۍ یو ډول دی چې زموږ د عصري ژوند بنسټ جوړوي. هغه زیاته کړه: برېښنا هغه ځواک دی چې څراغونه بلوي، ماشینونه چلوي، کمپیوټرونه فعاله کوي او ټول ښارونه روښانه

ساتي. استاد ځوان يوي لويي خوني ته بوتلو؛ هلته غټ غټ جنراتورونه په ځواکمن غږ تاوېدل. استاد وويل: برېښنا په مختلفو لارو توليدېږي. بيا يې ورسره شمېرلې: د اوبو بندونه، د باد توربينونه، لمريزې تختې او د سون مواد. ځوان د يوي لويي پردې مخې ته ودرېد چې په هغې کې د اوبو بند ښکاره کېده. استاد وويل: کله چې اوبه له لوړ ځايه ښکته راځي، توربين تاوېږي او برېښنا توليدوي. ځوان وويل: يعنې اوبه هم انرژي جوړولی شي؟ استاد په سر خوځولو وويل: بالکل، طبيعت د انرژۍ يوه ستره خزانه ده. وروسته هغوی بل مرکز ته ولاړل. هلته سلگونه کمپيوټرونه په منظم ډول ايښي وو. ځوان وپوښتل: دا ماشينونه څه کوي؟ استاد وويل: دا کمپيوټرونه دي؛ کمپيوټر هغه وسيله ده چې معلومات ساتي، حسابونه کوي او ستونزې حل کوي. هغه زياته کړه: نن سبا بانکونه، روغتونونه، ښوونځي او حکومتونه ټول له کمپيوټرونو کار اخلي، ځکه دا د انسان د فکر يوه قوي وسيله ده. ځوان د يوه سکرين مخې ته ودرېد؛ رنگين شکلونه او شمېرې ښکارېدې. ځوان وويل: دا څنگه پوهېږي چې څه وکړي؟ استاد وويل: د پروگرامونو له لارې. پروگرام هغه لارښوونې دي چې انسان کمپيوټر ته ورکوي، او کمپيوټر هماغه لارښوونې تعقيبوي. وروسته شامیلا ځوان د يوي بلې خوني لور ته بوتلو. هلته لوی سرورونه ولاړ وو، څراغونه يې چرېک چروک بلېدل. شامیلا وويل: دا د انټرنېټ مرکز دی. ځوان پوښتنه وکړه: انټرنېټ څه شی دی؟ استاد وويل: انټرنېټ د نړۍ د کمپيوټرونو ترمنځ يوه لويه شبکه ده؛ د همدې شبکې له لارې خلک معلومات شريکوي، خبرې کوي، زده کړه کوي او کاروبار کوي. ځوان په حيرانتيا وويل: يعنې د نړۍ خلک د همدې شبکې له لارې يو بل سره اړيکه نيسي؟ استاد وويل: هو، انټرنېټ

نړۍ نږدې کړې ده. شامیلا ورو وویل: خو د ټکنالوژۍ ښار تر ټولو حیرانوونکی علم لا پاتې دی. ځوان پوښتنه وکړه: کوم علم؟ شامیلا غږ ورو او خوږ کړ، ویې ویل: مصنوعي ځیرکتیا. د هغې خبرې د ځوان ذهن نور هم حیران کړ؛ داسې یې احساس کاوه لکه د علم ښار تر ټولو ستر راز چې همدا اوس د هغه په وړاندې پرانیستل کېږي.

ځوان د شامیلا خبرې ته حیران پاتې شو او ویې ویل: مصنوعي ځیرکتیا؟ دا څه شی دی؟ شامیلا موسکۍ شوه او ویې ویل: دا هغه علم دی چې ماشینونو ته د فکر کولو وړتیا ورکوي. ځوان وویل: یعنې ماشین فکر کولی شي؟ استاد ورو وویل: ماشین د انسان په شان فکر نه کوي، خو د معلوماتو له لارې زده کړه کولی شي. هغوی د ټکنالوژۍ ښار یوې لویې ودانۍ ته داخل شول. د ودانۍ پر سر لیکل شوي وو: د مصنوعي ځیرکتیا مرکز. کله چې دروازه خلاصه شوه، دننه یو لوی تالار ښکاره شو. هلته ګڼ شمېر سکرینونه، کمپیوټرونه او عجیبه ماشینونه ایښي وو. ځینې روباتونه د خلکو پوښتنو ته ځوابونه ورکول او ځینې کمپیوټرونه د انسان غږ پېژندل. ځوان حیران شو او ویې ویل: دا ماشینونه څنګه پوهېږي چې انسان څه وایي؟ استاد وویل: دا د مصنوعي ځیرکتیا یوه برخه ده چې د غږ پېژندنه بلل کېږي. هغه زیاته کړه: ماشین د زرګونو جملو او غږونو مثالونه زده کوي او بیا ورو ورو د انسان خبرې درک کولی شي. ځوان وویل: یعنې دا هم زده کړه کوي؟ استاد وویل: هو، دې ته د ماشین زده کړه ویل کېږي. ماشین زده کړه هغه پروسه ده چې کمپیوټر د معلوماتو له لارې تجربه ترلاسه کوي. استاد د یوې بلې پردې مخې ته ودرېد. په پرده کې

یو کمپیوټر د انسان د مخ تصویر ته کتل. استاد وویل: دا د مخ پیژندنې سیستم دی. ځوان وویل: دا څنگه پوهیږي چې دا څوک دی؟ استاد وویل: کمپیوټر د زرگونو مخونو تصویرونه زده کوي او بیا د هغو د بنو له مخې خلک پیژني. شامیلا وویل: نن سبا دا ټکنالوژي په امنیت، موبایلونو او بانکونو کې کارول کېږي. ځوان ورو وویل: دا خو رښتیا هم حیرانوونکې ده. وروسته هغوی یوې بلې خونې ته ولاړل. هلته یو لوی روبات ولاړ و چې د انسان په اندازه قد یې درلود. ځوان ورته وکتل او ویي ویل: ایا دا هم مصنوعي ځیرکتیا لري؟ استاد وویل: هو، دا یو هوښیار روبات دی. روبات د ځوان پر لور وکتل او په ارامه غږ یې وویل: سلام، ښه راغلاست. ځوان حیران شو او ویي ویل: دا خو خبرې هم کوي! استاد موسکې شو او ویي ویل: دا د ژبې د پروسس ټکنالوژي ده. ماشین د انسان ژبه تحلیلوي او مناسب ځواب ورکوي. ځوان د څو شېبو لپاره چوپ شو. هغه احساس کاوه چې نړۍ تر هغه ډېره لویه ده چې دی یې تصور کولی شي. شامیلا ورو وویل: خو مصنوعي ځیرکتیا یوازې ګټې نه لري. ځوان حیران شو او ویي ویل: ولې؟ استاد وویل: هر ځواک که سم ونه کارول شي، ستونزې هم رامنځته کولی شي. هغه زیاته کړه: که انسان له اخلاقو پرته ټکنالوژي وکاروي، نو دا خطرناک کېدای شي. شامیلا وویل: له همدې امله علم باید له حکمت او اخلاقو سره یو ځای وي. ځوان سر وځوځاوه او ویي ویل: اوس پوه شوم، علم یوازې ځواک نه دی بلکې مسؤلیت هم دی. استاد وویل: بالکل همداسې ده. د ټکنالوژۍ ښار د یوه لوړ برج له سر څخه ټول ښار ښکاره کېده. ماشینونه، روباتونه، کمپیوټرونه او د انرژۍ مرکزونه ټول په ګډه کار کول. ځوان د اسمان پر لور وکتل. هغه احساس کاوه

چې انسان د علم له لارې د طبیعت ډېر رازونه موندلي دي، خو لا هم ډېر رازونه پاتې دي. شامیلا ورو وویل: ځوان ... د علم ښار لا نورې برخې هم لري. ځوان موسکې شو او ويې ويل: زه چمتو یم. هغه پوه شو چې د علم سفر لا هم اوږد دی،

د مصنوعي ځیرکتیا له مرکز څخه د وتلو وروسته، شامیلا ځوان د تکنالوژۍ ښار یوې بلې برخې ته بوتلو. هلته ډېر لوړ برجونه ولاړ وو او د برجونو پر سر لوی انتنونه او د څراغونو حلقي ښکارېدې. ځوان پوښتنه وکړه: دا برجونه د څه لپاره دي؟ استاد وویل: دا د اړیکو برجونه دي. هغه زیاته کړه: د همدې برجونو له لارې د موبایل او انټرنیټ سیګنالونه لېږدول کېږي. ځوان وویل: یعنې کله چې خلک له موبایل نه خبرې کوي، دا سیګنالونه د همدې برجونو له لارې ځي؟ استاد سر وڅوځاوه او ويې ويل: هو، د انسان غږ لومړی په برېښنايي سیګنال بدلېږي او بیا د همدې برجونو له لارې بل ځای ته رسېږي. شامیلا وویل: همدا تکنالوژي ده چې انسانان یې یو بل ته نږدې کړي دي. وروسته هغوی د یوې لویې خونې لور ته ولاړل. هلته د سپوږمکیو انځورونه او لویې پردې موجودې وې. استاد وویل: دا د سپوږمکۍ د څارنې مرکز دی. ځوان حیران شو او ويې ويل: سپوږمکۍ هم د تکنالوژۍ برخه ده؟ استاد وویل: هو، سپوږمکۍ هغه ماشینونه دي چې انسان یې فضا ته لېږي. هغه زیاته کړه: دا د ځمکې شاوخوا ګرځي او مهم معلومات راټولوي. ځوان پوښتنه وکړه: کوم معلومات؟ استاد وویل: د هوا حالت، د ځمکې نقشي، د سمندر څارنه او د اړیکو سیګنالونه. شامیلا وویل: حتی د کرنې او طبیعي آفتونو د څارنې لپاره هم

سپورمکی کارول کپري. ځوان ورو وویل: نو تکنالوژي یوازي د ښارونو لپاره نه ده، بلکې د طبیعت د ساتنې لپاره هم کار کوي. استاد موسک شو او ویي ویل: بالکل همداسې ده. وروسته هغوی د تکنالوژۍ ښار تر ټولو لوړ برج ته وخوتل. له هغه ځایه ټول ښار ښکاره کېده؛ د انرژۍ مرکزونه، د کمپیوټر شبکې، د روبوټ فابریکې او د مصنوعي ځیرکتیا لابراتوارونه ټول په ګډه کار کول.

استاد وویل: ځوان، ته اوس د عصري نړۍ درې مهم بنسټونه زده کړل. هغه خپلې ګوتې پورته کړې او ویي ویل: انرژي، معلومات او تکنالوژي. ځوان سر وخوځاوه او ویي ویل: هو، که برېښنا نه وي، ماشینونه کار نه کوي، او که معلومات نه وي، کمپیوټر به ګټې دی. شامیلا موسکې شوه او ویي ویل: او که عقل نه وي، تکنالوژي به مانا نه ده. د لمر وروستی وړانګې د ښار پر شیشو ولګېدې او ټوله فضا لکه د سرو زرو په شان وځلېده. ځوان احساس کاوه چې د علم ښار هره برخه د انسان د عقل یوه لویه لاسته راوړنه ده.

وروسته هغوی له هغه ځایه په موټر کې روان شول او ورو ورو له تکنالوژۍ ښار څخه لېرې کېدل. کله چې ځوان، شامیلا او استاد د تکنالوژۍ ښار لوړو برجونو ته وروستی ځل وکتل، د هغې ځلېدونکې نړۍ ورو ورو د دوی له شا نه ورکه شوه او پر ځای یې د یوې بلې نړۍ بڼه څرګنده شوه. دا نړۍ له لرغونو ودانیو، مزینو دروازو، زاړه څراغونو او د وخت له لرغوني بوی څخه ډکه وه. ځوان په حیرانتیا وویل: دا خو داسې ښکاري لکه د سلګونو کلونو پخوانی ښار! شامیلا ورو وخنډل او ویي ویل: ته یوې ډېرې د حیرانتیا وړ نړۍ ته

ننوتې، ځوان . دلته هره تیره، هره کوڅه او هر انځور د انسان د زرگونو کلونو تاریخ لري. د ښار دروازه په عجیب ډول خلاصه شوه او پر هغې داسې لیکل شوي وو:

د تاریخ او تمدن ښار، د انسان د سفر موزیم

هغوی موټر د ښار د دروازې مخې ته پرېښود او استاد، شامیلا او ځوان دننه لاړل. د ښار فضا حیرانوونکې وه. رنګارنګ تالارونه موجود وو او هر یو د یو لوی تمدن استازیتوب کاوه. په ځینو تالارونو کې د مصر د هرمونو انځورونه وو، په بل کې د یونان ستنې او مجسمې، په بل کې د چین د لوی دیوال تاریخي نقشي، او په یوه لوی تالار کې د اسلامي تمدن د زرینې دورې ښکلي خطاطي شوي اثار ښکارېدل. استاد ورو وویل: ځوان، د تاریخ زده کړه یوازې د تېر وخت کیسې نه دي، بلکې تاریخ د انسان د عقل، مبارزې، تېروتنو او بریاوو لوی کتاب دی. شامیلا د یوې ودانۍ لور ته اشاره وکړه او ویې ویل: راشه، لومړی به د انسان د تمدن د پیل تالار وګورو. کله چې تالار ته داخل شول، ځوان د ځمکې یوه لویه مجسمه ولیده چې شاوخوا یې د انسان د ژوند پخواني پړاوونه ښکارېدل؛ د ډبرو زمانه، د اور موندل، د کرنې پیل، د لومړنیو ښارونو جوړېدل، د لیک او ژبې اختراع، او د لومړنیو سلطنتونو رامنځته کېدل. استاد وویل: د انسان تمدن هغه وخت ریښتیا پیل شو چې انسان لیک زده کړ، ځکه لیک د فکر د دوام وسیله ده. ځوان د مصر په تالار کې یو لوی صندوق ولید او پوښتنه یې وکړه: دا څه دي؟ استاد وویل: دا د مصر د فرعونانو د تابوت په شان یو موزیمي نمونه ده. دا تمدن له زرگونو کلونو

راهیسی د ریاضیاتو، ستورپوهنې او طب یو مهم مرکز و. وروسته هغوی د اسلامي تمدن تالار ته ننووتل. هلته د بنوموسی ورونیو ماشینونه، د ابن هیثم د رڼا تجربې، د جابر بن حیان کیمیاوي وسایل او د پخوانیو طبیبانو زړې کتابچې موجودې وې. ځوان په تعجب وویل: نو اسلامي نړۍ هم دومره لوړې زده کړې لرلې؟ استاد وویل: هو ځوان، تر ټولو لویه علمي رڼا هغه وخت وي چې انسان د علم په وړاندې عاجز وي، خو د زده کړې په وړاندې تږی وي. شامیلا غږ وکړ: ځوان، په دې ښار کې به ته د انسان سفر له لرغونې زمانې څخه تر نن ورځې پورې ووينې؛ د تمدنونو جگړې، د سولې هڅې، د امپراتوریو جوړېدل او ړنگېدل، او په پای کې به پوه شي چې ولې انسان تل د علم په لټه کې دی. ځوان د تالار په منځ کې ودرېد، د نړۍ نقشه یې وکتله چې د زمانې کرښو په بڼه روانه وه. هغه ورو وویل: زه د بشر کیسه اورېدلو ته چمتو یم. او د تاریخ ښار ورو ورو خپل رازونه د هغه مخې ته پرانستل.

د تاریخ او تمدن ښار د انسان د کیسې پیل

د تالار په منځ کې د ځمکې یو لوی شفاف گلوب ولاړ و. کله چې استاد خپل لاس پرې کېښود، ناڅاپه د گلوب شاوخوا رڼاګانې راوگرځېدې او د زمانې کرښه ورو ورو ښکاره شوه. استاد وویل: ځوان، د انسان کیسه یوازې څو زره کاله نه ده، د ځمکې تاریخ میلیونونه، بلکې میلیارډونه کاله اوږد دی. ځوان په حیرانتیا وویل: یعنې انسان ډېر وروسته پیدا شوی؟ استاد سر وڅوځاوه او ویې ویل: هو، رځه چې له ډېر پخواني وخت څخه پیل وکړو. گلوب ورو ورو

بدل شو او د ځمکې پخوانۍ بڼه پکې ښکاره شوه. استاد وویل: میلیونونه کاله مخکې د ځمکې پر مخ داسې مخلوقات اوسېدل چې مور یې ډیناسوران بولو. د تالار پر دیوالونو د ستر قد لرونکو ژوو انځورونه څرګند شول، ځینې دومره لوی وو چې د څو کورونو هومره لوړوالی یې درلود. ځوان حیران شو او ویې ویل: دا به څومره لوی ژوي وو! استاد وویل: ځینې یې تر دیرشو مترو پورې اوږده وو او شاوخوا یو سل او شپېته میلیونه کاله یې د ځمکې پر مخ ژوند وکړ. شامیلا زیاته کړه: خو شاوخوا شپېته تر پنځه شپېته میلیونه کاله مخکې یو ستر طبیعي بدلون راغی.

ځوان وپوښتل: کوم بدلون؟ استاد وویل: د ځمکې اقلیم بدل شو او یوه لویه اسماني ډبره د ځمکې سره ټکر شوه، چې له امله یې ډیناسوران ورو ورو له منځه لاړل. وروسته ګلوب بیا بدل شو، کوچني ژوي، بوتې او نوي حیوانات څرګند شول. استاد وویل: له همدې وروسته د تی لرونکو حیواناتو زمانه پیل شوه. ځوان په ډېر غور غور نیولی و. استاد دوام ورکړ: خو د انسان د روحاني تاریخ کیسه بیا د دین له روایتونو سره تړلې ده.

کائنات

استاد وویل: ځوان، د کایناتو د پیدایښت په اړه علما او عارفان داسې روایت کوي چې په پیل کې هېڅ شی نه و، یوازې الله جل جلاله و. الله تعالی ازلي او ابدی دی او د هر څه خالق دی. د روایتونو له مخې، الله تعالی لومړی نور

محمدي پيدا کړ، چې يو ډېر عظيم او روحاني نور و او ويل کيږي چې دا نور د ټول علوي او سفلي عالم نه هم لوی و. کله چې الله تعالی د رحمت نظر پرې وکړ، دا نور د الهي جلال له اثره په لطافت او خوځښت کې راغی او په څو برخو ووېشل شو. د دې نور اصلي برخه، چې نور الانوار يا نور محمدي بلل کيږي، د الله تعالی د قرب په مقام کې پاتې شوه، او له نورو برخو څخه بيا مختلف مخلوقات پيدا شول. د روايت له مخې، له يوې برخې څخه عرش اعظم پيدا شو، له بلې برخې څخه پاكي اوبه پيدا شوې، لکه څنگه چې قرآن کریم فرمايي: «وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ». له نورو برخو څخه عقول، ارواح، نفوس، فرښتي، جنت، دوزخ، لوح محفوظ، قلم او کرسې پيدا شول، همدارنگه ثابت ستوري او سياري هم له همدې نوراني عالم څخه رامنځته شول. وروسته له بلې برخې څخه يو ډېر لوی اور پيدا شو، چې د الله په حکم پر اوبو غالب شو. کله چې اور او اوبه سره يو ځای شول، له دې تعامل څخه تودوخه، رڼا، لمبې، لوگي او باد پيدا شول. له لطيف لوگي څخه چې پورته شو، الله تعالی اووه آسمانونه پيدا کړل، له دروند لوگي څخه د ديوانو اصل پلار پيدا شو چې په روايتونو کې يې مارچ بولي، د اور له لمبو څخه د جنيانو پلار جان پيدا شو، او د اور له رڼا څخه ځينې نوري فرښتي پيدا شوې چې ملائکه ناريه بلل کيږي. له اوبو، ځمکې او د هغوی له خوځښت څخه ځمکه او غرونه پيدا شول. وروسته الله تعالی د کایناتو نظام ترتيب کړ او هر مخلوق ته يې د هغه د طبيعت او مرتبې مطابق ځای ورکړ. په لوړ عالم کې عقول، ارواح، فرښتي، جنت، دوزخ، لوح او قلم، ستوري او سياري ټول په خپل مناسب مقام کې ځای پر ځای شول، او په ټيټ عالم کې څلور بنسټيز عناصر پيدا شول: اوبه، خاوره، هوا او اور.

الله تعالی دغو عناصرو ته داسې منظم نظام ورکړ چې له هغوی څخه درې ډوله مخلوقات پیدا شول: جمادات لکه ډبرې او غرونه، نباتات لکه بوټي او ونې، او حیوانات لکه څاروي، الوتونکي او خزنده‌گان. وروستی او تر ټولو بشپړ مخلوق، چې اشرف المخلوقات دی، انسان و. د روایت له مخې، الله تعالی دا ټول علوي او سفلي نظام په شپږو ورځو کې کامل کړ، لکه څنګه چې قرآن کریم هم بیانوي، تر څو بندګانو ته وښيي چې که څه هم الله هر څه په یوه لحظه کې کولی شي، خو تدریج، نظم او صبر د حکمت لاره ده. استاد وویل: الله تعالی فرښتې پیدا کړې چې د رڼا مخلوقات دي او د هغه امرونه پوره کوي. ځوان ورو وویل: او پېریان؟ شامیلا ځواب ورکړ: پېریان د اور له لمبو پیدا شوي مخلوقات دي، هغوی عقل لري او له انسانانو نه مخکې پیدا شوي دي. استاد وویل: په اسلامي روایتونو کې ویل کېږي چې پېریان د انسان له پیدایښت نه مخکې پر ځمکه اوسېدل. ځوان لږ سوچ وکړ او ویي وویل: نو انسان وروسته پیدا شو؟ استاد وویل: هو، د انسان کیسه له حضرت آدم علیه السلام څخه پیل کېږي. د تالار په منځ کې د یو باغ انځور ښکاره شو. استاد په درناوي وویل: الله تعالی آدم علیه السلام د خاورې څخه پیدا کړ او هغه یې د انسانانو لومړی پلار وګرځاوه. شامیلا زیاته کړه: وروسته حضرت حوا پیدا شوه، دوی په جنت کې اوسېدل، خو د شیطان په فریب ځمکې ته رابښکته شول، او له هماغه ځایه د انسان نسل پیل شو. د زمانې کرښه بیا مخ ته ولاړه. استاد وویل: له آدم علیه السلام وروسته انسانان په بېلابېلو سیمو کې خپاره شول، ښکار یې کاوه، اور یې وکاراوه او ورو ورو یې کرښه زده کړه. ځوان وپوښتل: ښارونه کله جوړ شول؟ استاد وویل: شاوخوا لس زره کاله مخکې انسانانو دایمي کلي او

ښارونه جوړ کړل، او همدلته تمدن پیل شو. د تالار پر دیوالونو د لومړنیو تمدنونو انځورونه ښکاره شول: د مېسوپوتامیا تمدن، د مصر تمدن، د چین تمدن او د هند لرغونی تمدن. استاد وویل: له همدې ځایه لیک، قانون، تجارت او علم پرمختګ وکړ. شامیلا د تالار پای ته اشاره وکړه، هلته د نړۍ یوه لویه نقشه ځلېده. هغې وویل: ځوان، د انسان تاریخ د جګړو، سولې، علم او تمدن اوږده کیسه ده. ځوان د نقشي مخې ته ودرېد او ورو یې وویل: زه اوس پوه شوم چې انسان یوازې د نن ورځې مخلوق نه دی، بلکې د میلیونونو کلونو د سفر پایله ده. استاد موسک شو او ویې ویل: او د تاریخ راتلونکې پانې لا هم لیکل کېږي.

ځوان احساس کاوه چې د تاریخ ښار یوازې یو موزیم نه دی، بلکې دا د بشر د حافظې لوی کتاب دی

په تالار کې د زمانې اوږده کرښه ورو ورو مخته ولاړه. د لرغونو تمدنونو له صحنو وروسته په دیوال راښکاره شوه: «د انسان د هدایت دورې». استاد په درناوي وویل: ځوان، د بشر تمدن یوازې د ښارونو او وسایلو په جوړېدو نه پوره کېږي. انسان ته روحاني رڼا هم پکار وه... او دا رڼا د پیغمبرانو په وسیله راغله. په تالار کې نرم رڼا خپره شوه او د یو ستر سیلاب انځور څرګند شو. استاد وویل: دا د حضرت نوح علیه السلام زمانه ده؛ د انسان د بیدارۍ لومړنی سیلاب. هغه وخت انسانان په ځمکه خپاره شوي وو، خو په ډېرو کې نافرمانۍ، ظلم او شرک خپور شوی و، نو الله تعالی نوح علیه السلام مبعوث کړ چې خلکو ته د حق لار وښيي. په دیوال د یوې ستري بېړۍ انځور ښکاره شو. شامیلا

وویل: نوح علیه السلام ډېر کلونه خلکو ته دعوت ورکړ، خو ډېر لږ خلک ایمان راوړ. ځوان پوښتنه وکړه: او بیا سیلاب راغی؟ استاد وویل: هو، هغه یو لوی طبیعي پېښه وه چې د انسان د یوې دورې پای یې راوست. بېړۍ د اوبو په لمنو کې ورو ورو پورته روانه وه، او د انسان نوی فصل پیلېده. استاد وویل: نوح علیه السلام د نوي انسانیت د بیا جوړېدو پیل و. د تالار بله برخه روښانه شوه. هلته د بین النهرین ښارونه، د کعبې زاړه انځورونه او د ستورو ښکلي نقشي ښکارېدې. استاد وویل: دا د ابراهیم علیه السلام زمانه ده؛ هغه د عقل د بیدارۍ، د توحید د رڼا او د تمدن د بنسټ اېښودونکي په توګه پېژندل کېږي. ځوان ورو پوښتنه وکړه: هغه څنګه د تمدن بنسټ اېښودونکی شو؟ استاد ځواب ورکړ: ابراهیم علیه السلام په درې لویو سیمو کې ژور اغېز پرېښود: بین النهرین، شام او مکه. له ده وروسته د بنی اسماعیل او بنی اسرائیل قبیلو د تاریخ په جوړېدو کې ستر رول ولوباوه. د تالار رڼا بېرته بدله شوه او د سینا د غره منظر څرګند شو. استاد وویل: دا د موسی علیه السلام زمانه ده؛ د قانون او اخلاقو انقلاب. موسی علیه السلام د ظلم په مقابل کې د مبارزې سمبول دی. هغه بنی اسرائیل د فرعون له ظلم نه د آزادۍ لور ته بوتلل او د اخلاقو او قانون بنسټ یې ټینګ کړ. ځوان وویل: یعنې تاریخ یوازې جنګونه نه دي؟ استاد موسک شو او ویي ويل: نه ځوان... تاریخ د عدالت د لټون اوږده مبارزه ده. د تالار بله خوا روښانه شوه او د قدس زاړه کوڅې، د بیت اللحم منظر او د رحمت نرې اسماني رڼاګانې ښکاره شوې. استاد وویل: دا د عیسی علیه السلام زمانه ده؛ هغه انسان ته د مهربانۍ، زغم، پاکۍ او روحي صفا درس ورکړ. د هغه پیغام د دنیا ډېرو خلکو ته د اخلاقو او روحانیت لاره روښانه کړه. شامیلا

زیاته کړه: د هغه دعوت داسې نرمه رڼا وه چې د سختیو په تیاریو کې هم زړونه نرموي. ځوان د تالار په منځ کې ولاړ و او د تاریخ د روحاني سفر ژورتیا یې په ځان کې احساسوله. وروسته یو ستر تالار بشپړ روښانه شو. په منځ کې د مکې زاړه نقش، د مدینې نقشه، د بدر ډگر او د قرآن ښکلي خطاطي شوي آیتونه ښکاره شول. استاد په خورا درنښت وویل: دلته د بشر د تاریخ یو ستر انقلاب رامنځته کېږي... دا د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم زمانه ده. ځوان د تالار رڼا ته ودرېد. استاد وویل: هغه وخت نړۍ د جهل، ظلم، نابرابرۍ او جگړو پکه وه، خو محمد صلی الله علیه وسلم د توحید، عدالت، علم، اخلاق، مساوات او انسانیت داسې رڼا راوړه چې د بشریت مخ یې بدل کړ. شامیلا ورو زیاته کړه: د قرآن رڼا د انسان د فکر، عقل او تمدن لپاره نوې دروازي پرانیستې. په دیوال د اسلامي تمدن د زرینې دورې نقشي څرگندې شوې: بغداد، اندلس، بخارا، هرات، قاهره او دمشق. استاد وویل: له دې ځایه علم، طب، فلسفه، جغرافیه، ریاضی، ستورپوهنه او هنر د نړۍ په هر لور خپاره شول. ځوان حیران شو او ویې ویل: یعنې د نړۍ ډېری علمي پرمختګ د همدې زمانې نه پیل شوی و؟ استاد وویل: بالکل همداسې... اسلامي تمدن د نړۍ د علم ستنې بیا پورته کړې. د تالار رڼا ورو ورو کمه شوه. ځوان په ځان کې سوچ وکړ: نو د انسان سفر یوازې د ښارونو جوړول نه دي... دا د هدایت، عقل، مبارزې او علم سفر هم دی. استاد وویل: اوس چې د تاریخ د روحاني سفر دا برخه هم درته روښانه شوه... راتلونکې برخه به د اسلامي تمدن د زرینې دورې په اړه وي. شامیلا موسکۍ شوه او ویې ویل: ځوان، چمتو شه... د علم هغه دروازي به پرانیستل کېږي چې د انسان عقل یې حیران کړی

د حکمت کور

د تالار په پای کې یوه لویه دروازه ورو ورو خلاصه شوه چې ورباندې لیکل شوي وو: «بیت الحکمه» (د حکمت کور). کله چې ځوان، شامیلا او استاد دننه شول، هغوی داسې یو ستر کتابتون ولید چې پای یې نه معلومېده، د کتابونو الماری تر چټ پورې رسېدلې وې او د تالار په منځ کې د علم د سترو عالمانو یادگاري مېزونه ولاړ وو. استاد په ارام غږ وویل: ځوان، دا د هغه وخت انځور دی کله چې په بغداد، اندلس، بخارا او نیشاپور کې د علم ډیوی بلې وې، دا د اسلامي تمدن زرینه دوره وه.

شامیلا د یوې لویې نقشي مخې ته ودرېده چې د اسمان ستوري او د هغوی حرکتونه یې ښودل. هغې وویل: په داسې حال کې چې د اروپا ډېری برخې په تیارو کې ډوبې وې، مسلمانو عالمانو د ستورو حرکتونه څېړل او د ځمکې قطر یې اندازه کاوه. ځوان یو میز ته ورنږدې شو چې پرې عجیبه ریاضیکي ښې لیکل شوي وې. استاد وویل: دا د محمد بن موسی الخوارزمي میز دی، هغه د الجبر پلار بلل کېږي. که الخوارزمي نه وای، نن به کمپیوټر او پروگرامینګ هم نه وای، ځکه د «الګوریتم» کلمه د ده له نوم څخه اخیستل شوې ده. ځوان حیران شو او ویې ویل: یعنې د نننۍ ټکنالوژۍ بنسټ یو مسلمان ایښی دی؟ استاد سر وڅوځاوه او ویې ویل: هو، بالکل همداسې ده. وروسته هغوی بل میز ته لاړل چې د انسان د سترگو د جوړښت یو ماډل پرې ایښی و. استاد وویل: دا د ابن الهیثم برخه ده، هغه د نوري علومو بنسټګر بلل کېږي. ده ثابته کړه چې

رڼا له شیانو څخه سترگو ته راځي، نه دا چې له سترگو څخه شیانو ته ولاړه شي. د کمرې اختراع هم د ده د «قمره» یا توري خونې له تجربې څخه الهام اخیستی دی. شامیلا ځوان د طب یوې برخې ته بوتلو، هلته یو پڼد او دروند کتاب ایښی و. هغې وویل: دا کتاب «القانون فی الطب» دی چې ابن سینا لیکلی دی. دا کتاب تر څو پېړیو پورې په اروپا کې د طب تر ټولو مهمه سرچینه وه. ابن سینا نه یوازې یو لوی طبیب و، بلکې فیلسوف او ستورپوه هم و. ځوان د یو بل عالم نوم په یوه لویه لوحه ولید: جابر ابن حیان. استاد وویل: جابر ابن حیان د کیمیا پلار بلل کېږي. هغه لومړی کس و چې په لابراتوار کې یې د موادو د تصفیې او تقطیر طریقې رامنځته کړې. د نننۍ عصري کیمیا پېر بنسټونه د ده له کارونو څخه سرچینه اخلي. ځوان د تالار په منځ کې د یوې لویې نقشي مخې ته ودرېد. استاد وویل: دا د البیروني نقشه ده. هغه په خپل وخت کې د ځمکې د محیط اندازه په حیرانوونکي دقت سره محاسبه کړې وه. او هلته وگوره، هغه د ابن خلدون برخه ده، هغه عالم چې د ټولنپوهنې او د تاریخ د علم بنسټ یې کېښود. ځوان د حیرانتیا او ویاړ په احساس وویل: استاده، دا خو یوازې یو تاریخ نه دی، دا خو د علم یو لوی سمندر دی. شامیلا موسکې شوه او ویې ویل: او دا هر څه له یوې خبرې پیل شوي وو: «اقرأ»؛ یعنې ولوله. کله چې مسلمانانو د علم په لټه سفر پیل کړ، نړۍ بدله شوه. استاد په نرم غږ وویل: خو ځوان، تاریخ یوازې د پرمختګ کیسه نه ده، بلکې د لوړو او ژورو سفر هم دی. موږ باید پوه شو چې ولې دا تمدن د زوال سره مخ شو او څنګه کولای شو چې بیا د علم او تمدن په ډګر کې نوې رڼا خپره کړو. ځوان د تاریخ له دې ستر تالاره داسې ووت چې د پخوا په پرتله یې خپل

مسئولیت ډېر دروند احساس کړ. هغه پوه شو چې د ده په قلم کې باید د همدې ستر تمدن رڼا انعکاس ومومي. استاد ورو وویل: اوس به موږ د رنسانس، یعنې د نوي ژوند دورې، او د معاصرې نړۍ د بدلونونو برخې ته ولاړ شو، تر څو وپوهېږو چې نړۍ څنګه تر ننني حالت پورې راوړسېده

کله چې ځوان، شامیلا او استاد د بغداد د زرینې دورې له تالاره ووتل، د تالار رڼا ورو ورو بدله شوه او په فضا کې د ساعتونو د عقربو غږ څو ځله تکرار شو، لکه چې زمانه بېرته تاوېږي. استاد نرمه موسکا وکړه او ویې ویل: اوس موږ د هغه پړاو لور ته روان یو چې انسان د علم د دوهم ځل بیدارۍ شاهد شو، دا هغه دوره ده چې د «رنسانس» یا «نوي ژوند» په نوم یادېږي. تالار ورو ورو روښانه شو او څلور لور ته نوي صحنې څرګندې شوې: د لیونارډو داوینچي ښکلي انځورونه، د ګالېلیو ستورپوهنیز دوربینونه، د چاپ لومړنۍ ماشین او د سمندرونو سترې نقشې. استاد وویل: رنسانس په اروپا کې هغه وخت پیل شو کله چې د اسلامي تمدن علمي میراث د اندلس له لارې اروپا ته ورسېد. مسلمان پوهانو د یوناني، هندي او فارسي علومو ژباړې کړې وې او هماغه کتابونه وروسته د اروپا د علمي بیدارۍ الهام وګرځېدل. ځوان له حیرته وویل: نو دا رڼا لا هم د اسلامي تمدن له مشعل څخه بلېده؟ استاد سر وڅوځاوه او ویې ویل: هو ځوان، د اندلس پوهې ډېر اروپایي عالمانو ته نوی افق پرانیست. وروسته د تالار بله برخه بدله شوه او د یوه علمي لابراتوار صحنه راڅرګنده شوه، شیشې، تلسکوپونه، ساعتونه او کتابونه هر ځای لیدل کېدل. استاد وویل: په دې دوره کې انسان د طبیعت رازونه څېړل پیل کړل. د

کوپرنیک، گالیلو، نیوټن او بویل څېړنو د طبیعي علومو نوی باب پرانیست. شامیلا زیاته کړه: د نیوټن د حرکت قوانینو انسان ته وښودله چې کاینات تصادفي نه دي، بلکې د نظم او سنجش یو ستر سیستم دی. ځوان موسک شو او ویي ويل: یعنې انسان د خدای د تخلیق نظم وپېژاند، خو په علمي ژبه. تالار بیا پراخ شو او نوي صحنه رابنکاره شوه: د صنعتي انقلاب نړۍ. د بخار انجنونه، اورگاډي، فابریکې، د اوسپنې پلونه او د کارخانې لوی ماشینونه هر لور ته ښکارېدل. ځوان حیران شو، دا د شور، خوځښت او بدلون نړۍ وه. استاد وویل: په اتلسمه پېړۍ کې انسان داسې وسایل اختراع کړل چې د تولید بڼه یې بدله کړه.

کار، تجارت، ښارونه او حتی د خلکو د ژوند نظم بدل شو. شامیلا په لږ اندېښنه وویل: خو له علم سره قدرت هم راځي، ځینې خلکو علم د خیر پر ځای د زور لپاره وکاراوه. ځوان ورو وویل: نو دا د انسان ازموینه وه، سمه ده؟ علم یوازې وسیله ده، نیت یې لوری ټاکي. استاد په درنښت سر وځواوه او ویي ويل: بالکل همداسې ده، له همدې ځایه د معاصر تمدن د اخلاقو، فلسفې او سیاست نوي پوښتنې راپورته شوي. وروسته دروازه بله معاصره فضا ته خلاصه شوه. په دیوالونو ستر سکرینونه، فضايي سپوږمکۍ، کمپیوټرونه، روباتونه او مصنوعي ځیرکتیا ښکاره شول. ځوان داسې احساس کاوه لکه د فکري انقلاب په منځ کې ولاړ وي. استاد وویل: اوس د بشر ذهن د هر وخت په پرتله ډېر ځواکمن شوی، خو له دې سره یې مسؤلیت هم ډېر شوی دی. ټکنالوژي، مصنوعي ځیرکتیا، ژنتیک، فضا او د اقلیم علم د انسان عقل ته نوي

ازموینې وړاندې کوي. شامیلا زیاته کړه: خو د علم تر ټولو لوړ هدف باید دا وي چې انسان ته خدمت وکړي، نه دا چې هغه له اخلاقو بېل کړي. ځوان ژور سا واخیست او ویې ویل: ما په دې سفر کې یو مهم درس زده کړ... تمدن یوازې ښارونه او ماشینونه نه دي، بلکې روح هم پکې ژوندی وي. استاد موسک شو او ویې ویل: هو ځوان، ته اوس پوه شوي چې علم بې له اخلاقو نه شي کولی تمدن جوړ کړي، او هر ملت چې علم، ښوونه او وجدان یو ځای وساتي، تلپاتې پاتې کېږي. د تالار رڼا ورو ورو کمه شوه او د زمانې دروازه بنده شوه. رڼا د ځوان پر سترگو ولگېده او هغه احساس وکړ چې مخې ته به یې یو نوی ښار، نوی فصل او نوی پوښتنې انتظار باسي. استاد ورو وویل: اوس به موږ د جغرافیې ښار ته ولاړ شو، هلته به د ځمکې، بحرونو او حتی فضا د اسرارو لیدنه وکړو. شامیلا موسکې شوه او ویې ویل: نو بیا به زموږ سفر له خاورې نه تر کایناتو پورې وغځېږي. ځوان سر وڅوځاوه او په زړه کې یې وویل: زما دا سفر یوازې د پوهې سفر نه دی، بلکې د خالق د نښو د پیژندلو سفر هم دی

کله چې ځوان، شامیلا او استاد د تاریخ له تالاره ووتل،

د جغرافیې ښار

د دېوالونو د سرو زرو رنګ ورو ورو بدل شو او پر ځای یې د ځمکې رنګین نقشي راڅرګندې شوې. په شاوخوا کې د ځمکې د بېلابېلو قارو او سمندرونو درې بعدې ماډلونه ورو ورو څرخول کېدل. استاد په درنښت وویل: ځوان، له

تمدنونو وروسته باید د هغه کور په اړه هم پوه شو چې دا ټول تمدنونه پکې وده کوي. دا د جغرافیې او د ځمکې د علم ښار دی. شامیلا یو ستر هوښیار ماډل ته اشاره وکړه چې د ځمکې ژوندی انځور یې ښود. هغې وویل: دا زموږ کور دی، خو په دې کې لا هم ډېر رازونه پټ دي. لږ وروسته تالار بدل شو او د ځمکې د دنني جوړښت درې بعدې بڼه ښکاره شوه. د ځمکې قشر، منتل او هسته د رڼا په بېلابېلو رنگونو کې څرگند شول. استاد وویل: د ځمکې په دننه کې د تودوخې او فشار کچه دومره لوړه ده چې لکه د اور یوه ستره نړۍ ښکاري. همدا تودوخه د اور غورځوونکو غرونو، زلزلو او د ځمکې د حرکتونو لامل ګرځي. ځوان د دېوال پر لور وکتل چې پکې د اور غورځوونکو غرونو انځورونه ښکارېدل او ویې ویل: له دې ځواک څخه انسان څنګه ګټه اخلي؟ استاد ځواب ورکړ: د اور غورځوونکو غرونو خاوره د نړۍ له تر ټولو زرخېزو خاورو څخه ده او ځینې سیمې د ځمکې له همدې تودوخې څخه د انرژۍ د تولید لپاره هم ګټه اخلي، خو که دا ځواک کنټرول نه شي، لوی خطر هم رامنځته کولای شي. وروسته د تالار په منځ کې د ځمکې ستره نقشه راښکاره شوه. استاد وویل: ډېر پخوا ټولې وچې په یوه ستره وچه کې سره نښتې وې چې «پانجیا» بلل کېده. د وخت په تېرېدو سره دا وچه په بېلابېلو قارو ووېشل شوه. د «پلېټ ټېکټونیکس» د نظریې له مخې دا قاره یې لا هم ورو ورو حرکت کوي، همدا حرکتونه غرونه جوړوي او سمندرونه پراخوي. شامیلا د سمندر د نقشي یوې برخې ته اشاره وکړه او ویې ویل: د سمندر ژورې برخې، لکه سمندري خندقونه، لا هم د ځمکې له لږو څپرل شوو ځایونو څخه دي. د اقیانوسونو لاندې عجیبه ژوي، نااشنا چاپېریال او د اوبو هغه جریانونه شته چې

د ځمکې د اقلیم په تنظیم کې مهم رول لري. لږ وروسته د تالار فضا بدله شوه او د بادونو، توپانونو او د نړۍ د اقلیمي کمربندونو انځورونه ښکاره شول. استاد وویل: جغرافیه یوازې د ځمکې بڼه نه ده، بلکې د هوا او اقلیم بدلونونه هم پکې شامل دي. د کاربن ډای اکساید د زیاتېدو او د «گلخانې اغېز» د پیاوړتیا له امله د نړۍ اقلیم بدلېږي او دا د راتلونکې لپاره یوه جدي ننگونه ده. ځوان په فکر کې شو او ویي ویل: دا موضوع باید په راتلونکو فصلونو کې لا ژوره وڅېړل شي، ځکه چې د کرنې، اوبو او د انسان د ژوند پر ټولو برخو اغېز لري. ناڅاپه د تالار چټ لوړ شو او د ځمکې انځور له فضا څخه ښکاره شو. شامیلا په خوښۍ وویل: اوس زموږ سفر له ځمکې هاخوا هم روانېږي. استاد وویل: د انسان د جغرافیې لټون له ځمکې څخه پیل شو، خو اوس فضا ته رسېدلی دی. سپوږمۍ، مریخ او د کهکشانونو نړۍ د راتلونکو څېړنو نوي دروازي دي.

د دیوال پر سکرینونو د هابل او نورو ځواکمنو تلسکوپونو انځورونه څرګند شول. استاد ورو وویل: دا وسایل موږ ته ښيي چې ځمکه د خدای جل جلاله په ستر کاینات کې یوازې یوه کوچنۍ سیاره ده. ځوان د دې پراخې منظري په وړاندې ودرېد او احساس یې وکړ چې پوهه څومره پراخه ده او انسان څومره لا ډېر څه زده کولای شي. هغه شامیلا ته وکتل او ویي ویل: موږ د کرنې، ټکنالوژۍ او تاریخ په اړه ډېر څه زده کړل، اوس د ځمکې د جوړښت رازونه هم رابرسېره کېږي. داسې ښکاري چې دا ټول علوم یو له بل سره تړلي دي. استاد موسک شو او ویي ویل: همداسې ده، ځکه د علم ټولې څانګې په پای کې

د انسان د ژوند د ښه کولو او د نړۍ د سم درک لپاره کار کوي. بیا یې ورو لاس پورته کړ او ویې ویل: زموږ راتلونکی سفر به د اقلیم، طبیعي سرچینو او د انسان او طبیعت د اړیکو په اړه وي، هلته به ته درک کړي چې د ځمکې ساتنه د انسان تر ټولو ستر مسؤلیت دی

کله چې ځوان، شامیلا او استاد د جغرافیې له پراخ ښار څخه ووتل، د دوی مخې ته یو بل ښار راڅرګند شو چې له پخوانیو ښارونو څخه بېخي توپیر درلود

حکومت

دلته غرونه او سیندونه نه ښکارېدل، بلکې لویې محکمې، شوراګانې، د خلکو جرګې او د قانون تالارونه ولاړ وو. استاد ورو وویل: ځوان، که ځمکه د انسان کور وي، نو حکومت د همدې کور نظم دی. پرته له نظم څخه ټولنه د بې چلوونکې بېړۍ په څېر ده چې هره څپه یې بل لوري ته وړي. ځوان شاوخوا وکتل، خلک په منظم ډول کار کاوه، قاضیان د خلکو خبرې اورېدې او په یوه پراخه میدان کې د خلکو شورا روانه وه. شامیلا وویل: دا د حکومت او عدالت ښار دی، هغه ځای چې د انسان د ګډ ژوند اصول پکې ټاکل کېږي. استاد د ښار یوې لورې ودانۍ ته اشاره وکړه چې پر دېوالونو یې د تاریخ بېلابېلې صحنې انځور شوي وې: قبایلي مشران، پاچاهان، جمهوریتونه او د خلکو شوراګانې. هغه وویل: د انسان ټولنې له پیل څخه د نظم اړتیا لرله. کله چې خلک زیات شول، نو د ګډ ژوند لپاره قانون او مشرتابه ته اړتیا پیدا شوه. ځوان پوښتنه

وکره: خو ښه حکومت کوم دی؟ استاد ځواب ورکړ: هغه حکومت چې درې بنسټیز شیان وساتي؛ عدالت، امنیت او د خلکو حقونه. ناڅاپه د تالار په منځ کې د عدالت یوه لویه ترازو ښکاره شوه. استاد وویل: عدالت د هر حکومت بنسټ دی. که عدالت نه وي، قانون یوازې زور گرځي. شامیلا ورو زیاته کړه: په ډېرو تمدنونو کې عدالت ته لوړ مقام ورکړل شوی، خو په اسلامي تمدن کې دا یو الهي امر ګڼل شوی. استاد وویل: الله تعالی امر کوي چې عدالت وکړئ، حتی که د خپل ځان پر ضد هم وي. ځوان ژور فکر وکړ او ویي ویل: نو عدالت یوازې قانون نه دی، بلکې اخلاق هم دي. وروسته د دېوالونو پر سکرینونو د نړۍ بېلابېل حکومتي نظامونه ښکاره شول؛ پاچاهي، جمهوریت، پارلماني نظام او د شورا پر بنسټ حکومتونه. استاد وویل: هر قوم د خپل تاریخ او کلتور له مخې د حکومت ډول ټاکلی، خو یو اصل هر ځای یو شان پاتې شوی دی؛ حکومت د خلکو د خدمت لپاره دی، نه د خلکو د غلامولو لپاره. ځوان وویل: نو که حکومت د خلکو خدمت ونه کړي، خپله موخه له لاسه ورکوي. وروسته د تالار یوه برخه د اسلامي تاریخ صحنو ته واوښته. مدینه منوره، د خلفای راشدینو شوراګانې او د قضا د عدالت صحنې ښکاره شوې. استاد وویل: په اسلامي تاریخ کې حکومت د اخلاقو او قانون پر ګډ بنسټ ولاړ و. د مدینې تړون د نړۍ له لومړنیو ټولنیزو قراردادونو څخه ګڼل کېږي. شامیلا وویل: هلته مسلمانان، یهودان او نور قومونه د یوه قانون لاندې ژوند کول. ځوان حیران شو او ویي ویل: یعنې عدالت یوازې د یوه قوم لپاره نه و، بلکې د ټولو لپاره و. لږ وروسته تالار ورو ورو د معاصرې نړۍ ښه خپله کړه. د پارلمان ودانۍ، نړیوال سازمانونه او د رسنیو مرکزونه ښکاره شول. استاد وویل: په

نننی نړۍ کې د حکومت تر ټولو لویه ننگونه دا ده چې د ټکنالوژۍ، اقتصاد او نړیوالو اړیکو تر منځ توازن وساتي. شامیلا زیاته کړه: همدارنګه د انسان حقونه، د چاپیریال ساتنه او نړیواله همکاري د معاصر حکومت مهمې موضوعګانې دي. ځوان وویل: یعنې حکومت یوازې د یوې سیمې موضوع نه ده، بلکې د ټولې نړۍ له حالاتو سره تړاو لري. کله چې دوی د ښار له مرکزې تېرېدل، ځوان احساس وکړ چې د تمدن ځواک یوازې په علم کې نه دی، بلکې په عدالت کې هم پټ دی. هغه ورو وویل: که علم انسان ته ځواک ورکړي، نو عدالت هغه ځواک سم لوري ته رهبري کوي. استاد موسک شو او ویې ویل: همدا د تمدن ریښتینې مفهوم دی؛ کله چې علم، اخلاق او عدالت یو ځای شي، انسانیت وده کوي. د ښار په پای کې یوه بله لویه دروازه ښکاره شوه چې پرې لیکل شوي وو: «د اقتصاد او کرنې ښار». استاد وویل: په راتلونکي فصل کې به موږ د انسان د ژوند یو بل بنسټیز اړخ وڅېړو؛ خواږه، کرنه او اقتصاد. شامیلا ځوان ته وکتل او ویې ویل: هر تمدن چې ځواکمن شوی، لومړی یې خپله کرنه او اقتصاد پیاوړي کړي دي. ځوان موسک شو او ویې ویل: نو زموږ بل سفر به ده اقتصاد وی،

اقتصاد

کله چې ځوان، شامیلا او استاد د عدالت له ښار څخه ووتل، د دوی مخې ته یو پراخ شین افق پرانېستل شو. په هوا کې د خاورې خوږ بوی خپور و، د باد نرمې مستۍ او د اوبو خوږ غږونه اورېدل کېدل. د اسمان له لوري د باران څاڅکي ورو ورو د ځمکې پر سینه لوېدل، لکه د ژوند یو الهي سوغات. استاد

موسک شو او ویی ویل: ښه راغلاست د خاوري ښار ته؛ دا هغه ځای دی چې د انسان تمدن له تخمه پیل شوی دی. د تالار په منځ کې یو ستر تخم ښکاره شو چې ورو ورو یې شنه ښاخونه راټوکېدل. استاد وویل: د انسان لومړنی منظم ژوند د کرنې پر محور ولاړ و. کله چې انسان د خاوري اداره زده کړه، هماغه وخت یې تمدن جوړ کړ. شامیلا زیاته کړه: کله چې تخم په خاوره کې کېښودل شو، له هغه سره علم هم وزېږېد؛ د اوبو اندازه، د کښت وخت، د هوا بدلونونه او د فصلونو نظم ټول د علم اصول شول. ځوان د خاوري یوه مټه راواخیسته او د خپلو گوتو تر منځ یې ورو ورو وڅنډله او ویی ویل: نو دا کوچنۍ خاوره څومره لوی راز لري. استاد موسک شو او ویی ویل: هو ځوان، له همدې خاوري خدای تعالی انسان پیدا کړ او له همدې خاوري یې انسان ته رزق ورکړ. لږ وروسته د تالار پر دېوالونو د لرغونو تمدنونو انځورونه راڅرگند شول؛ د نیل سیند شنې غاړې، د بین النهرین پراخې کروندې، د سند د درې شنې ځمکې او د ایران د پخوانیو باغونو منظرې. استاد وویل: د نړۍ ډېر تمدنونه د سیندونو پر غاړو راټوکېدلي دي، او هر کله چې سیندونه وچ شوي، تمدنونه هم ورسره کمزوري شوي دي. شامیلا زیاته کړه: نو د اوبو هوښیار مدیریت د تمدن د ژوند راز دی. ځوان ورو وویل: د خاوري ارزښت باید د سرو زرو په څېر وساتل شي. وروسته استاد د یوه شفاف تالار دروازه خلاصه کړه. هلته د اوبو جریانونه د ښینو تر منځ روان وو او د لرغونو بندونو، کانالونو او د اوبو د وېش د قوانینو انځورونه ښکارېدل. استاد وویل: اوبه د ژوند رگونه دي او د تمدن د دوام اساس گڼل کېږي، خو کله کله انسانان دا الهي نعمت د سیاست او زور وسیله گرځوي. شامیلا په ارام غږ وویل: په اسلامي تعلیماتو کې د اوبو

وېش د عدالت پر بنسټ ولاړ دی، هر څوک د اړتیا له مخې حق لري، نه د زور له مخې. وروسته تالار بدل شو او د مدینې منورې بازارونه، د سوداګرو کاروانونه او د بیت المال صندوقونه ښکاره شول. استاد وویل: اسلامي اقتصاد د عدالت، امانت او شفافیت پر بنسټ ولاړ دی. دلته مال هدف نه دی، بلکې د خیر، آبادۍ او د خلکو د سوکالۍ وسیله ده. ځوان پوښتنه وکړه: نو د سود مسئله ولې دومره مهمه ګڼل شوې؟ استاد ځواب ورکړ: ځکه سود د ظلم سرچینه ګرځي، خو اسلامي اقتصاد د مشارکت، مضاربت او زکات له لارې داسې نظام وړاندې کوي چې شتمني د خلکو تر منځ عادلانه وګرځي. شامیلا زیاته کړه: یعنې په اسلامي اقتصاد کې برکت د نیت، عدالت او د ګټې د عادلانه وېش له توازن څخه رامنځته کېږي. وروسته انځور بدل شو او د صحرا له لارې د کاروانونو اوږدې قافلې ښکاره شوې چې د عطرونو، مسالو، وربښمو او سرو زرو تجارت یې کاوه. استاد وویل: تجارت د ملتونو تر منځ د اړیکو پل دی. رسول الله صلی الله علیه وسلم هم تاجر و او د صداقت له برکته یې تجارت ته برکت ورکړ. ځوان وویل: نو د تجارت اصلي روح صداقت دی، نه فریب. شامیلا زیاته کړه: او د نننۍ نړۍ د ډېرو اقتصادي ستونزو یو لامل دا هم دی چې اخلاق له بازار څخه لېرې شوي دي. لږ وروسته د تالار پر دېوال د معاصر اقتصاد بېلابېل نظامونه ښکاره شول؛ پانګوالی، اشتراکیت، مخلوط اقتصاد او اسلامي اقتصادي نظام. استاد وویل: دا ټول نظامونه د انسان د فکر او تجربې پایلې دي، خو اسلامي اقتصاد د اخلاقو او ایمان پر بنسټ ولاړ دی چې پکې عدالت، اعتدال او د انسان خدمت اساسي ارزښتونه دي. وروسته د نړۍ د اقتصادي بحرانونو، پورونو، انفلاسیون او بې عدالتۍ صحنې ښکاره شوې.

خوان په ژور فکر کې وویل: که انسان اخلاق له اقتصاد څخه جلا کړي، نه به ریښتیني رزق ومومي او نه به ارام پیدا کړي. استاد خواب ورکړ: همداسې ده، ځکه نړۍ یوازې د شمېرو او معادلو پر بنسټ نه چلېږي؛ وجدان، رحمت او عدالت هم د هغې برخه دي. شامیلا بیا یوې شنې کړوندې ته اشاره وکړه او ویې ویل: خو په پای کې دا هر څه له یوه کوچني تخم څخه پیلېږي. خوان د خاورې بوی واخیست او ورو یې وویل: انسان چې له خاورې پیدا شوی، د همدې خاورې خدمت هم کوي. که نیت پاک وي، کره هم د عبادت یوه بڼه ګرځي. استاد موسک شو او ویې ویل: ځکه مېوه له خاورې راټوکېږي، خو برکت د نیت له پاکوالي څخه پیدا کېږي. په همدې وخت کې د تالار په پای کې د رڼا یوه نوې دروازه ښکاره شوه او له هغې نه د ماشینونو او برېښنا غبرونه اورېدل کېدل. پر دروازه لیکل شوي وو: «د ټکنالوژۍ ښار». استاد وویل: زموږ راتلونکې سفر د هغه ځواک په اړه دی چې د کرنې، اقتصاد او د انسان د ژوند بڼه یې بدله کړه؛ د ماشینونو، تخنیک او نوښت نړۍ. شامیلا موسک شوه او ویې ویل: یعنې له خاورې څخه د وسایلو تر رڼا پورې سفر.

خوان ورو وویل: او همدا هغه لاره ده چې انسان یې د اسانتیاوو تر څنګ له نویو مسئولیتونو سره هم مخامخ کوي

کله چې د اقتصاد او کرنې ښار ورو ورو د ماښام په نرمې رڼا کې ډوبېده، خوان، شامیلا او استاد د ښار د وروستۍ غونډۍ سر ته وخوتل. له هغه ځایه لاندې پراخې شنې کړوندې ښکارېدې او د باد له لګېدو سره د غنمو څپې لکه د سمندر د امواجو په څېر خوځېدې. خوان د اوږدې چوپټیا وروسته ورو

وویل: عجیبه ده، انسان له خاوري نه رزق اخلي، خو خپله کیسه د کلمو له لاري ژوندی ساتي. استاد موسک شو او د اسمان لور ته یې وکتل او ویې ویل: بالکل همداسي ده. ځوان، کرنه د انسان د بدن بقا ده، خو ژبه د انسان د روح بقا ده. شامیلا د لري پر افق د یوه بل ښار پر لور اشاره وکړه. هلته د رڼاگانو یو بل ښار ځلېده، خو دا ځل د فلز او ماشینونو شور نه اورېدل کېده، بلکې د انسان د غبرونو انعکاس پکې خپور و؛ د شعر نغمه، د کتابونو د پاڼو شرنگ، او د قلم د لیکو نرم اواز. هغې ورو وویل: هغه ښار ویني؟ ځوان خپلې سترګې وړ وړولې او ویې ویل: هو، خو دا ښار د نورو ښارونو نه بېخي بل ډول ښکاري. استاد ورو ځواب ورکړ: ځکه دا د وسایلو ښار نه دی، دا د فکر ښار دی. دوی درې واړه ورو ورو د هغه ښار پر لور روان شول. داسې احساس کېده لکه له هر ګام سره چې د کلمو انعکاس اورېدل کېږي؛ حکایتونه، کیسې، شعرونه او د تاریخ اوږدې کیسې. ځوان په زړه کې احساس وکړ چې د انسان تر ټولو ستره اختراع نه ماشین دی او نه لوی ښارونه، بلکې کلمه ده. هغه ورو وویل: شاید همدا کلمه ده چې تمدنونه جوړوي او کله کله یې وړانوي هم. استاد سر وڅوځاوه او ویې ویل: همدا وجه ده چې د تاریخ هر لوی بدلون د یوې کلمې له اغېزه پیل شوی دی. شامیلا موسک شوه او ویې ویل: نو راخته چې د کلمې ښار ته داخل شو.

ادبیات

د ښار دروازه ورو ورو پرانېستل شوه او پر دروازه لیکل شوي وو: «د ژبي او ادب ښار». له هماغې شیبې د قلم، فکر او کلمو یو نوی سفر پیل شو

کله چې ځوان، شامیلا او استاد داخل شول،

استاد ځوان ته وویل،

“ ښه راغلاست د ژبي او ادب ښار ته، ځوان ... دا هغه ښار دی چې تمدنونه پکې زېږي، جگړې پکې رامنځته کېږي، زړونه پکې رغېږي، او انسان پکې خپل روح څرگندوي.”

لومړی تالار د ژبي د پیدایښ په اړه و. د ښار په لومړۍ څنډه کې یو لوړ برج ولاړ و چې د رڼا له خپو جوړ شوی و. د برج پر دېوالونو د نړۍ د بېلابېلو ژبو کلمې ښکارېدې؛ عربي، لاتیني، یوناني، سانسکرت، پښتو، دري، عبري، چینایي او نورې.

شامیلا د عربي لیک مخې ته ودرېدله او ویې ویل “همدا ژبه ده چې د وحی د نازلېدو لوبڼی شوه.

استاد زیاته کړه:

“ ژبه یوازې د خبرو وسیله نه ده. ژبه د فکر جامه ده؛ د انسان د زړه له احساسه تر خدای پورې د سفر پل، ځوان ورو پوښتنه وکړه:

“ خو ژبه ولې دومره ځواک لري؟ ”

استاد خواب ورکړ

“ ځکه کلمه د خدای د فرمان برخه ده؛ ‘کُن’ یوه کلمه وه، او کاینات پیدا شول.”
د ښار په منځ کې د رڼا یو لوی تالار و. پر دېوالونو یې د قرآن کریم آیتونه د روښانۍ په څپو کې ځلېدل، او هر آیت لکه د زړه په تل کې چې یو نرم ټکان پیدا کړي.

شامیلا په درناوي سر تیت کړ.

“ دا هغه کلمې دي چې د بشر د ژبې او فکر ستره معجزه ده.” استاد وویل:
ځوان، که د تاریخ ټول ادب په یوه لوري کې کېږدو او د قرآن یو سورت په بل لوري کې، د توازن ترازو به د آسماني کلمو له درانه وزن څخه خامخا ټیټه شي.

ځوان د آیتونو تر منځ د رڼا څپو ته کتل او د زړه په تل کې یې یو عجیب سکون احساس کړ.

“ داسې ښکاري چې دا کلمې یوازې خبرې نه دي... دا د انسان روح ته خطاب کوي.

استاد موسک شو.

“ هو، ځکه کله چې کلمه له آسمانه راکوزه شي، د انسان سینه بدلوي، نه یوازې فکر.

شعر

په بل تالار کې د شعر نړۍ پرانیستې وه. هلته د احساس نسیم چلېده. د حافظ د غزلونو بوی، د رحمان بابا د صفا نسیم، د خوشحال خان د غیرت طوفان، د مولانا د عشق خراغونه، او د فردوسي د حماسې غرونه ټول یو ځای راټول شوي وو.

ځوان په حیرانتیا وویل:

“ دا څه ښار دی چې هره کلمه یې په زړه کې ځای نیسي!

استاد ځواب ورکړ:

“ شعر هغه ژبه ده چې عقل نه، بلکې روح پرې خبرې کوي.”

شامیلا زیاته کړه: کله چې انسان د درد، مینې یا خوښۍ په حالت کې وي، عادي جملې بسنه نه کوي.

ځوان موسک شو:

“ نو شعر د احساس ترجمان دی.”

د ادب ښار په بله څنډه کې یوه ستره کتابخانه ولاړه وه. زرگونه کتابونه پکې ایښي وو؛ د بابل د خټو لوحې، د مصر پخواني طومارونه، د یونان فلسفي لیکنې، او د اسلامي تمدن زرین آثار.

استاد یوه کتاب ته اشاره وکړه او ویې ویل:

“ دا د وخت له سیلابه ژغورل شوي روحونه دي. کله چې انسان مري، د هغه خبرې یوازې په کتاب کې ژوندۍ پاتې کېږي.”

خوان وویل: نو کتاب د انسان د دوهم ژوند په څېر دی.

شامیلا موسک شوه: او لیک د انسان د فکر لپاره خدای ورکړې حافظه ده. خو د ښار یوه برخه تیاره هم وه. هلته د دروغو، فریب، نفرت، غیبت او افتراء توري کلمې د رڼا خراغونه مړه کول. استاد جدي شو.

“ خوان، کلمه که رڼا وي، روح ژغوري؛ خو که زهر وي، ملتونه وړانوي. خوان ورو وویل: نو ژبه د انسان تر ټولو خطرناکه وسله هم ده. شامیلا ور وکتل او ویې ویل: خو هم د زړه تر ټولو نرمه درملنه هم ده.”

د ادب ښار په وروستي پله کې یوه لوړه تختي ولاړه وه چې پرې لیکل شوي وو: ژبه د انسان پېژندنه ده.

که کلمه پاکه وي، انسان پاک وي.

استاد خوان ته وکتل او ویې ویل: ته ښار په ښار وگرځېږي؛ له تاریخ نه تر جغرافیه، له حکومت نه تر اخلاقو، له کرنې نه تر اقتصاد، او له هغه ځایه تر ژبې او ادب پورې... خو لا ښارونه پاتې دي.

خوان حیران شو.

کوم ښارونه؟ استاد ورو ځواب ورکړ، د روح ښار،

د حکمت بنار، او د لمانځه بنار،

خوان ژوره ساه واخیسته. “نو سفر مې لا پای ته نه دی رسېدلی.”

شامیلا په نرمه موسکا وویل: “اصلي سفر همدا اوس پیلېږي.”

د روح بنار

کله چې خوان، شامیلا او استاد د ژبې او ادب له بنار نه ووتل، د دوی مخې ته یو بل بنار راڅرګند شو؛ داسې بنار چې پکې د نور له څپو او د باد له نغمو نه روح ژور احساس کېده.

په دې بنار کې د مادي شیانو شور نه و. دلته د آرام، سکون، دعا، مراقبې او ذکر فضا خپره وه. داسې ښکاره کېده لکه هره ساه چې د یاد او تفکر برخه وي. استاد ورو وویل: “ښه راغلاست د روح بنار ته، خوان... دلته انسان له خپل بدن، مال، مقام او حتی له کلمې نه هم لوړې مرتبې ته داخلېږي. روح د الله له امره دی، نو دلته د انسان اصلي حقیقت څرګندېږي. د بنار په لومړۍ څنډه کې یو ساده تالار و. هلته نه انځور و، نه شور او نه هم کوم ظاهري ښکلا؛ یوازې یو ژور سکون و. د زړه د تپش، د دعا د آه، او د مراقبې د خاموشۍ یو نرم غږ پکې اورېدل کېده.

خوان په فکر کې ډوب شو او ویې ویل: “دلته بدن نه محسوسېږي، حتی کلمه هم بې اغېزې ښکاري... نو ښایي روح د انسان حقيقي جوهر وي.

استاد سر و خوځاوه او ویې ویل: "هو، ځوان. روح د الله له امره دی؛ نه لیدل کېږي، نه وزن لري، خو د انسان ټول اعمال پرې اغېز کوي".

شامیلا ورو زیاته کړه: "روح د محبت، رحم، عاجزی، امید او بېنې سرچینه ده".

د ښار په بل تالار کې د دعا او مراقبې فضا لا ژوره وه. خلک په خاموشه عبادت، تلاوت او تفکر کې ډوب وو. ځوان په حیرانتیا وویل: "دا خو د کلمو ښار نه، بلکې د سکوت ښار دی".

استاد موسک شو: "ځینې وخت سکوت د روح لپاره تر هرې فلسفې زیات اغېز لري".

شامیلا ورو وویل: "د روح له الهام نه علم پیدا کېږي، اخلاق پیدا کېږي، شعر، هنر او حتی تمدن هم له همدې سرچینې راتوکېږي".

د ښار په منځ کې د زړو ونو لاندې د مجلس ځای و. هلته د عارفانو، صوفیانو، زاهدانو او د دیني عالمانو حکایتونه بیانېدل.

استاد وویل: "حقیقتونه د روح له ژورو راتوکېږي. د اخلاق اصل د روح په پاکوالي کې دی. که روح پاک وي، عمل پاک وي؛ او که روح مړ شي، علم بې گټې کېږي او ادب بې اثره. ځوان موسک شو او ویې ویل: نو د تمدن اصلي بنسټ نه یوازې علم دی او نه مال، بلکې روح دی".

په یوه اوږده تالار کې د اسمان نرمې رڼاګانې ښکته راتلې. خلک په خاموشه دعا کې لاسونه پورته کړي وو. شامیلا ورو وویل: "د الله ج سره د انسان حقيقي اړیکه له روح نه پیلېږي. دعا د روح تغذیه ده، او الهام د انسان د عروج راز". استاد زیاته کړه: "روح ساتل کېږي، خو تربیه غواړي. دا تربیه د تلاوت، مراقبې، سکوت، ذکر، محبت او عاجزۍ له لارې ممکنه ده. همدا د روح تمدن دی".

د روح ښار په پای کې یوه لوړه تختي ولاړه وه چې پرې لیکل شوي وو: "د بدن فنا ده، خو د روح بقا ده. علم بې اخلاقه، ادب بې معنویت، او عمل بې نیت ټول بې روح دي.

ځوان ژوره ساه واخیسته. هغه استاد ته وکتل او ویې ویل: "ما احساس کړه چې روح اصل دی، او نور هر څه فرع. د انسان سفر او تمدن که روح ونه لري، مقصد ته نه رسېږي.

شامیلا موسک شوه: همدا راز باید د خپل سفر له پایلو سره یو ځای وساتي. استاد ورو وویل: ځوان، اوس څو ښارونه لا پاتې دي: د حکمت ښار د عقل، علم او سم فکر ښار؛ او د لمانځه ښار،

ځوان موسک شو، سترګې یې روښانه شوې.

زه چمتو یم ..."

کله چې ځوان ، شامیلا او استاد د روح له ښار څخه راووتل، فضا بدله شوه. دلته هم سکوت و، خو دا د مراقبې سکوت نه و؛ دا د تفکر او ژور فکر سکوت و.

د دوی مخې ته یو ښار ولاړ و چې د سپینو ډبرو له لوړو منارو جوړ شوی و. په هر برج کې کتابونه، تجربې، نظریې او د تمدنونو کیسې پرتې وې. داسې ښکارېده لکه د بشري عقل ټول تاریخ چې دلته راټول شوی وي. استاد ورو وویل: ښه راغلاست د حکمت ښار ته... دلته انسان یوازې زده کوونکی نه وي، بلکې د پوهې کاروونکی وي.

ځوان د ښار برجونو ته په حیرانتیا وکتل او ویي ويل: نو حکمت له علم نه لوړ مقام لري؟

استاد موسک شو او ویي ويل: علم د حقیقت پېژندنه ده، خو حکمت د حقیقت سم استعمال دی.

شامیلا وویل:

ډېر خلک علم لري، خو حکمت نه لري.

ځوان حیران شو: دا څنګه ممکنه ده؟

استاد ځواب ورکړ: علم ذهن ډکوي، خو حکمت انسان ته توازن ورکوي.

هغه زیاته کړه: حکمت درې بنسټونه لري: علم، تجربه او اخلاق. د ښار په یوه لوی تالار کې د تاریخ د لویو حکیمانو خبرې لیکل شوې وې. هلته د سقراط

فلسفه، د افلاطون نظریات، د ارسطو منطق، د ابن سینا طب، د فارابي حکمت، د امام غزالي معرفت او د ابن رشد عقل بنودل کېدل.

خوان په حیرانتیا وویل: د نړۍ ډېر تمدنونه د همدې خلکو له فکر نه اغېزمن شوي دي.

استاد وویل: هو، خو یاد ولرئ: تر ټولو لوی حکمت د وحی له سرچینې راځي. شامیلا د قرآن یوه آیت ته اشاره وکړه او ویې ویل: الله تعالی فرمایي:

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ

الله چا ته چې وغواړي حکمت ورکوي.

د حکمت ښار یوه برخه د مشورو، تدبیر او تصمیمونو ځای و. هلته د قومونو مشران، قاضیان، مفکران او مشاورین د ستونزو د حل لارې لټولې.

استاد وویل: حکمت یوازې په کتاب کې نه وي؛ حکمت د ژوند په ستونزو کې څرگندیږي.

خوان وویل: یعنې کله چې انسان ستونزه په عدل، عقل او صبر حل کړي هغه حکمت دی.

استاد موسک شو: بالکل همداسې ده.

د ښار په بله څنډه کې یو ښکلی باغ و. په هغه کې د تواضع، صبر، عدالت او حلم سمبولونه لکه د ونو او گلونو په څېر ښکارېدل.

شامیلا وویل: حکمت که له اخلاقو بېل شي، خطرناک کېږي. ځوان پوښتنه وکړه: “ولې؟”

استاد ځواب ورکړ: “ځکه چې عقل که د اخلاقو تابع نه وي، ظلم جوړوي. هغه ورو زیاته کړه: “نو حقيقي حکمت دا دی چې انسان علم ولري، خو عاجزي هم ولري. د ښار په وروستي برج کې یوه لویه کړکۍ وه. له هغې نه لرې یو بل ښار ښکاره کېده.

استاد ویل، ځوان سبا به له خیره سره هغه ښار ته ځي خو هو سبا جمعه ده پاکی جامې واغونده او لږ په ځان گوته مته ووهه، ځوان موسکي شو او لاړ، شپه تیره سوه سهار سو ځوان غسل وکړ او پاکی نوی جامې یې واغوستې، او تالار ته راغلی، د تالار مخکې شامیلا، او استاد ولاړ وه ورسره یو ځای سو، استاد ویل راځی چی د لمانځه ښار ته ورسو،

د لمانځه ښار

شامیلا په ورو ورو قدمونو ورسره روانه وه او استاد د سپین رنگه گنډل شوي کالۍ اغوستي وه ډېر ارام ښکاره کېده، استاد په نرمه لهجا ورته وویل: ځوان، نن زموږ سفر د عباداتو د ښار په زړه کې پیلېږي، هغه ځای چې د بندگي هر ذره، د هر نیت قصد او د هر قدم حرکت پکښې بندگي عبادت دی، موږ د مسجد دروازي ته ورسېدو، هغه دروازه داسې ځلېده لکه آسمانی رڼا، استاد راته وویل: دلته چې موږ ننوځو باید د ادب، طهارت، وقار او خالص نیت لباس مو

په تن وي، ځكه دا د الله كور دی، او د الله كور ته د داخلېدو لپاره لومړی دروازه د زړه نیت دی، نیت د عبادت روح دی او هر عمل د نیت په میزان سنجول كېږي.

ځوان د مسجد د دروازي ترڅنگ ودرېد، شامیلا ورو ورته وویل: دلته به داسې دعا وایي: «اللَّهُمَّ افْتَحْ لِي أَبْوَابَ رَحْمَتِكَ»، ځكه هر څوك چې د مسجد دروازي ته ورشي او دا دعا ووايي د رحمت دروازي ورته خلاصېږي، او چې وځي نو به وایي: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ فَضْلِكَ»، ځكه مسجد ته د ننوتلو ځای د رحمت دی او د وتلو ځای د فضل دی. استاد وویل: ځوان، په حنفي فقه كې مسجد ته ننوتل مستحب دی، په مسجد كې د طهارت حالت سنت دی، په مسجد كې لوړ غږ مكروه دی، د دنیا خبرې مكروه تنزيهي دي، د شخړې او جگړې راوړل مكروه تحريمي دي، د نجاست راوړل حرام دي، او د مسجد احترام واجب دی.

موږ مسجد ته ورننوتو، هلته هر قدم داسې احساس لاره لكه د سجدي په نرمو وزرو د انسان روح د آرام په هېواد كې ځغلي، استاد په اشاره وویل: ځوان، مسجد له ټولو ځايونو نه افضل ځای دی، په مسجد كې اذكار، د قرآن تلاوت، لمونځ، د علم حلقې، اعتكاف، خاموشي، تقوی او د زړه پاكوالي د خير په درجې كې راځي، او داسې كارونه چې د مسجد له روح سره مناسب نه وي لكه

سوداگري، صراخ، شخړې، بد بوی، د خلکو د صف ماتول، دا ټول مکروهات دي، ځينې يې مکروه تنزيهې دي، ځينې مکروه تحريمي.

مور د طهارت د حوض پر لور روان شو، استاد وويل: ځوان، طهارت د عبادت بنياد دی، فرض، واجب، سنت، مستحب، مکروه او مباح ټول په طهارت کې ځای لري، کله ناکله څوک ورته پام نه کوي نو عبادت يې بريځي وی، نو ښه يې زده کول مهم دي، د بدن پاکوالي واجب دی، د جامو پاکوالي فرض دی، د ځای پاکوالي شرط دی، او که د بدن يا جامو يا ځای په هره برخه کې هغه نجاست وي چې د عفو نه وي، نو لمونځ نه قبليري، دا ځکه چې د لمانځه د شرطونو څخه يو د طهارت حالت دی، چې پرته له دې لمونځ نه کېږي.

طهارت

مور د اودس د حوض ترڅنگ ودرېدو، استاد وويل: ځوان، اودس څلور فرضونه لري: لومړی د مخ مينځل، دويم د لاسونو تر څنگلو پورې مينځل، درېيم د سر د يوې برخې مسح، څلورم د پښو تر ګوتو پورې مينځل، دا فرضونه د اودس د صحت بنيادونه دي، که په دې کې يو هم پرېښودل شي اودس باطل دی، او اودس کې سنتونه هم شته لکه د مسواک کول، د لاسونو لومړی درې ځل مينځل، د خولې او پوزې پاکول، د مخ درې ځل مينځل، د غاړې مسح، د غمزو مينځل، دا ټول سنتونه دي او د اجر اسباب دي، او مستحبات لکه د قبلي لور ته کښېناستل، بسم الله ويل، په ارام سره اودس کول، په ښې پښې پيل کول، دا ټول د اودس ښکلا ده، ځوان ورته وويل: استاد، که څوک د اودس په منځ

کې خبرې وکړي؟ استاد ډېر په ارام وویل: دا مباح دي، مکروه نه دی، خو د ادب خلاف دی، د عبادت د روح له ښکلا سره مناسب نه دی.

خوان چې اودس پیل کړ، شامیلا ورته وویل: خوان، د اودس په هره برخه کې دعا شته، خو په حنفي فقه کې هغه دعاوې چې خلک د هر غړي د مینځلو سره وایي لکه په سر کې «بسم الله» او په آخر کې «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ...» ویل دي: «أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ وَاجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ.»

غسل

مور د غسل د تالار په لور روان شو، استاد وویل: غسل درې فرضونه لري: لومړی د خولې پاکول، دویم د پوزې پاکول، درېیم د ټول بدن لوندول، او د غسل سنتونه ډېر دي لکه د لاسونو مینځل، د نجاست پاکول، د اودس کول، د اوبو په درې ځل بدن لوندول، په بني اړخ پیل کول، دا سنتونه د غسل ښکلا ده، او هغه غسلونه چې فرض وي لکه د جنابت غسل، د حیض غسل، د نفاس غسل، دا د بدن طهارت شرطونه دي، پرته له دې لمونځ نه کېږي.

تیمم

شامیلا وویل: خوان، که اوبه نه وي یا د استعمال ضرر وي، نو تیمم بدیل دی، د تیمم طریقه دا ده: نیت کوي، دواړه لاسونه په پاکې خاورې وهي، مخ پرې مسح کوي، بیا لاسونه وهي او له ځنگلو پورې یې مسح کوي، استاد وویل:

تیمم د ضرورت په وخت کې د فرض بدیل دی، مباح دی چې د سختۍ د لرې کولو لپاره وکارول کېږي، خو که اوبه موجودې وي تیمم مکروه دی، ځکه شریعت د ستونزو د کمولو لپاره دی، نه د اسانتیا د غفلت لپاره.

نجاست

مور د نجاست د میدان پر لور روان شو، هلته استاد وویل: ځوان، نجاست دوه ډولونه دي: نجاست حقيقي لکه وینه، شاشی، غایطه، شراب، مردار، او نجاست حکمي چې د اودس او غسل د فرض کېدو سبب کېږي، نجاست حقيقي يې د کمو او ډېرو تقسیمات لري، که لږ وي عفو دی، که ډېر وي پاکول يې واجب دی،

وختونه

مور د وختونو د برج تر سیوري لاندې کیناستو، استاد وویل: د لمانځه وخت د لمانځه شرط دی، که څوک له وخته مخکې لمونځ وکړي لمونځ يې باطل دی، او په داسې وختونو کې لمونځ کول مکروه تحریمي دي لکه د لمر د ختلو درې دقیقې، د لمر د زوال شېبه، د لمر د لوېدو شېبه، او د لمر مخې ته لمونځ کول مکروه دی، او د جنازې لمونځ په دې وختونو کې جائز نه دی.

ځوان په حیرت وویل: استاد، دا ټول د لمانځه بنسټونه دي؟ استاد په موسکا وویل: نه، دا یوازې د عبادت بیلگه ده، اصلي سفر هغه وخت پیلېږي چې مور د فرض لمانځونو په زړه کې قدم ږدو، شامیلا وویل: نو استاد، به مور د

فرض او سنت لمانځونو تفصیل ته بوزي؟ استاد په نرم آواز وویل هو، موږ د فجر له لومړۍ رڼا د عشا تر وروستۍ دعا پوري

په اوږد سفر څو کله چې د فقه بنار په لمړیني انگر کې د سهار هوا نرمېده او د وړانگو په شان د نور نري تارونه له گنیزو رابښکته کېدل، استاد موږ د عبادت د بنار اصلي تالار ته بوتلو، هلته چې د لمانځه حقیقت د زمان او مکان له محدوده پورته پورته روان ښکاري، ځوان د حیرت په غوغا کې ولاړ و او استاد ورته وویل: ځوان، د عبادت بنار زړه دلته دی، دلته چې موږ قدم ږدو، د بندګي ټول اسرار به د یو بل پسې درته پرانیستل کېږي، نن زموږ درس د لمانځه د اصل جوړښت دی، هغه ستنې چې لمونځ پرې ولاړ دی، هغه نیت چې د عبادت شروع ده، هغه قیام چې خلوص دی، هغه تکبیر چې د دروازي د خلاصېدو نښه ده، هغه قرائت چې د روح غذا ده، هغه رکوع چې د عاجزۍ کوږوالی دی، هغه سجود چې د انسان عبادت دی، هغه قعده چې د روح استراحت دی او هغه سلام چې د عبادت مهر دی.

موږ د تالار په منځ کې ودرېدو، استاد وویل: ځوان،

نیت

د لمانځه لومړی شرط نیت دی، او نیت د زړه قصد دی، ژبه یې نه شرط ده نه یې پرېښودل لمونځ فاسدوي، په زړه کې وایي چې فجر دی یا ظهر دی یا عصر دی، په زړه کې ټاکی چې فرض دی یا سنت دی یا وتر، په زړه کې ټاکی چې د امام شاته دی که یوازې، د نیت دا پټ غږ د عبادت د ټولو دروازو تر ټولو

لومړۍ ده، خو که څوک وغواړي په ژبه یې هم ویلای شي، لکه: «نَوَيْتُ أَنْ أَصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى فَرَضَ الظُّهْرِ»، خو دا لازم نه دي، سنت هم نه دي، مباح دي، ځکه په حنفي مذهب کې نیت یوازې د زړه قصد دی.

ځوان وویل: استاد، کله چې نیت کېږي، بیا څه؟ استاد وویل: بیا د لمانځه لومړی رکن د تکبیر تحریمه ده، هغه جمله چې انسان د دنیا له خبرو جلا کوي، او د عبادت په تقدس کې یې ننباسي، تکبیر داسې ویل کېږي: «اللَّهُ أَكْبَرُ»، د حنفي فقه مطابق لاسونه د غوږونو تر نرمیو پورته کېږي، ګوتې خلاصې وي، مخ د قبلي خواته وي، استاد په نرمه موسکا وویل: دا پورته کول سنت دي، خو د تکبیر تلفظ فرض دی، ځوان لاسونه پورته کړل او تکبیر یې وویه، شامیلا ورته وویل: ځوان، د تکبیر سره دی نیت تازه شو، له دې وروسته د دنیا خبرې شاته پرېږده، ځکه دې ته وایي تکبیر تحریمه – هغه تکبیر چې په ځینو شیانو تحریم راولي، لکه خبرې، خوراک، حرکتونه، دا ټول چې مخکې مباح وو اوس حرام دي تر سلام پورې.

قیام

ځوان قیام ونيوه، ځوان ودرېد لکه د یوې نرۍ ستنې په شان چې د آسمان رڼا پرې لګېږي، استاد ورته وویل: قیام په فرض لمانځه کې فرض دی، په سنت کې سنت دی، په نفل کې که څوک نه شي کولای ناست هم کولای شي، خو په فرض کې د قدرت او سلامتیا لرلو سره په نه درېدو سره لمونځ نه سمېږي، لاسونه د نامه لاندې نیول کېږي، بنی لاس به د چپ پر مټ اوښتي

وي، شامیلا ورو وویل: په حنفي فقه کې د سینی پر خای د نامه لاندې نیول سنت دي.

ثناء

استاد وویل: اوس به ثناء ویل کېږي، د لمانځه لومړی ذکر:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ»

دا سنت دی، پرېښودل یې لمونځ نه فاسدوي، خو د لمانځه ښکلا کمه کړي.

وروسته ځوان وویل: استاد، قرائت څه وخت فرض دی؟ استاد وویل: ځوان ، په فرض لمانځه کې د امام شاته قرائت کول مکروه تحریمي دي، مقتدی باید چوپ وي، امام به په پټه یا په لور غږ لولي، د قیام په حالت کې په هغه لمانځه کې چې یوازې کوي یا امام یې یې، نو د حمد تلاوت فرض دی، پرته له «الفاتحه» نه لمونځ نه کېږي، او د سورت لوستل په دوو لومړیو رکعتونو کې واجب دي، له الفاتحي وروسته ویل کېږي، ځوان د زړه په هیبت سره وویل: استاده، ترتیب یې څه دی؟ استاد ورته وویل: د قرائت سنت ترتیب دا دی چې لومړی ووايي: «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» بیا: «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ» وروسته الفاتحه: «الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ...» تر «وَلَا الضَّالِّينَ» پورې، په اخر کې «آمِينَ» په چپه ویل سنت دی، او وروسته به یو سورت یا درې آیتونه وایي لکه: «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ»، دا واجب دی په دوو لومړیو رکعتونو کې.

رکوع

مور رکوع ته لارو، استاد وویل: د رکوع نیت نه کپړي، بلکې تکبیر سره هغه ته ځي، او د رکوع ذکر واجب دی، چې وایي: «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» درې ځلې، او د ملا برابرول واجب دی، ځوان چې رکوع وکړ د ملا خط یې سم شو، استاد وویل: ځوان، د رکوع دا کوروالی د عاجزی نښه ده، که څوک لږ ټیټ شي نه سمېږي، که ډېر ټیټ شي بیا دا سجده ته نږدې کپړي، نو میانه سنت دی.

د رکوع قیامه

مور له رکوع نه پورته شو، استاد وویل: دا قیام وروسته له رکوع سنت دی، اذکر یې دا دی: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ» د امام لپاره، او مقتدی وایي: «رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ»،

سجده

بیا مور سجده ته لارو، د سجود په وخت استاد وویل: د سجده ځای د لمانځه زړه دی، او ذکر یې واجب دی، چې وایي: «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى» درې ځلې، په سجده کې شپږ غږې باید ولگېږي: تندې، پوزه، دواړه لاسونه، دواړه زنگونونه او د پښو گوټې، که قصداً نه ولگېږي سجده نه کپړي، او د ښځې سجده په نرمه او راټوله بڼه سنت ده.

قعدہ

مور قعدی ته کیناستو، استاد وویل: قعدہ دوه دي، لومړی واجبه ده، دوهمه فرض ده، په لومړی قعدہ کې تشهد ویل کېږي:

«اتَّحَيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ،

السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ،

السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ،

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»

او په آخري قعدہ کې وروسته له تشهد درود ویل سنت دی:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ،

كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ،

إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ،

كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ،

إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ.

او ورپسې دعا ویل سنت دی:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً،

وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً،

وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ.

یا هره مشروع دعا، خو په عربي ژبه، ځکه د لمانځه په دننه کې غیر عربي دعا د حنفي فقه مطابق لمونځ فاسدوي.

سلام

د لمانځه مهر د سلام سره کېږي، چې وايي: «السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ» د بني او بیا د چپ لوري ته، لومړی سلام واجب دی، دوهم سنت دی.

سجده سهوه

ځوان په حیرت وویل: استاد، که څوک تېروتنه وکړي؟ استاد وویل: د سهوی سجده دی وکړی، دا واجب ده که څوک د واجب ترک وکړي یا په فرض کې کوچنی خطا وکړي، طریقه دا ده چې په آخري قعده کې له تشهد وروسته په دوو سجدو لمونځ بشپړیږي، ذکر یې د سجود په شان دی او وروسته بیا تشهد او سلام ویل کېږي.

هغه شیان چې لمونځ خرابوي

شامیلا وویل: استاد، کوم شیان لمونځ خرابوي؟ استاد په نرمه لهجه وویل: دېرشیان دی، لکه خبرې، قهر، خوراک، اوبو څښل، په خدا خندل، د قبلي پرېښودل، په قصدي توګه درې مسلسل عملونه کول، او همدارنګه د عورت ښکاره کېدل، د نجاست لیدل، دا ټول مبطل دی.

هغه شیان چی مکروه دي

او کوم شیان مکروه دي؟ استاد وویل: ډېر، لکه د لمانځه په منځ کې په گوټو لوبې کول، آسمان ته کتل، د جامو سره بې ځایه حرکت، د خیراتو مخلوط نیت، د امام څخه مخکې کار کول، د بنځې لپاره لوړ آواز، دا ټول مکروهات دي چې ثواب کموي، خو لمونځ نه فاسدوي.

ځوان د تعجب په ژور سکوت کې وویل: استاد، دا ټول علم یوازي د یو ساده لمانځه د جوړښت بنسټونه دي؟ استاد ځواب ورکړ: هو ځوان، دا د عبادت د روح هندسه ده، خو اصلي ښکلا هغه وخت رابښکاره کېږي چې موږ د هر فرد د لمونځونو په زړه کې ورننوخو، لکه د سهار سپینه رڼا، د ماښام د لمبو سکون، د ماڅیگر د سرو وړانگو هیبت، د ماښام د نرمو ژیر رڼاوو نرمه دعا، او د ماخوستن د شپې په تیاره کې د زړه بې‌خوبی.

کله چې موږ د عبادت د ښار په منځ کې د لوی منار د زرینې سیوري لاندې ودرېدو، د ښار د مؤذن غږ په هوا کې داسې گډېدو لکه د سپینو وریځو په منځ کې د رڼا د یوه بلبل غږ چې د آرامۍ څپه راوړي، استاد خپل عصا په ځمکه ټک وواهه، موږ دواړه ودرېدو، او هغه په ټیټه خو ژوره لهجه پیل وکړ: ځوان، نن به د پنځو وختونو د لمانځونو د زړه سفر کوو، دا هغه سفر دی چې د بندګي هر ورځنی لحظه د آسماني نظم په تار ښلوي. هر لمونځ د یوې ځانګړې

فضا، ځانگړي نیت، ځانگړي روح او ځانگړي ادب لري. راځه د فجر په سپینه رڼا کې قدم ږدو.

فجر ده سهار لمونځ- د رڼا لمړینه دانه

کله چې د فقه ښار ته د فجر یا سهار رڼا د سپین څراغ په څېر پر غره ولوېده، موږ د فجر د محراب مخې ته ودرېدو، استاد وویل: ځوان، فجر دوه رکعتونه سنت لري او دوه رکعتونه فرض، سنت یې د پیغمبر □ د ټینګ تاکید له کبله له ټولو سنتونو نه افضل دی، او فرض یې د ورځې د عبادت دروازه ده. نیت په زړه کېږي، په زړه کې وایي: د فجر فرض لمانځم، او که غواړي په ژبه هم داسې وایي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى فَرَضَ الْفَجْرِ»، خو شرط نه دی. سنت د فجر د لمانځه د روح یوه ښکلي بڼه ده، په دې کې د حمد وروسته په لومړۍ رکعت کې «قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ...» یا «قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ»، او په دویمه کې «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» لوستل مستحب دي. موږ د سنت دوه رکعتونه ادا کړل، شامیلا ورو وویل: استاد، د ښځې لپاره سنت او فرض دواړه یو شان دي؟ استاد وویل: هو، خو د ښځې تسبیحات په ارام، د بدن راټول حالت، او د غږ نرمي سنت دي. وروسته موږ د فرض په قیام ودرېدو، استاد وویل: د فجر سهار فرض په دوه رکعتونو ولاړ دی، په دواړو رکعتونو کې سورت لوستل واجب دی، په قیام کې به لومړی «أَعُوذُ بِاللَّهِ» او «بِسْمِ اللَّهِ» وایي، وروسته الفاتحه، او پسې یو سورت، او د فجر سهار په فرض کې اوږد قرائت سنت ده. ځوان په حیرت وویل:

استاده، اذکار یې څنگه دي؟ استاد په نرم غږ وویل: د رکوع ذکر «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ»، د سجود ذکر «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى»، د قعدې تشهد: «التَّحِيَّاتُ...»، درود: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ...»، او بیا دعا: «رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا...» یا «اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي...». د فجر فضیلت داسې دی چې رسول الله ﷺ ویلي: د فجر دواړه رکعتونه د دنیا او څه چې پکې دي تر ټولو غوره دي.

ظهر یا ماپښین

کله چې د فقه بنار د لمر سر زرین شو او بنار په آرامه هوا کې پوب شو، موږ د ظهر د لوی تالار مخې ته درېدو. استاد وویل: ځوان، د ظهر لمونځ څلور سنت، څلور فرض، دوه سنت او دوه نفل لري، دا ترتیب د ورځې د عبادت نظم دی. لومړی څلور رکعته سنت ادا کېږي، په دې سنت کې د قرائت اوږدول مستحب دي، په هر رکعت کې د حمد وروسته یو سورت لوستل سنت دی، موږ سنتونه ادا کړل. بیا استاد وویل: اوس فرض دی، د فرض د څلورو رکعتو نیت داسې دی:

“ نیت کوم د زړه د اخلاصه چې د ماپښین څلور رکعته فرض لمونځ د الله جل جلاله د رضا لپاره ادا کوم. الله اکبر ”، په لومړۍ دوو رکعتونو کې سورت واجب دی. ځوان چې د رکوع او سجود حالت نیوه، استاد ورته وویل: په

فرض کي د ادب دا دی چې د بدني سکون مراعت شي، ځکه تطمین واجب نه دی خو د سستي مخنیوی شرط دی.

وروسته مو دوه سنتونه ادا کړل، شامیلا وویل: د دې سنتونو ثواب څه دی؟ استاد وویل: دا د فرض ساتندویان دي، لکه د سپر سپین رنگه وزر چې بدن ته سیوری جوړوي. بیا دوه نفل دي، کوم چې د دې وخت د خیر تکمیل دی.

عصر د مایگر لمونځ

کله چې د فقه بنار اسمان د سرو رڼو نازکو کرښو څخه ډک شو، د مایگر د لمانځه وخت راورسېد. استاد وویل: د مایگر مخکې سنت نشته، خو نفل شته، چې ثواب لري، خو سنت مؤکد نه دي. د مایگر فرض څلور رکعت دي، نیت یې داسې دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى فَرَضَ الْعَصْرِ»، د قرائت ترتیب د ظهر په شان دی، په لومړۍ دوو رکعتونو کې سورت واجب دی، په وروستیو دوو کې نه. استاد وویل: د عصر د فرض ادا کول سخت تاکید لري، په ځانګړې توګه د دې وخت د رنگ له امله چې د ورځې د حساب دروازه ورته وايي. شامیلا د سجود په وخت کې وویل: استاده، د عصر په وخت کې کوم مکروه عمل شته؟ استاد وویل: د عصر له لمانځه وروسته نفل کول مکروه دي تر غروب پورې، ځکه دا وخت د مکروه وخت یو ډول ته نږدې دی.

مغرب ماښام لمونځ

کله چې لمر د فقه ښار شا ته پناه یوړه او اسمان د ژیر رنگ پټه سره ووهله، مور د مغرب د محراب مخې ته کیناستو. استاد وویل: د مغرب درې رکعتہ فرض لري، نفل وروسته سنت دي، د مغرب وخت ډیر لنډ دی، نو ترتیب او چټکتیا په ادب سره پکې غوره دي. نیت داسې دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى فَرَضَ الْمَغْرِبِ». په درې رکعتونو کې په لومړۍ دوو رکعتونو کې سورت واجب دی، په درېیم کې نه دی. د مغرب سنت دوه رکعتہ دي، بیا دوه نفل په اختیار. د مغرب د فرض ادا کول د زړه نرمي راولي، ځکه د ورځې په وروستۍ لحظه کې د بندګي ختمه د زړه له نازک تارونو جوړېږي.

عشا د ماخوستن لمونځ ، د شپې د سکون لمونځ

کله چې د فقه ښار په تیاره کې د ستورو نرمه رڼا خپره شوه او د ښار سکرین په نرم آسماني رنگ بدل شو، استاد وویل: ځوان ، عشا څلور سنت، څلور فرض، دوه سنت او درې وتر لري، چې وتر په حقیقت کې د شپې تاج دی. لومړۍ څلور سنت دي، بیا د فرض څلور رکعتہ، نیت یې دا دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى فَرَضَ الْعِشَاءِ». د فرض وروسته دوه سنت دي، بیا نفلونه، او تر ټولو وروسته درې رکعتہ وتر دي، چې د وتر د نیت الفاظ داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ لِلَّهِ تَعَالَى صَلَاةَ الْوَتْرِ»، په وتر کې قنوت واجب دی، قنوت په درېیم

رکعت کې د رکوع نه مخکې ویل کېږي: «اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْتَغِيثُكَ وَنَسْتَغْفِرُكَ...» تر پایه پورې، او که څوک هیر کړي نو د سهو سجده واجب ده.

عشا د شپې د عبادت دروازه ده، او وتر د شپې د بندګي نښه، او سنت یې د روح صفا ده. استاد وویل: ځوان، هغه څوک چې د عشا او فجر لمونځ په جماعت وکړي د ټوله شپې عبادت ثواب لري، او هغه څوک چې وتر پرېږدي د رسول الله ﷺ د تاکید مخالفت کوي.

استاد په پای کې وویل: ځوان، دا پنځه لمونځونه د ورځې د روح پنځه ستنې دي، که د دې یو هم کمزوری شي، روح د سکون ښکلا له لاسه ورکوي، خو که پیاوړي وي، د انسان په زړه کې داسې رڼا پیدا کوي چې د ژوند په هر ګوت کې یې اغېز ښکاري.

استاد موږ دواړه د هغه لرغوني انګر خوا ته بوتلو چې د عبادت د نفلونو ښار ورته ویل کېده، او د زړو محرابونو په دېوالونو یې د زمانې د عابدان رڼې څېرې لا هم پرته وې. استاد په ډېر نرم دننه موسکا وویل: ځوان، عبادت یوازې فرض واجب نه دی، بلکې د روح هغه نازک تارونه چې د بنده او رب تر منځ خاموشي اړیکې جوړوي، په سنتونو، نفلونو، او د شپې په پټو رازونو کې زېږي. راکه نن شپه او ورځ د همدې مخفي خزانو په کوڅو کې سفر وکړو.

سنتونه

لومړی استاد د سنتونو د ښار دروازه خلاصه کړه او وی ویل: سنتونه د پیغمبر ع د ژوند د رنگونو تقلید دی، په دې کې سنت مؤکد شته، لکه د سهار دوه رکعته، د ماښامین څلور مخکې او دوه وروسته، د ماښام دوه وروسته، د ماخوستن دوه، او غیر مؤکد سنتونه شته، لکه د مایگر مخکې او د ماښام له سنتو وروسته نفلونه. د سنت د نیت اصل په زړه کې دی، او په ژبه کې څوک وایي نو مثلاً د سهار د دوو سنتو نیت دی ووايي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ رَكْعَتَيْنِ سُنَّةَ الْفَجْرِ أَدَاءً لِلَّهِ تَعَالَى...» استاد وویل: سنت د محبت عبادت دی، هغه څوک چې سنتونه پرېږدي، د محبت لویي دروازي تړلي پرېږدي.

نفلونه

وروسته موږ د نفلونو په ښار قدم کېښود، هغه ښار چې خاموشه کوڅې یې د شپې د عبادت د پټ رازونو نه ډکې وې. استاد وویل: نفل د قربت د لارې یوه آزاده رڼا ده، په دې کې د انسان زړه یوازې د خپل رب په حضور کې ولاړ وي، پرته له دې چې د فرض د پابندۍ مسؤلیت پرې وي. په دې ښار کې د اشراق، چاشت، او اووابین درې ښکلي محرابونه ولاړ وو. اشراق هغه لمونځ دی چې د لمر له راختلو لږ وروسته ادا کېږي، دوه یا څلور رکعته، په نیت کې بنده وایي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ الْإِشْرَاقِ»، دا لمونځ د رزق پراخي سبب دی.

چاشت بیا د ورځې د منځنۍ رڼا لمونځ دی، دوه، څلور، شپږ یا اته رکعت، او د دې ثواب د پیغمبر د سپارښتنو له ښکلا نه ډک دی. شامیلا ورو وویل: استاده، د چاشت په لمونځ کې کوم ذکر ځانګړی دی؟ استاد وویل: ذکر په زړه دی، خو د سجود اوږدول یې د شکر نښه ده. بیا استاد د اووابین محراب ته اشاره وکړه او ویې ویل: دا د ماښام د نفل عبادت محراب دی، د مغرب وروسته شپږ رکعت، چې د زړه نرمښت پکې پیدا کېږي.

تهجد

ورو ورو موږ د شپې د عبادت د ښار په منځ کې ورننوتو، هغه ښار چې د تهجد د سپینو څراغونو رڼا د فقه په کوڅو نرمه خپره شوې وه. استاد وویل: ځوان، تهجد د بندګي د مینې ستوری دی، دا هغه لمونځ دی چې په نیمه شپه کې، په هغه وخت کې چې د دنیا شور بند وي، او د آسمان دروازی د دعا پر لور خلاصې وي، ادا کېږي. د نیت الفاظ یې داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ التَّهَجُّدِ»، دوه دوه رکعت ادا کېږي، او هر څومره چې زیات شي ښه ده. شامیلا ورو وویل: استاده، د تهجد دعا څه ده؟ استاد وویل: ډېرې دعاګانې کېږي، خو د زړه غوښې دا ده چې بنده د خپل رب سره یوازې شي. په رکوع کې «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ»، په سجده کې «سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى»، او په قعده کې تشهد، درود، او دعا، په هر ځل د زړه په ژړا سره.

صلاة التسبیح

کله چې موږ د ښار په منځ کې یوې زاړې ګنډ ته نږدې شو، استاد وویل: دا د صلاة التسبیح محراب دی، هغه عبادت چې د ګناهونو د پاکېدو لپاره د یوې ځانګړې طريقې په بڼه نازل شوی. د دې نیت داسې دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ التَّسْبِيحِ»، دا څلور رکعتونه دي،

وروسته له تکبیر تحریمه

" .سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ... " لوستلو وروسته

• تسبیح ۱۵ ځله وایه.

د سوري وروسته

• الفاتحه + یوه سوره ولوله

• بیا تسبیح ۱۰ ځله وایه.

په رکوع کې

• درې ځل د رکوع معمول اذکار (سبحان ربی العظیم)

• ورپسې تسبیح ۱۰ ځله

له رکوع نه د پورته کېدو حالت

" .رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ " وایه

• تسبیح ۱۰ خُله

په لومړي سجده کې

• درې خُله د سجدې معمول تسبیح (سبحان ربي الأعلى

• بیا تسبیح ۱۰ خُله وایه.

د دواړو سجدو تر منځ

" رَبِّ اغْفِرْ لِي "

• بیا تسبیح ۱۰ خُله

په دوهم سجده کې

• درې خُله د سجدې معمول ذکر

• ورپسې تسبیح ۱۰ خُله

په هره رکعت کې به ټوله تسبیح ۷۵ خُله ویل کېږي.

په ۴ رکعتو کې ټول ۳۰۰ تسبیح کېږي.

تسبیح دا ده

سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ

که و غواري “وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ” هم ورسره زیاتولی شي، خو مشهور صورت یې همدا څلور کلمې دي. استاد موږ ته د دې طریقه هم په نرمه لهجه وښودله، چې څنگه په هر رکوع، هر سجده، او د قیام وروسته یې وایی. ځوان په حیرت کې غرق شو او وې ویل: استاده، په دې کې دومره تکرار ولې دی؟ استاد وویل: ځکه چې دا د زړه پاکول دي، او زړونه د تسبیح په تکرار صفا کېږي.

تراویح

وروسته موږ د تراویحو د ښار په دروازه ورسېدو، د روژې د شپې هغه مبارک عبادت چې د ایمان د خوږوالي نه ډک وي. استاد وویل: د تراویح سنت مؤکد دي، شل رکعت، په دوو دوو رکعتو کې، د قرآن تلاوت پکې کېږي، د نیت کلمات یې داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ سُنَّةَ التَّرَاوِيحِ». شامیلا په نرمه موسکا وویل: استاده، ولې د تراویح تلاوت دومره اوږد وي؟ استاد وویل: ځکه چې دا د قرآن میاشت ده، او د قرآن د تلاوت رڼا د تراویح له محرابه ځلېږي.

استخاره

په پای کې موږ د استخاري محراب ته ورسېدو، هغه محراب چې د ژوند د پرېکړو د رڼا سرچینه بلل کېږي. استاد وویل: ځوان، استخاره د زړه د مشورې

عبادت دی، دوه رکعتہ، د نیت الفاظ یې داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ
الِاسْتِخَارَةِ»، وروسته دعا کېږي، د دې دعا عربي متن داسې دی: «اللَّهُمَّ إِنِّي
أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ...» تر پایه پورې، او بنده د زړه ارام او د لوري رڼا ته ګوري.
شامیلا ورو وویل: آیا خوب شرط دی؟ استاد وویل: نه، بلکې د زړه پرېکړه د
استخاري لویه نښه ده.

استاد په وروستی ځل وویل: ځوان، دا ښارونه د عبادت د ښکلا نازکې دروازي
دي، څوک چې سنت او نفل پرېږدي، هغه د عبادت د محبت نیمایي له لاسه
ورکوي، او څوک چې

د شپې عبادت وکړي، د ورځې رڼا یې هم په زړه کې ښکاري.

کله چې د فقه ښار اسمان د جمعي د غرمې په رڼا کې داسې ځلېد لکه د یوې
سپینې ورځې پر مخ د رحمت دروازه پرانیستل شوې وي، استاد موږ دواړه د
ښار هغه ستر تالار ته بوتلو چې د زرینو ګنبدونو سیوری پرې پروت و او د
پرېوتلو لمر وړانګې یې د محراب له سري ښکلا سره ګډېږي.

جمعه

استاد مخکې لاړ، موږ دواړه ورپسې، او هغه وویل: د جمعي غسل سنت مؤکد
دی، پاکي، خوشبويي، پاک کالي، او د مسجد ژر تلل د ادب برخه ده. کله چې

مور د تالار غولي ته ورننووتو، استاد وویل: خُوان ، د جمعي د اذن نه مخکې نیت دا دی چې سنتونه ادا کړل شي، څلور رکعته، په نیت کې وايي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ سُنَّةَ الْجُمُعَةِ قَبْلَ الْخُطْبَةِ.»

شامیلا په موسکا وویل: استاده، ولې د جمعي سنتونه د نورو له سنتونو لوړ ګڼل کېږي؟ استاد ځواب ورکړ: ځکه چې دا د خطبي د عزمت پرده ده، او د زړه د تیاری مرحله

ورو ورو د خطبي د اذان غږ په هوا کې خپور شو، مور چوپ شو، او استاد وویل: د خطبي په وخت کې سکوت واجب دی، څوک چې خبرې وکړي یا سړی ته ووايي چې چوپ شه، د هغه جمعه نه نقصانېږي خو ثواب يې کمېږي. خطبه دوه برخې لري، لومړۍ برخه د حمد، صلوات، تقوا، او نصیحت له رڼا ډکه ده، دویمه برخه هغه دعا ده چې د آسمان د دروازو پر لور خپږي. استاد د عربي خطبي یوې برخې ته په اشاره وویل: «إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ...» او د دعا برخه چې تر پایه: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ...». شامیلا وویل: استاده، د خطبي په منځ کې کوم ذکر ویل کېږي؟ استاد وخنډل: یوازي سکوت، ځکه همدغه سکوت د ادب آواز دی. خو که نوم د محمد صلی الله علیه وسلم راغلي ، نو صلی الله علیه وسلم په زړه کې وایه

وروسته مور د جمعي د فرض لمانځه لپاره ودرېدلو، دوه رکعته، نیت يې داسې دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ الْجُمُعَةِ»، امام په لوړ غږ قرائت کوي، په لومړۍ رکعت کې سورت، په دویمه کې هم. د جمعي وروسته دوه سنت دي، بیا څلور سنت، او بیا دوه نفل، هر یو د زړه په نرمو قدمونو ادا کېږي. استاد وویل:

خوان، د جمعي د ورځې په اخير کې يوه قبولونکې لحظه شته، چا چې دعا په کې وکړي، نه ردېږي. شامیلا په حيرت وويل: کومه لحظه؟ استاد ورته موسکا وکړه: يا د امام د سلام نه وروسته د مابنام تر وخت، يا د عصر تر غروب پورې، او دا دواړه د رحمت د زمانو دروازي دي.

اخترونه

وروسته موږ د فقه بنار له منځ نه د اختر د لوی میدان په لوري روان شو، د هوا بوی بدل شو، د خوشحالی، تکبیر، او د رڼا د غږونو بوی خپور و. استاد وويل: اختر د امت د خوښۍ ورځ ده، په دې ورځ د ورځنیو غمونو څخه د زړونو پاکول یو ډول عبادت دی. د اختر په سهار د تکبیر غږونه پورته کېږي: «اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ...». د اختر غسل سنت دی، پاک کالي، خوشبويي، او د میدان پر لور د تکبیر په وردونو تگ د سنت ښکلا. موږ د اختر محراب ته ورسېدو. استاد وويل: د اختر لمونځ دوه رکعته دی، د قربانۍ اختر او د کوچني اختر دواړه، فرق يې په تکبیرونو کې دی. د کوچني اختر تکبیرونه درې درې مخکې دي، د قربانۍ اختر هم همداسې، امام په لور غږ قرائت کوي، د نیت الفاظ يې داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ الْعِيدِ». د خطبې لپاره خلک کيني، او خطبه د دعا، حمد، او نصیحت له بوی نه ډکه وي.

جنازه

خو قدمه وروسته موږ د جنازې د محراب مخې ته ورسېدو، هغه ځای چې د زړه نرمښت پکې د خپلو ورونو د وداع له درد سره یوځای کېږي. استاد وویل: جنازه لمونځ د ژوند او مرګ تر منځ یوه د رحمت معامله ده. په دې کې رکوع او سجده نشته، یوازې څلور تکبیرونه دي. نیت داسې دی: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ عَلَى هَذَا الْمَيِّتِ». په لومړي تکبیر کې «التَّائِبُ» ویل کېږي، دویم کې درود: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ...»، درېیم کې دعا: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ...»، او څلورم کې سلام. شامیلا په غمګین غږ وویل: استاده، د ښځې منزل څوک دی؟ استاد وویل: د ښځې جنازه د پردې په ادب کې ده، او دعا یې د مومنانو د زړونو په سکون پورې تړلې.

استسقاء

وروسته استاد موږ د ښار له ټولو کوڅو راوتلو، او د دښتې هغې پراخې صحراء ته یې بوتلو چې د استسقاء د دعا ځای بلل کېده، هلته چیرې چې د خلکو زړونه د باران د قطراتو د هیلې په اوبښکو ډک وي. استاد وویل: ځوان، کله چې وچکالي شي، امت د استسقاء د دعا له لارې د آسمان د باران غوښتنه کوي، دا لمونځ دوه رکعته دي، د نفل په شان، د نیت کلمات یې داسې دي: «نَوَيْتُ أَنْ أُصَلِّيَ صَلَاةَ الاسْتِسْقَاءِ». د لمانځه وروسته خطبه کېږي، د خطبې په منځ کې

د دعا په لور غږ سره ویل کېږي: «اللَّهُمَّ اسْقِنَا غَيْثًا مُغِيثًا هَنِيئًا مَرِيئًا...». خلک خپل کالي اړوي، د عاجزۍ نښه ښيي، ماشومان او زاړه هم راځي، ځکه چې باران د رحمت د ستري معجزې نښه ده.

استاد په وروستي ځل د اسمان په لور وکتل او ویي ويل: ځوان، د استسقاء راز په دعا کې نه، بلکې د زړه د ماتېدو په صدق کې دی، ځکه چې باران د ځمکې دعا نه، بلکې د انسان د زړه د توبې ثمره ده.

کله چې د فقه د ښار د ټولو دروازو په اوږدو سفر کې زموږ گامونه ورو ورو د یوې داسې غونډۍ په سر ورسیدل چې له هغې نه د ټول ښار محرابونه، گنبدونه، منارونه، د اذان د غږونو څپې، د شپې د عبادت د شمعو رڼاوې، د جنازو چوپتیا، د اختر میدانونه، د استسقاء د دعا د خاورې بوی، او د جمعي د تالار عظمت ټول په یوه تصویر کې راټول ښکاره کېدل، استاد په نرم قدم په همدې غونډۍ پورته شو، زموږ دواړو خوا ته ودرېد، او داسې چوپتیا خپره شوه چې د باد هم ساه ورو شوه، لکه د وخت ساعت هم د احترام په چوپ کې د استاد د خبرو انتظار.

کوي. استاد وویل: ځوان، زویه، هر څه چې دې د فقه ښار په کوڅو کې په مایسې لیدلي، اوریدلي، پوښتلي، او په خپلو سترگو د عبادتونو په هر محراب کې احساس کړي، دا ټول یوازي د حکمونو لیست نه و، بلکې د بندګي د زړه نقشه وه. فقه یوازي څه کول او څه نه کول نه دي، فقه د روح هغه هندسه ده

چې بنده د خپل رب په حضور کې نېغ او ښکلی درېږي. زه تاسو دواړو ته وایم چې د عبادتونو په دې ښار کې تر ټولو لوی درس، د اخلاص درس دی.

شامیلا ورو وویل: استاده، موږ د فرض نه تر نفل، د سنت نه تر استخاري، د جنازې نه تر تراویح، د جمعي نه تر استسقاء پورې هر څه زده کړل، نو دا ښار څه راز لري چې پای یې نه ښکاري؟ استاد موسکي شو: ځکه چې د عبادت ښار پای نه لري، د انسان د زړه د اړتیا په اندازه ژور دی. عبادت لکه یو سمندر دی، تاسو یې څپه څپه سفر کړ، خو تل د یوې نوې څپې غږ پکې وي. ځوان په چوپتیا کې د ښار لور ته کتل، د محرابونو رڼا په سترگو کې ورننوتله، او وې ویل: استاده، که دا ښار د عبادت د روح تصویر وي، نو موږ به څنگه دا رڼا له ځان سره وباسو؟ استاد د ځوان په اوږه لاس کېښود او وویل: د رڼا ساتلو راز په عمل کې دی، نه په یادولو کې. فقه هغه وخت ژوندی کېږي چې په زړونو کې سپین شي او په ورځني ژوند کې په عمل بدلې شي.

استاد د اسمان په لور وکتل، لکه د رحمت د دروازو پرانستل یې په خپلو سترگو لیدل، او بیا یې په ارام غږ وویل: ځوان، د عبادت ټول رازونه په درې ټکو کې راټولېږي: نیت، خشوع، دوام. نیت د عمل روح دی، خشوع د عمل ښکلا ده، او دوام د عمل ثبات. څوک چې نیت پاک کړي، د زړه د حضور په نرمو څپو کې ودرېږي، او عبادت پرې نږدې، هغه د رب د رحمتو په باران لمدېږي.

ورو وروسته استاد خپلي سترگي لږې ټيټې کړې، داسې چې د زړه غږ يې په کلمو مخکې روان و، او وويل: اوس راځئ چې د دې ټول سفر روح په يوه دعا کې وتړو. استاد خپل لاسونه پورته کړل، موږ دواړو ورسره، او د اسمان خاموشي د دعا په بوی کې ډوبه شوه، استاد وويل: «اللَّهُمَّ اجْعَلْ هَذَا الْعِلْمَ نُورًا فِي قُلُوبِنَا، وَبَرَكَهَةً فِي أَعْمَالِنَا، وَهُدًى فِي طَرِيقَتِنَا، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَلَا يَفْعَلُونَ، وَاجْعَلْنَا مِنَ الَّذِينَ إِذَا عُلِّمُوا انْتَفَعُوا، وَإِذَا عَبَدُوا خَشَعُوا، وَإِذَا سَارُوا إِلَيْكَ وَصَلُوا». د دعا په منځ کې د باد يو نرمه څپه راپورته شو، لکه د رحمت نښه چې دعا يې واخسته.

شامیلا چې د دعا په منځ کې د سترگو اوښکې په پانو وځلېدې، وويل: استاده، که موږ له دې ښار ووځو، ايا بيا به يې لار ورکه نه کو؟ استاد موسکا شوه: د فقه ښار د لارې نښه د کتاب په مخونو کې نه ده، په زړه کې ده. تاسو دواړو ته مې دا ښار زده کړ، خو د زړه د ښار دروازه يوازې په توبه، په ذکر، او په دوامداره عمل خلاصیږي.

ځوان په وروستي ځل ښار ته مخ وړاوه او داسې احساس يې کاوه لکه د عبادتونو ټول رڼاګانې د زړه په حافظه کې د تل لپاره د نقش په څېر کېښودل

شوی وي. استاد ورو وویل: اوس تاسو د فقه بنار له ټولو محرابونو تیر شوی، د مسجد له ادب نه تر تهجد، د فرض نه تر نفل، د جمعي له خطبي تر د باران د دعا پوري، نو زما وروستی خبره دا ده: هر عبادت چې په محبت وشي، عبادت کيږي، او هر عبادت چې بي محبت وي، يوازي حرکت دی. عبادت د عشق عمل دی، د رب د حضور جوتېدل دي، او د زړه پاکول دي.

ورو ورو د لمر وروستی وړانګه په بنار خپره شوه، او موږ درې واړه په چوپتیا کې روان شوو، داسې چوپتیا چې دا اوږد سفر يې په يوه سپېڅلي تنده بدل کړ، او داسې احساس يې راکاوه لکه د فقه بنار رڼا زموږ له زړه نه بيخي نه جلا کيږي

کله چې د علم بنار د رڼو برجونو له منځه د سپوږمۍ سپين رڼا په نرمۍ خپرېده، ځوان او شامیلا د خپلو علمي سفرونو، د کرهڼې د رازونو، د خاورو د ډولونو، د اوبو د سیستمونو او د نباتاتو د ژوند له عجایبو وروسته، په يوه عجيبه او زړه راښکونکې مینه کې سره وتړل شول. د علم بنار خلکو د هغوی واده داسې په شور، مستی او رنگینو څراغونو ولمانځه، لکه چې اسمان ته نوي ستوري ورزیات شوي وي.

د دوی واده عادي واده نه و د ودونو تالار د شنو باغونو ترمنځ جوړ شوی و، چې دیوالونه يې له زرغونو ونو، ځلېدونکو گلونو، او د اوبو له شفافو څاڅکو جوړ ښکارېدل.

د تالار په منځ کې يوه لویه شنه حلقه وه چې له هغې څخه د رڼا وړانګې پورته کېدې، او هره وړانګه د علم، محبت او امید یو نوی فصل بیانوه.

په هوا کې د مرغانو له سندرو سره د مینې نغمه ګډه وه، او د سپوږمۍ له رڼا سره داسې جادويي ذرات وربډل لکه د ستورو سپین زر.

ځوان به چې شامیلا ته کتل، نو د علم ښار د ټولو کرهڼیزو درسونو ښکلا به یې په زړه کې تازه کېده.

شامیلا به په موسکا ورته ویل:

موږ یوازې د خاورې، اوبو او فصلونو رازونه زده نه کړل، بلکې دا مو هم زده کړل چې مینه هم د یوې ونې په شان روزنې ته اړتیا لري.

له څو کلونو وروسته، الله تعالی دوی ته درې اولادونه ورکړل: یو زوی او دوه لوڼې، ماوا، سون، او اسرار

د هغوی کور د خندا، علم، او مهربانۍ کور شو.

ماشومانو به هر سهار د پلار او مور ترڅنګ د باغ پر لور منډې وهلې، د ګلانو نومونه به یې زده کول، د اوبو څاڅکي به یې شمیرل، او د شګو، خټې او لومي خاورې توپیر به یې د لوبو په رنگ کې پېژنده.

ځوان به خپلو اولادونو ته ویل: ښه انسان هم د ښې ځمکې په شان وي؛ که په علم، اخلاقو او محبت اوبه ورکړل شي، نو ښه مېوه به ورکړي.

شامیلا به ورته ور زیاتوله: او د کور شتمني په مال نه، بلکې په پوهه او سوله کې ده.

کلونه تېر شول، او د دوی کور د برکت، علم او محبت په یوه ښکلي باغ بدل شو.

خو د کیسې تر ټولو عجیبه شېبه هغه مهال راغله چې یوه ورځ شامیلا وویل ځوان نن غواړم ستا د خوښې خواړه پاڅه کړم (شلین ماشلین) چې د دوی د یادونو ځانگړې خواړه وه، ځوان ویل په پوره مینه او خوند سره یې تیار کړې. او زه به هم شلومبې جوړی کړم،

دوی ټول له یوه لوی، رنگین دسترخوانه چاپېرکښیناستل. ماشومانو خندل، ځوان شامیلا ته په مینه وکتل، د شلومبو خوند او د شلین ماشلین بوی له واقعیت نه ورهاخوا یو عجیب سکون خپور کړ.

هماغه شېبه، هر څه ورو ورو گډوډ، سپین، او رڼا ته ورته شول...

او ناڅاپه!

ځوان له خوبه راوینس شو.

هماغه ځای کې ویده و، چې د کیسې په پیل کې پروت و.

شاوخوا یې چوپتیا وه.

نه د علم ښار برجونه وو، نه د واده شور، نه د ماشومانو خندا، او نه هم د شلین ماشلین بوی...

ځوان ورو ورو موسک شو او په ځان کې یې وویل دا ټول یوازې یو څو گړۍ خوب و؟

خو په دې خوب کې هغه داسې څه لیدلي وو چې د ټول عمر لپاره به ورسره پاتې وي:

علم، مینه، کور، اولاد، او د یوې پاکې، هوسا او فانتزي نړۍ خوږه هیله.
او له هماغې ورځې وروسته، ځوان پوه شو چې ځینې خوبونه یوازې خوب نه وي

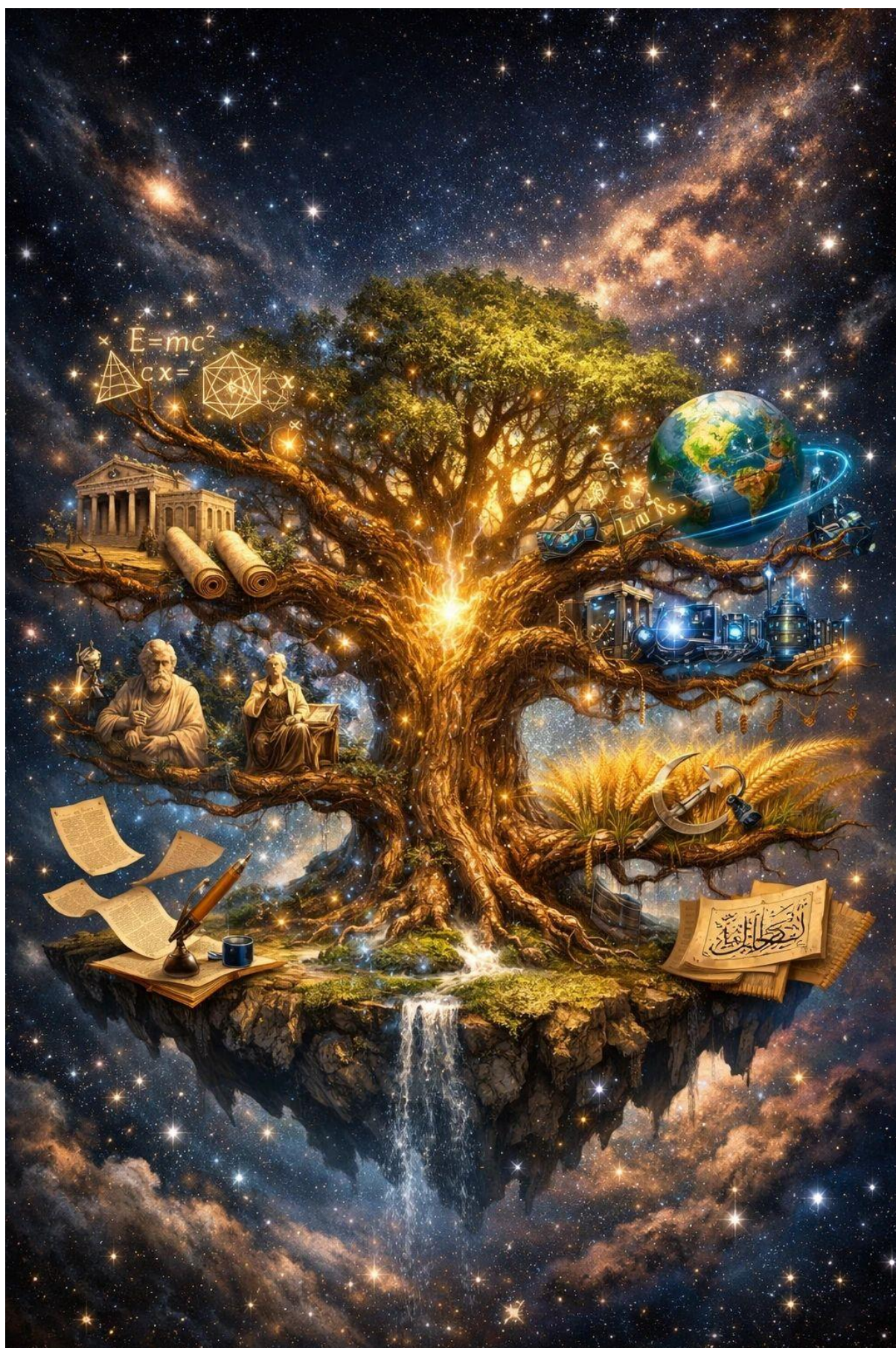
ځینې خوبونه د ژوند د جوړېدو لپاره پیغام وي.

پای

شماره فهرست صفحه شماره فهرست صفحه شماره

۱	سریزه	۲	۲۷	د جغرافیې ښار	۶۰
۲	شروع	۴	۲۸	حکومت	۶۳
۳	د سپینږيري اوسنډ کیسه	۱۱	۲۹	اقتصاد	۶۵
۴	د طب زدکړه	۱۵	۳۰	ادبیات	۷۰
۵	مغز	۱۵	۳۱	شعر	۷۲
۶	زړه	۱۶	۳۲	د روح ښار	۷۴
۷	پښتورگی	۱۷	۳۳	د لمانځه ښار	۷۹
۸	معه	۱۸	۳۴	طهارت	۸۱
۹	اینه کبد	۱۸	۳۵	غسل	۸۲
۱۰	یوناني طب	۱۹	۳۶	تیمم	۸۲
۱۱	د انسان د بدن درې مهم سیستمونه	۲۰	۳۷	نجاست	۸۳
۱۲	د ناروغیو پیژندنه او درملنه	۲۲	۳۸	وختونه	۸۳
۱۳	د زړه ناروغي	۲۳	۳۹	نیت	۸۳
۱۴	شکر	۲۳	۴۰	قیام	۸۵
۱۵	سرطان	۲۴	۴۱	ثناء	۸۶
۱۶	ریاضي ښار	۲۵	۴۲	رکوع	۸۷
۱۷	د کرنې او زرع تالار	۲۹	۴۳	د رکوع قیامه	۸۷
۱۸	د وچکالۍ او د خاورې د ساتنې علم	۳۴	۴۴	سجده	۸۷
۱۹	د شاتو غسل مچۍ	۳۷	۴۵	قاعده	۸۸
۲۰	د تخمونو علم او د نبات د نسل اصلاح	۳۸	۴۶	سلام	۸۹
۲۱	د اوبو ساتنه او راتلونکي کرڼه	۴۰	۴۷	سجده سهوه	۸۹
۲۲	ټکنالوژۍ ښار	۴۲	۴۸	هغه شیان چې لمونځ خرابوي	۸۹
۲۳	د تاریخ او تمدن ښار د انسان د سفر موزیم	۴۸	۴۹	هغه شیان چې مکروه دی	۹۰
۲۴	د تاریخ او تمدن ښار د انسان د کیسي پیل	۴۹	۵۰	د سهار لمونځ	۹۱
۲۵	کائنات	۵۰	۵۱	د ماښام لمونځ	۹۲
۲۶	د حکمت کور	۵۶	۵۲	د ماښام لمونځ	۹۳

۵۳	د مابینام لمونځ	۹۴	۶۰	استخاره	۱۰۰
۵۴	د ماخوستن لمونځ	۹۴	۶۱	جمعه	۱۰۱
۵۵	سنتونه	۹۶	۶۲	اخترونه	۱۰۳
۵۶	نفلونه	۹۶	۶۳	جنازه	۱۰۴
۵۷	تهجد	۹۷	۶۴	استسقاء	۱۰۴
۵۸	صلاة التسبیح	۹۸	۶۵	پای	۱۱۱
۵۹	تراویح	۱۰۰			

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English